

ხათუნა მითაგვარია

სულის ტკივილი

თბილისი 2024

რედაქტორები
მანანა სამყურაშვილი
თენგი ფანცულაია

ყდის დიზაინი
მანანა სამყურაშვილი

დამკაბადონებელი
თამარ ტყაბლაძე

ISBN 978-9941-8-6302-8

წინასწარ ტყვეობა

- პოეტი ხათუნა მითაგვარია წმინდა სულით ეფერება თოვლს, ზამთარს, თოვლში ამოსულ ყვავილს, ყვავილის სახით მას თავისი თავი აქვს წარმოდგენილი...

პოეტი ამბობს, ფეხი ისე არ დაადგათ რომ თოვლში ამოსული ენძელა დაზიანდესო... ლამაზ ყვავილთა შორის შენც მოგიხდება ყოფნაო, მასთან იასავით იდელოფლეო.

- დიდი გამოცდილებით ამბობს, ბუნების ზამთარი არაფერს არ გიზამთ, სულში არ მოიყვანოთ ზამთარი, სული არ გააციოთ რომ შეიგრძნოთ ბუნების სილამაზეო...

- დიდი ტკივილით გადმოსცემს, ყოველ გარიჟრაჟზე მზე მაკითხებს და მისი ხათრით ვდგები, ამ სიტყვებით ამბობს, რა უფლება მაქვს ჩემს სულს, ზეციური სიტბო უარყოს. გულში რაც არ უნდა ტკივილი გქონდეს, დარდიანი სხვას არ დაენახო, ეს შენი ბედია და შენა მართე შენი თავი და სხვის დასახნად რომც არ გინდოდეს გაილიმეო....

- პოეტის სული ძლიერი ჭურჭელია, რომელშიც ერთდროულად დიდი სევდა, მწუხარება და ტკივილია, ამით-ფარხმალს კი არა ყრის, სხვას ანუგეშებს და მოუწოდებს რომ გამხნედე, მედგარივით უნდა იდგე რომ მტერმა არ დაგჯაბნოსო...

- პოეტი გამოცდილებით ამბობს რომ წინასწარ არაფერი არ დაგეგმოთ, თქვენი ბჭობა არაფერს არ ნიშნავს, მთავარი ღმერთია რას გაიმეტებს და რას გამოგიგზავნისო, გულს არაფერი არ დააჯერო, ის პატარა და მაღალია, გატყდება და გატეხილ გულს ველარ გაამრთელებო...ლამაზი სიბრძნით მიმართავს მკითხვეს: მთას ხერხემალი აქვს გაბრუებული სიმძიმით, მაგრამ მაინც ამაყადა დგასო...

მკითხველს მიმართავს და მოუწოდებს; ცხოვრება ბრძოლის ველია, მტერი და მოყვარე კარგად უნდა გაიცნო, თუ შენს მოსაწონად საქმე ვერ წარმართე, შენს თავს დაემდურეო...

- წმინდა სულის, ემიგრაციაში მყოფი პოეტი, ხათუნა მითაგვარია - სულის ტკივილით ეხმიანება დღევანდელ საქართველოს ყოფიერებას. - იგი ღმად არის დარწმუნებული რომ მას, სულს ვერავინ წაუბილწავს...

- პოეტის სული წუხს, მიმართავს საზოგადოებას, მომავალ თაობას, მოეგოს კაცობრიობა გონს, ნარკობიზნესში ნუ წაბილწავენ სულს, ქართველინი ჭეშმარიტი კაცის სახელს ნუ დაკარგავენ... იგი მოუწოდებს ნებისმიერ ადამიანს ისეთ საქმეს ნუ ჩაიდენენ რომ კაცად აღარ ჩათვალონ...

- მოუწოდებს დღევანდელ ხელისუფლებას, რომ კანონი გაამკაცრონ, ყველასთვის მიუწვდომელი უნდა იყოს ნარკოტიკის შექმნა, მისი მომხმარებელი კი, ერთი ისე უნდა დასჯილიყო, მეორეს არ გაებედა მისი მოხმარებამო...

- პოეტი, ხათუნა მითაგვარია სულის წუხილით გამოხატავს ერთსქესიანთა კავშირს. მათი დაქორწინება სამარცვინოდ მიაჩნია, სწუხს და ამბობს ეს, ერის გადაშენების დასაწყისიაო.

- კრებული „სულის ტკივილი,“ - მართლაც საოცარ ტკივლს და დარდს ასახავს მკითხველის გულში, ყოველი ბნეკალი სულის ბლავილი, სულის მწუხარება და ცხოვრებასთან ჭიდილია, არ გამართლებული ბედის დაუმორჩილებლობაა. პოეტი ცდილობს ჭირთა თმენას და დარდების გამკლავებას.

- პოეტის ძლიერი მონოდება: სულს ნუ გააშიშვლებ, ჩააცვი გინდაც დარდები და ხვალინდელ დღეს დაელოდე, იქნება ბედი რას გიმზადებსო.

*რედაქტორებისგან
მანანა სამყურაშვილი
თენგი ფანცულაია*

თუ ვერ მოუვლი აღარ მოწყვიტო...

თოვლში სიცივეს ნუ უშინდები,
 მთავარი არის აღარ მოყინოს,
 სულის სინმინდეს ვერვინ ნაბილწავს,
 ვინმემ ზღაპარი აღარ მოგითხროს,
 საოცრებაა ვინმემ ზამთარში,
 გაზაფხული რომ ჩუმად მოგიწყოს,
 თოვლში თუ შეძლებ აყვავილებას,
 ენძელაც ვიცით თოვლში დედოფლობს.

მაშ იდედოფლოს ნუ შეეხებით,
 უბრალოდ მასთან ნაზად მოგიხმობს,
 მას გაზაფხულის ყვავილი ჰქვია,
 თუმც მარტის თვეშიც ხშირად მოგვითოვს,
 ამ სილამაზეს ფეხით ნუ გასრესთ,
 ტკივილისათვის პასუხს მოითხოვს,
 თოვლის ნათებას თან რომ მოჰყვება,
 ნუ ჩააბნელებ--უნდა მოგიხიბლოს.

ეს სილამაზე ღმერთმა არგუნა,
 მავანს უფრთხილდეთ, აღარ მოგვისპოს
 და თუ ენძელა უძლებს სიცივეს,
 შენც გაუძელიო ვილაც მოითხოვს,
 არადა ლამაზ ენძელას გვერდით,
 იაც ყვავილობს სურნელს რომ გვიყოფს,
 და მეც მათსავით ვცდილობ არ გავქრე
 და სიცივესაც ხშირად არ ვიტყობ,
 თუ ვერ აცოცხლებ ამ სილამაზეს,
 ჯობს რომ უღირსმა აღარ მოწყვიტოს.
 ზვიადის საქართველოს ჩასძინებია.

გამსახურდიას ძლიერი ფრაზა,
ზოგს არც ესმოდა, ბევრიც იგებდა,
დინებას მკვდარი თევზი მიჰყვება,
ცოცხალი მუდამ ბრძოლას იგებდა,
ზვიადის სიტყვა მქუხარე იყო,
პიროვნულადაც ზუსტად იხდენდა,
ამ ბრძოლას დიდი ტკივილი ჰქონდა,
საქართველოსთვის რას არ ითმენდა.

პატრიოტობას ბევრი იბრალებს,
ზვიადი--ნიღაბს აღარ ირგებდა,
თუმც ბრძოლის ველზე ბევრი დაეცა,
ღალატს გზადაგზა ღმერთი იგებდა,
დიდი ზვიადი ქუხდა--კვნესოდა,
საქართველო კი სუნთქვას იწყებდა,
ის უანგაროდ თავს არ ზოგავდა,
სამაგიეროს არას ითხოვდა.

უცხო მხარეში გადაკარგულსაც,
მუდამ სამშობლოს ფიქრი იპყრობდა,
ქვეყნის პატრიოტს მახე დაუგეს,
ვიღაცა ამით საქმეს იწყობდა,
სიკვდილიც აღარ გაიმეტებდა,
რადგან ბუმბერაზს ისიც იცნობდა,
ეშმაკმა ჩუმად მახვილი დასცა,
ზეციდან ცრემლის წვიმა ცვიოდა,

მას სიკვდილის წინ მწარედ ესმოდა,
უფლის წილხვედრი მინა--კიოდა,
ამ დროს სატანა ხარხარს იწყებდა,
მას ხომ ქართული სისხლი შიოდა,

დიდი ზვიადი არ იჩოქებდა,,
საქართველოსთვის შველას ითხოვდა,
როდესაც სული ღმერთს მიაბარა,
ღმერთსაც მე მგონი ცრემლი სდიოდა.

დღეს საქართველოს ყვავები კორტნის,
რა ველარ გაძღნენ ასე შიოდათ?
ზვიადის გულზედ დაყრილ მიწაზე,
ქართველი სათქმელს--მწარედ იტყოდა,
საქართველო კი წასულ ქართველებს,
გადასარჩენად მასთან იხმობდა,
ქრისტეს წილხვედრი ჩვენი სამშობლო,
საოცრებაა-- მარტო იბრძოდა.

დილის ღიმილი საოცრებაა...

დილის რიჟრაჟზე--მზემ მომაკითხა,
გამჭოლი მზერა მომაპყრო მწველი,
თვალი ჩამიკრა--უნდა ადგეო,
დაღლილ სხეულით უჩუმრად ვდგები.
სიცოცხლე ისევ იღვიძებს ჩემში
და მეც ცხოვრების ფერხულში ვდგები,
ვიღაც კი ფიქრობს--მეტს რას ითხოვო?
არა, არაფერს--მე ჩემთვის ვმღერი.

სათქმელი უკვე ვფიქრობ რომ ითქვა,
ღმერთო კალამმა ვერა სთქვა მეტი,
თქვენ რას გაიგებთ --მე კვლავ ვიღიმი,
ცოცხალი ხარო--ხედავთ? არ ვკვდები!
ყოველ ცისმარეს უფლის ნებართვით,
კვლავ ბედნიერი ღიმილით ვჩნდები,

სხვისი აზრებით გულს ნუ მოიკლავ,
შენ თავად მართე-- კუთვნილი ბედი!...

ცხოვრება იცი? ბრხოლის ველს აგავს!
უნდა შეიცნო მოყვარე-- მტერი!
თუ კი მოგინდეს კიდეც იტირე,
მთავარი არის-- იყავი წრფელი,
შენს თავს პასუხი შენვე გაეცი,
სხვებს ნულარ ჩარევ-- გახსოვდეს ერთი,
მიდი გათენდაო-- მუჯღუგუნი გაგკრეს,
მარტო არა ხარ-- გვერდით გყავს ღმერთი!

ნეტავ ვინა ხარ?

ფულის გულისთვის ნარკოტიკს ყიდი?
იმ მკვლელთა შორის დიდი მკვლელი ხარ!
უფლის კარებთან სანთლით რომ მიდი,
შენ ჯოჯოხეთის სახლში, წერიხარ!
სიკვდილისათვის როგორ იმეტებ,
მაგ ფულთან ერთად რად არ იწვიხარ!
იქნებ ეს ლექსი შენც ჩაიკითხო,
ნერვი არ გიტოკს? აღარ ტირიხარ?
ადამიანო რა გზას ადგიხარ,
-სატანად იქეც? იქნებ გიჟი ხარ!

უამრავ კაცის სიცოცხლეს ყიდდი,
როგორც სატანა ისე მღერიხარ
და ამ ნამუსით ნაგავს რომ გვიდი,
კაცი კი არა- რუხი მგელი ხარ!
და ის ბიჭები ასე რომ სჯიდი,
მათთვის მომსპობი შავი ჭირი ხარ!

თუ რწმენა არ გაქვს და ღმერთის შიში,
საქართველოსთვის დიდი მტერი ხარ!
ღმერთო, შენ იხსენ ჩემი ქვეყანა,
ეს საქართველოვ საით მიდიხარ!...

იქნებ რა ხდება გადაგითარბმნო.

მთავრობა არ ვარ რომ ამირჩიო,
არ მოგეწონო ისევ დამამხო,
ნივთი არა ვარ როს არ გჭირდები,
მომიძულო და გვერდზე გადამდო.
სამოსიც არ ვარ ვერ მომიხდინო
და ამ სამოსით ვილაც დააფრთხო,
არც საკვები ვარ დამაგემოვნო,
არ მომიწონო--თავს დააძალო.

არც პედაგოგი ვარ რომ დაგაძალო,
ძალდატანებით რაიმე გასწავლო!
უფლება არ გაქვს ხან გამიღიმო,
ხან მოგინდება--არად ჩამაგდო!
მე სულჩადგმული და ხორცშესხმული,
ღმერთის შვილი რომ-- ცოცხლად დამმარხო!
თოვლიც არა ვარ რომ იხალისო,
რომ მოგწყინდება-- ამატალახო!

უფლება არ გაქვს გამათამაშო,
ფსონად ჩამდო ან დამაშანტაყო!
ღმერთის რჩეული ადამიანი,
შენი სურვილით დამასანყალო!
ღმერთის ნაჩუქი წილი ცხოვრება,
შენ ამიკრძალო და დამამადლო,

შენ შენი ხაზი არ გადაკვეთო,
სხვისი ნათესი არ გადაბარო,
ბედნიერებას თუ ვერ მაჩუქებ,
უბედურებაც არ დაამატო!...

ნუთუ ვერ ვხვდებით ამ რეალობას?

ხავსი მოედო დღეს ჩვენს მთავრობას,
შეძლეს--ცხოვრება გაიადვილეს,
ხავსმოდებულ ხეს ფესვი ერყვევა
თუ დაეყრდნობით--გადაგიყოლებთ.
ქართველი ხალხი ახალს ელოდა,
ხალხს ეს ლოდინი გაუხანგრძლივეს,
შემოტყევიების სუნი რომ ეცათ,
ხელები მაშინ დაიკაპინეს.

არჩევნებისთვის გაგვიღიმებენ,
გონიათ, ცხოვრება გაგვიხალისეს,
ყოველი დილა კვენესით იწყება,
ქართველთ ნუხილი გაუმარტივეს.
ყველა მოთხოვნა ჰაერში დარჩა,
მოთხოვნა--ოცნებით გაუბათილეს,
ხელის მინისტრებს ვერ ელევინ,
უშვებენ??? სკამები გადაუადგილეს...

ქართველი კაცი ლუკმა-პურს ეძებს,
ქვეყნიდან წასვლა გაუმარტივეს,
დღეს თუ ათას კაცს სუნთქვა უჭირდა,
ხვალ ორიათასს გაუსაძლისეს.
ისე გაცივდა ხალხის განწყობა,
არ გაგიკვირდეთ თუ ვერ გაგიგეს

და რა დევიზით მოხვედით ერთ დროს,
ოცნებამ---ოცნებით გაგვიჩაღიჩეს...

უფლის გზას გავყვებით ურჩიეთ მავანს

ნათლისღების დღეს გილოცავთ ყველას!
ემმაკიც იგრძნობს ამ ღამის ძალას,
როდესაც ქრისტეს მირონი აცხეს,
ნიშანი მისცეს ურწმუნო ჯალათს!
რწმენამ ქრისტეში ფესვი გაიდგა,
შემოეხვია მავანს და მავანს,
ვინც ეს მირონი შეისისხორცა,
გაქრისტიანდა-უფლის გზას გაჰყვა!...

თუ საქართველოს მინაზე გაჩნდი,
აქ ჩათვალე რომ უფალი დაგხვდა,
ყველა ქრისტიანს გილოცავთ ამ დღეს,
ყველა ტკივილი წარსულში დარჩა,
ქრისტიანობა გავალდებულებს,
რომ სხვის ცოდვაში ფეხი არ ჩადგა!
იმ დროს როდესაც ჯვარს გულზედ გვგლეჯდნენ,
მე იმ დროშიც კი-- უფალი მწამდა!...

გული ერთია და გაფრთხილება უნდა..

გული დამძიმდა და რითმიც აირია,
ცეცხლი წაეკიდა-- აფსუს მაინც დუმდა,
იცი? ვერ გათვალე--როგორ გაუჭირდა,
გულში ჩაიტოვა--რაც კი შენში მოხდა.
ის ხომ ვერ გეტყოდა ტვირთი შეატოვე,

გული როს ფეთქავდა შიგნით ჩუმად თოვდა,
გულს დამშვიდება აღარ დააცადეს,
თუმც დამშვიდების იმედები ქონდა.
გარედან სხეული თბილად ინახავდა,
გულში კი თურმე ცივი ქარი ქროდა,
გულს როცა უბრძანებ აი მაშინ ცდები,
ამ დროს სამწუხაროდ-- გულის კუნთი მოცვდა!
ადამიანი რკინის თუ გეგონათ,
ერთ დღესაც დაინახავთ--თურმე გული ქონდა,
კაცი ერთჯერ კვდება, გული კი მუდამ წამობს,
შენივე გამეტებით იგი ასჯერ მოკვდა,
შენ ვერ მიუხვდი და ის კი განიშნებდა,
ხმა ვერ ამოიღო, ჩუმად, მისთვის წუხდა.

როცა წვიმა იყო შენ ცრემლს უმატებდი
და შენ არ გესმოდა გულში როგორ ქუხდა.
გული შენი არის--სხვებს ნუ გადაუგდებ,
ერთ დღესაც გაჩერდება-- ყველაფერი მორჩა.
გეგმებს ნუ დასახავ-- ღმერთს სხვა გეგმები აქვს,
ღმერთი იცინოდა -- როცა კაცი ბჭობდა,
უგულოდ ყოფნა სჯობსო ამას ნუთუ შეძლებ?
შენს გულს გაუფრთხილდე--ასე უფრო სჯობდა!...

სამშობლოსა და ოჯახის დაცვა ვალდებულებაა

ბურუსით მოცულ საქართველოში,
ჩემი სამშობლოს ფესვი ერყევა,
ცოტა მოფხიზლდით თვალებს გიხვევენ,
ეს ქართველობას, არ ეკადრება.
ნაწილ-ნაწილად დაიყო ხალხი,
მთავარი არვის არ ედარდება

და თუ ეს ასე არ არის ღმერთოკ
ოჯახებს ვტოვებთ-- რა გვემართება?
ეს, საქართველოს ვინლა უშველის,
დავითისავით ვის ეყვარება.

გამოტირება აღარ გვარგია,
მოუშუშებელ შეცდომას უშვებთ,
ნუ შეინირავთ ქვეყნის სიცოცხლეს,
პრინციპებსა და კანონებს ურევთ,
უკან დახევა, მტერთან არ გვინდა,
იქნებ შეერთდეთ, ჭკუას მოუხმეთ!
აგრესია და კრიტიკა მოგნონთ?!
რატომ ერთმანეთს არაფერს ურჩევთ.

და თუ სიმართლეს თვალს არ უხუჭავთ,
პოლიტიკოსებს ნისკარტს რად უნმენდთ,
აქ, მითქმა-მოთქმაც პოლიტიკაა,
ამ ჭორაობით სიცოცხლეს უტევთ,
ყველას თავისი მოეთხოვება,
ეს შეცდომები ვილაცას უკბენს,
იქნებ დაფიქრდეთ ჩვენს
საქართველოს,
ამ პრინციპებით ფესვებს რომ ურყევთ!...

ღმერთმა ვინც შეგქმნა--იმაღვე დარჩი

ფრთები გაშალა ღამურამ უცებ,
შორს გადაფრენის ფანტაზიებით.
ფრინველთა გუნდში შეინავარდა,
არწივის წინ, რომ ვინმეს გაეშვი.
ველარ გაქაჩა, სანყალმა დიდხანს,

ძირს დაენარცხა, ეკალ-ბარდებში,
როცა წამოჯდა აზრზე მოვიდა,
ეს მაშინ მიხვდა უფსკრულს ჩაეშვი.
ლამურას ნატვრა ფუჭი გამოდგა,
ღმერთმა გააბა, იგი მახეში.

და თუ წინასწარ რამეს გადანყვეტ,
არ დაივინყო ვისგან მოდიხარ,
შენი ფესვები უნდა მოირგო,
სხვისი არ გიშვებს და გულს მოგიკლავს!...
სხვას ნუ ედრები--შენ, ხომ შენა ხარ,
სხვისი ყურება კარგს არ მოგიტანს,
სხვის დახუნძლულ ხეს თვალს ნუ აყოლებ,
გაისად ღმერთით შენიც მოისხამს.
არწივობას რომ გულში ჩაიდებ,
თავს გაიბანძებ--კუდი მოგიჩანს...

ერთგულება თუ ნამდვილად გინდა

ბელურა ზამთრის ბინადარია,
რატომ ფიქრობენ--მას რომ არ ცივა,
თბილ ქვეყნებისკენ გაფრინდა ყველა,
ბელურა რჩება არსად არ წავა.
თუმც ერთგულია თავის სამშობლოს,
არ დაუფასდა--დარჩენა ღირდა?
თოვლით შეფიფქულ ტოტებს აცოცხლებს,
თუმც ადამიანს ეს ხომ არ გინდა.

და თუ ინდომა შენთან დარჩენა,
სარეჯგველაში საკენკს ვინ ყრიდა..
აჰა მავანმა ხელიც გამოჰკრა,

დაგებულ მახეს ველარ ასცილდა.
 მან ერთგულება ვერ დაგიმტკიცათ,
 ვერც შენიშნავდით--ცრემლებს რომ ღვრიდა,
 თოვლის სიცივეს კი გაუძლებდა,
 ადამიანის სიცივე ღლიდა.

და მაინც ვეძებთ თავის მართლებას,
 თავს დამნაშავე არასდროს ხრიდა,
 ბელურას დღემდე ვერ გაუგია,
 სიკეთის გაგება ასე რად ჭირდა,
 თუ ერთგულებას უარს ეტყოდით,
 შენს თავს მოკითხე--მაშინ რა გინდა,
 ბელურა მაინც მის სახლში დარჩა,
 სადაც ხან თოვდა და ხანაც წვიმდა....

ქართული აზიხსნით კაცობას, ეს ვინც ნამდვილი არიო

კაცობა რთული საქმეა,
 ყველა როდია კაციო,
 ნეტავი სად წაიკითხეთ,
 კაცი რომ გახდეს ქალიო?
 კაცი რომ კაცთან დაწვება,
 მაშინვე ცოცხლად დაწვიო!
 არ მიყვარს კაცი ტლიკინა,
 ის ენაგრძელი არიო!...

კაცი რომ ქალივით ყბედობს,
 იმას რად ჰქვია კაციო!
 კაცი რომ ვიგოდას ეძებს,
 იმას არ მისცეთ შანსიო!

ფეისბუქელებს--პრინციების,
შემოესიათ ჯარიო!
იქ სიყვარულის თაფლს აფრქვევთ,
სახლში კი მიგაქვთ შხამიო!

შარვალ--კოსტუმი რას გიზავთ,
თუ კი არა ხარ კაციო!
კაცურ ხასიათს თუ კარგავ,
გიჯობს იმქვეყნად წადიო!
არ გეკადრება კაცურ--კაცს,
ყალბი სიტყვები აფრქვიო,
გეის--პედოფილს--ავაზაკს,
კაცებად ნულარ ჩათვლიო!

კაცად თუ გაჩნდი--ვინ გითხრა,
რომ არაკაცი გახდიო!
ნარკომანს რა ეშველება,
ეს არის დიდი დარდიო.
შენ მაინც კაცი არ გქვია,
თუ კაცობაში წახდიო!
ეს ჩემი ლექსი მწარეა,
მგონი მოგნახე შარიო!...

ღმერთო შენი იმედით ვართ

ქართველობას რომ წამლავენ,
თვალეებს ვხუჭავთ კი არ ვახელთ.
თითქოს შიში შეგვპარვია,
დამნაშავეს ველარ ვამხელთ.
საქართველოს ვეფერებით,
ქართველებს კი, ბორკილს ვადებთ,

საქართველოს ვუმღერით და
ჩვენს ღირსებას უფსკრულს ვაგდებთ.

ქართველ ბიჭებს არ ვაკაცებთ,
ღიად ნარკოტიკებს ვაძლევთ!
ასე ერი გამრავლდება?
ყურადღებას რად არ ვაქცევთ!
ყურთასმენაც დაგეკარგათ,
ლამის გულის კარებს ვამტვრევთ,
ცრემლიანი დედის თხოვნას,
ოცნებების ზღვაში ვაგდებთ!...

რა მისია გაკისრიათ,
მაგ სკამებზე ხალხმა დაგსვეს!...
კანონი თუ ქართველს მოკლავს,
მეთაურო ხელს რად აწერთ!
ყველა ნარკოდამნაშავის,
ოჯახებსაც წლობით აქცევთ,
მართალია მათ შესცოდეს,
თქვენც ცოდვილნი უნდა გახდეთ?!

ბიუჯეტში ფული შედის,
ეს სიჩუმე, ეჭვებს ბადებს,
ყველა საზღვარს გადავიდა,
გულცივობა შედეგს დადებს!...
ათასობით ნარკომანი,
არჩევნებზე თქვენ თუ გარგებთ,
შვილები კი იზრდებიან,
მათ მამებს სიზმრად აქცევთ!...

ნარკობარიგების ღვანლი,
მაგ კისერზე ცოდვად გადავთ!

ხალხის სამსახურში მოდით?
ქართველობას მთლად ნუ განყვეტით!...
ეს კი მართლაც არვინ იცის,
ცოდვა-მადლი სად წაგაქცევთ!
კანონს ძალზედ მკაცრად გვინერთ,
მაგ კანონებს ჩვენ დავანგრევთ!
ამ ლექსს, შვილის დედა გინერთ,
ჩვენს ცრემლებზედ თქვენ რას დანერთ!

არაგონია ვინმემ დაიცვას

წაქცეულ ხეზე მალლა ვერ ახვალ,
თუ ჩამოჯდები და ჩაფიქრდები,
სანამ ფეხად დგას მანამ ეფერე,
სანამ შენ თვითონ ხედ გადიქცევი.
მინასთან ჩხუბი შენ ვერას გარგებს,
ხრიოკ მინაზე, თუ დაინვები,
მას გაახლება მუდამ ჭირდება,
ნუ გამოფიტავ შენ დამძიმდები.

მინას მიეცი შვება სუნთქვისთვის,
თუ კი გამოხრავ შენც დამინდები,
და ამ მინაზედ ვიდრე ეს ხე დგას,
სხვას რას უშველი? თუ განვიმდები!
მოეფერე და ტოტს ნუ ჩამოტეხ,
ამ ლექსზე იქნებ თქვენც დაფიქრდებით,
ამ ხეს ბევრჯერაც დაბერავს ქარი,
თქვენაც დაბერავთ თუ არ დაღვინდებით.

შეშლილ სამყაროს შველა სჭირდება,
თუ ვერ უშველეთ-- ჩვენც გავგვიყდებით,

თუ მომავალი არ გავამაგრეთ,
 ხვალ ღმერთმა იცის--ჩვენ არ ვიქნებით.
 და თუ ნაპერწკალს ცეცხლად გიქცევენ,
 თუ არ ჩააქრობთ-- თქვენც დაინვებით,
 ღმერთო ძლიერო გადაგვეფარე,
 თორემ ნელ --ნელა გადავშენდებით!

იმედი ჯოკერს მეთამაშება...

ჩემს ბოლო იმედს ფრთები მოუტყდა,
 და მეც დავფრინავ ფრთამოტყხილი.
 ჩემს ბოლო იმედს, სახელი არ აქვს,
 მეც უსახელოდ დავეხეტები!
 ჩემს ბოლო იმედს სათქმელი არ აქვს,
 მეც დავასრულე, ჩემი სათქმელი.
 მე კი ზღვისხელა იმედი მქონდა,
 ასე მეგონა ზღვასაც გავკვეთდი!
 იმედი ჯოკერს მეთამაშება,
 იმედი მომცა- ვფიქრობდი გავკვეთდი,
 ჩემს ბოლო იმედს კარგი კარტი ყავს,
 მეც ვინუფდენი რა ვქნა დავწევი.
 და ბოლოს როცა მწარედ გამხიშტეს,
 გული მომიკვდა-- ჩემთვის ნავედი,
 ჩემს ბოლო იმედს პასუხი არ აქვს,
 და მეც პასუხი ველარ გავეცი!

გზას ვაგრძელებდი მუდამ იმედით,
 ხელში ჩამაკვდა მე ეს იმედი,
 ვერ გავაგრძელე უიმედომ გზა,
 გაშეშებული ვდგევარ-- გავჩერდი!
 ჩემს ბოლო იმედს ხელი გავუშვი,

და უიმედოდ, პირქვე-დავეცი,
ჩემს, ბოლო იმედს, გული არა აქვს,
მეც უგულოსთან მგონი გავხევედი!

ეს იმ იმედის სხივი გამიწყდა,
გეგმას ამ სხივით მე რომ ვადგენდი,
ჩემს ბოლო იმედს ღმერთი გაუნყრა,
მეც ნაქცეული ველარ ავდექი!
წვიმის წვეთები ნიაღვრად იქცა,
ვერ გავექეცი სულ მთლად დავსველდი,
ღმერთო შენ ახდენ სასწაულებებს,
მაგ სასწაულზე ერთ დღეს დავწერდი!...

ღმერთმა შველა მოგვივლინა

ქრისტე იშვა ღმერთის მადლით,
სასწაული მოხდა ქვეყნად!
მარიამმა სასწაულით,
ღმერთის ნება აღასრულა.
თვით წმინდანად შეირაცხა,
ღმერთის ნებას არ გაუდგა!
მარიამო შენს ხატის წინ,
ცრემლით-ლოცვა გადადულდა!

უფლის ნებას ვერ გაექცნენ,
წინ ვერავინ ვერ აღუდგა!
ქრისტეს რჯული ვინც მიიღო,
იქ ყრუ-მუნჯიც არ დადუმდა,
უფლის მადლი შეგეწიოთ,
უფალს ვიციტ რად დაუფდა,
და თუ ქრისტიანი გქვია,
ვინმეს მეტი რალა უნდა!

ქრისტე-- შობა სიცოცხლეა,
 ღმერთმა ჩვენთვის აღასრულა,
 შეგნებული ცოდვებისთვის,
 ღმერთმა თვალი არ დახუჭა,
 ყველაფერი მოკვდავია,
 მხოლოდ ღმერთი არ დასრულდა!
 ქრისტე ჩვენთვის მოავლინა,
 საქართველოც მან აკურთხა!...

უფალო შეგვიწყალე...

უფალო შეგვიწყალეო გვედრებით,
 ბრმად ყველაფერი გვანდე,
 უფალო მოგვიტევეო გვედრებით,
 შენს ნაბოძებ ცხოვრებას ვანგრევთ!
 ერთ--ურთის სიყვარული დავკარგეთ,
 ადამიანობა ბევრმა დავთმეთ,
 ჩვენი ცოდვებისთვის მწარედ განამეს,
 ესეც არ გაკმარეს და ჯვარზედ გაცვეს!...

წმინდა მარიამს ცრემლი მირონად სდის,
 მოსანანიებელ სანთლებს ვანთებთ,
 ვიცით გადაგლალეთ უფალო,
 გვაპატიე--ამას ეშმაკი ახდენს!...
 მგონი ეშმაკებად ჩვენვე ვიქეცით,
 ყოველგვარ მცნებას ვარღვევთ,
 ამდენი მოგვიტევე--უკვე საზღვრებს ცდება,
 ცოდვებს პასუხი გავცეთ.

ბევრნი ანგელოზობას იბრალებენ,
 უფალი გაკვირვებით დაგვცქერს!

ადამიანებში სიცივე დაბუდდა,
დათბით--ეს სიცივე დათმეთ,
უფლისთვის დროა ვილოცოთ,
ქრისტე მშვიდად რომ აღსდგეს,
იქნებდა დროა დავფიქრდეთ,
ღმერთის წინ როგორ წარვსდგეთ!...
უფალო შენს წილხვედრ მიწაზე,
იქნებ სიყვარული აღსდგეს...

გაივლის დრო და ისტორია დანერს...

მთებს ხერხემალი გამრუდება,
მაგრამ არ იმჩნევს თავს დაბლა არ ხრის,
მდინარეები გულამღვრეულან,
სიბრაზისაგან წყალს ბოლი ასდის.
ზღვაც არ ლივლივებს რალაც მობეზრდა,
ასე უთქმელად ასკდება ნაპირს ,
მიწაც ვერ უძლებს' ნეტავ რას ფიქრობს,
ხალხის ცრემლები დღე და ღამ აწვიმს.

და ამ ყველაფერს ზეცა დაჰყურებს,
ყველა ამ სათქმელს ფარდას ის ახდის,
ეს მოვლენები სახიფათოა,
მაღლა ზეცაში ღმერთი ხომ დადის.
მე მაინც ვფიქრობ ხვალინდელ დღეზე,
ამქვეყნიური ცხოვრება რად ღირს?
ყოველი წუთი არის ძვირფასი,
ალარ დაკარგოთ- დრო სწრაფად გადის.

ვიღაცის აზრებს თავს ნუ მოიხვევ,
თორემ ეს ფიქრი სასტიკად დაგლღის.

ჩამოიფერთხე სამოსზე მტვერი,
 ნვიმა ნელ ნელა ყველაფერს ნაშლის,
 უფლებას ნურვის ნუ მისცემ გავნოს,
 თავს გადაგიფრენს ფრთებს ლაღად გაშლის.
 იცი რად ცელქობს თავნება ბავშვი?
 რადგან ბავშვია და მაინც გასდის.

ოცნება მხოლოდ ფანტაზიაა,
 ვერ დაენევი საკუთარ აჩრდილს,
 და თუ ზედმეტად მგრძნობიარე ხარ,
 თუ არ გამკაცრდი-- თავის ტვინს აგხდის.
 ამ სიმკაცრესაც მისი ზომა აქვს,
 თუ არ მოზომე-- მხეცადაც გაგხდის,
 ზოგისთვის მინა ფეხქვეშ იწვება,
 ზოგნი მინაზე ღმერთივით დადის!
 და ყველა ერთ დღეს ღმერთთან წარსდგება,
 დედამინაზედ თუ ვინ რას ჩადის!...

ქარის ტკივილი არაჰინ ვიციით...

ქარის ზუზუნის სულის კივილს გავს,
 ჩვენში შემოდის არსად არ იცდის,
 რამ გააგიჟა ნეტავი ახლა,
 იქნებდა ქარიც, ტკივილს განიცდის,
 თავდაპირველად უჩუმრად დაქრის,
 შემდეგ ზუზუნებს-- რა სჭირს არ იტყვის,
 ხან ჩანყნარდება გულგახეთქილი,
 ხანაც სხეულში, სეტყვად დაივლის.

მე და ქარი ვართ--ახლა პირისპირ,
 სარკმელში უსტვენს სულსაც დაგიღლის,

ასე გონია ნანას გიმღერის,
ჩუმად ბურანში მაჯას დაგითვლის.
ასეთი არის აღელვებული,
თუმც ყველაფერი მალე გაივლის,
ნეტავ რა სტკივა ან რას გვაუნწყებს,
რა დაემართა როგორ აგიხსნის...

შენს თავს კუთვნილი აღარ დააკლო

ცხოვრების ცუნამს ნუ ჩაუთვლიმებ,
ხმალი ქარქაშში აღარ ჩააგო,
ცხოვრება გებრძვის--თავის ამალით,
ეშმაკს შენიშნავ?--არ გაიკარო!
მედროვეები ჩამოიშორე,
თავი იმათთვის არ დაიჩაგრო,
შენი ტკივილი შენვე განკურნე,
ეცადე კალთა გადააფარო.

თუ საიდუმლოს ვინმეს გაუმხელ?
გირჩევდით აღარ--გადააჭარბო,
თავშეკავება დიდი განძია,
თავი შარში რომ აღარ ჩააგდო.
სანამ არსებობ--თავს გაუფრთხილდი,
ცხოვრება შენს თავს--არ წაამწარო,
ღმერთმა ვინც შეგქმნა--იმათვე დარჩი,
გემჩნევა--თავი არ გააყალბო.

თუ კი ტკივილი გულს მოგანვება,
ცრემლები მავანს არ დაანახო,
შენ რომ გგონია შეგიცოდებენ,
ეცადე სატანა რომ დაამარცხო.

ლიმილი კურნავს დაჭრილ იარებს,
 ეცადე ცრემლი რომ გადამალო,
 თავი არავის არ შეადარო,
 ვინცა ხარ დარჩი--არ ითამაშო!...

დანაშაული თუ კი შენიშნო,
 ვინც უნდა იყოს--არ გაამართლო,
 სხვის დაფასებას--უფრო ხომ არ სჯობს,
 ჯერ შენი თავი რომ დააფასო!
 ცხოვრების გზაზე ცუდიც შეგხვდება,
 მაინც გირჩევდი რომ გაატარო,
 შენს ცხოვრებაში ყველას ნუ ჩარევ,
 ეცადე თავად რომ დაალაგო...

თუ სურვილი გაქვს ტაძარში შედი,
 თუნდაც სანთლები აღარ დაანთო,
 ეს კლიტე შენს ბედს მოარგე კარგად,
 სხვისი კარები აღარ გაალო!...
 ეშმაკთა დასი ჩამოიშორე,
 მათ შენი თავი არ დაამატო,
 ვილაცის ჯიბრით აღარ იცხოვრო,
 მათ ვითომ რალაც რომ დაანახო,
 თუ კი გატკინეს--ლმერთს მიაბარე,
 შენ თავს ცხოვრება არ გაუმნარო..

სურვილების ასრულების ჟამი დადგა..

შემობრუნდით სიყვარულით გაიღიმეთ,
 რომ გაიგოთ რა დიდია ღმერთის ძალა!
 გუმბათების ბრჭყვიალება თვალებს მოგჭრის,
 აქ ეშმაკიც შეჩერდება არსად ნავა!

მუხლმოდრეკით სანთლით ხელში ღმერთს შესთხოვეთ,
რომ შეჩერდეს ყველა ცრემლი პირს რომ გბანდა,
ყოველი დღე რწმენით უნდა გაათენო,
დაიჯერე ყველა ცუდი წარსულს გაყვა!..

მაშ ისმოდეს, გუმბათიდან წკრიალა ხმა,
დღეს ოცნებაც აშრიალდა ამ ხმას აყვა,
ყური უგდეთ რას გამოსცემს ყოველი ხმა,
სურვილების ასრულების ჟამი დადგა!
მაშ შემივსეთ სიყვარულით სავსე ყანნი!
სიყვარულიც ბედობის დღეს ტკბილად დათვრა,
კიდევ მაგრად ჩამოჰკარით ზარებს, თორემ,
რწმენის გარდა არაფერი აღარ დაგვრჩა...

და პოლს მარტო დარჩები მაინც...

და მაინც მარტო რჩები შენს თავთან,
რა შეგეშალა კარგად დაფიქრდი!...
სხვისი თვალებით შეხედე შენს თავს,
გამოასწორე ნულარ გაგიჟდი!
შენს თავს იმედიც მიეცი ჩუმად,
ვერ გაექცევი - მაინც დაიცდი,
ხვალინდელ დღეზე გიჯობს იფიქრო,
ბედნიერება გიცდის-- რა იცი!

შენ შენი გზა გაქვს-- იმათ თავისი,
სხვისი მანტია რატომ ჩაიცვი,
არ დაინვები თუ ძლიერი ხარ,
ცხელ ნიაღვარზეც მტკიცედ გაივლი
და ასე შენს თავს გაესაუბრე,
კარგზეც იფიქრე, ცუდს ნუ დაითვლი,

ყველა ხვალინდელ დღეს აზარალებ,
 გუშინდელი თუ თავზე დაისვი,
 ხანდახან თავიც გაასამართლე,
 მაგრამ არ ნახდე ფესვი გაიდგი!...
 ნუ აჩქარდები ანონ-დანონე,
 სად გეჩქარება სული ჩაითქვი,
 შენს თავს სამზეოდ ნუ გამოიტან,
 ნუ გაშიშვლდები-- მთლად ნუ გაიხდი!...
 ფულუ ხომ არ ხარ-- რამ შეგაშინა,
 წინასწარ თვალებს ნულარ დაითხრი,
 მამ მიეჩვიე შენით სიარულს,
 სხვისი იმედით როდის გაივლი,
 და მაინც ბოლოს მარტოდ დარჩები,
 ბევრს ნუ იდარდებ-- თავს ნუ დაილლი...

შენს სახლში ძილი ასე გაქვირდა?

ირგვლივ სიჩუმემ დაისადგურა,
 შიშმა ფესვები სულში გაიდგა,
 ოთახში უცხო მოხუცი ფშტვინავს,
 კალამს დავხედე-- სულში ჩამიძვრა,
 რალაცას ვწერდი ვაკუმში მოვხვდი,
 ჩემი ფიქრებიც სადღაც გაიქცა,
 ეს არაფერს გავს--მხარი მეცვალა,
 გულის ხმა მესმის თითქოს დამძიმდა.

ამქვეყნიური ასეთი არის?
 იმქვეყნიურს გავს--იქ კი რა მინდა!
 წვიმის ხმაც მესმის, ქარიც ბანს აძლევს,
 თავს ველარ ვაღწევ---სულშიც განვიმდა,
 ახალ წელს ასე ეგებებიან?
 ეს ამქვეყნიურს ძალზედ დაცილდა,

ეს რეალობა გადამითარგმნეთ,
ვილაც ჩურჩულებს-ცხოვრება გაძვირდა.

შენ-შენი თავი მსხვერპლად გაიღე,
პასუხს ნუ ითხოვ-- სხვისგან რა გინდა?
მოხუცს ვერ ტოვებ? ასე არ არის!
თავს რა დამართე--ნირი წაგიხდა?
ცრემლიან თვალებს--ლიმილს აძალებ,
ეს გალიმება ნუთუ რა ღირდა!
უცებ მოხუცის ხმა მასთან გიხმობს,
თუმცა გაუღიმე-- რაღაც შეგნიშნა.

ჩამქრალ თვალებით მზერა მოგაპყრო,
ნეტავ რა იგრძნო-- მწარედ ჩაფიქრდა,
ვერ გამოვდივარ რეალობიდან,
არადა ვცდილობ--სული დამძიმდა.
მე ამ ფიქრებში სიჩუმეს ვებრძვი,
ფიქრებს ვერ ვათბობ სულ მთლად გაცივდა,
და მაინც ღმერთო გთხოვ მომიტევო,
დასალიერში ეს რად დამჭირდა,
ეხ სამართალი სად უნდა პოვო,
შენს სახლში ძილი-- რატომ გაძვირდა!...

თუ კი შეაჭიღე აღმართს, აგაყად აიარე ეს მთა

გზა გავაგრძელე ღმერთო,
აღარ ველოდები მავანს,
ათას ფერებს გიხატავენ ყალბად,
გიყვებიან ჭრელა--ჭრულა ამბავს!..

წვიმა მკურნალია სულის,
 არ დანებდე მოსისინე ავ-- ქარს,
 უსათუოდ განვიმდება ერთ დღეს,
 წვიმას ბადალი არ ყავს!

მთა-ბარს გადაივლი ფიქრით,
 ნისლშიც მოგიხდება გავლა,
 უკუნს მიეჩვევა თვალი,
 ზოგჯერ ჩაგეძინა სადღაც,
 ვიღაც ჩაგჩურჩულებს ყურში,
 აღარ შეუშინდე აღმართს,
 ღმერთმა დაგიხაზა ეს გზა,
 დაღლილმა გაუყევი შარას.

ხვალის გათენება გიმძიმს,
 მაინც გათენდება--რა ქნას,
 ბოლოს ამას ხვდები მარტო,
 დრო რომ წვალებაში გაგყავს.
 სიცივის გაგრძნობინებს ბევრი,
 თითქოს დარდობენ--არ დაცხეს,
 ხედავ შენს თავს ასე კარგავ,
 გენატრება და ეძახი სად--ხარ?!

უკან მოუხედავ სევდით,
 ვერ გაუძლო--დაიკარგა არ ჩანს,
 შენი თავი მოგენატრა უცებ,
 დღევანდელი უკვე--ვინც იყავი არ გავს.
 უაზრობას გაუსწორე თვალი,
 შენი თავი დაღლილი რომ დაგყავს,
 ჩაიკარგე უმიზეზოდ სადღაც,
 საკუთარ თავს ვერ იბრუნებ-- კარგავ...

როცა გადამივლი თავზე, პოლოს პასუხს ითხოვ-- რაზე?

იქნებ მოთმინებამ ქედი მოიხარა,
ფეხს ნუ დააბიჯებ თავზე,
ნულარ გადაუვლი--იქნებ შეეკითხო,
თავი დაგიხარა--რაზე?
საზღვარს ნუ გადახვალ თორემ
აფეთქდება,
თუ კი გააკარი ჯვარზე,
როცა ბედნიერი ლალად მივაბიჯებ,
ნუ გადამელობები გზაზე.

მინას დავაბიჯებ ერთი ცოდვილი,
გაფრენას არ ვაპირებ მარსზე,
ნულარ გამოცდი ჩემს მოთმინებას,
ამ დროს გიჯობს გადგე განზე,
შედეგსაც დაელოდე ფინალს რომ ვერ გახვალ,
მაშინ რალას იტყვი მატზე?!
მოთმინებამ თუ ქედი მოგიხარა,
ნულარ გადაუვლი თავზე,
ღმერთი თუ არ გახსოვთ თვითონ გაგიხსენებს,
იქნებ აიხედო ცაზე!...

თუ გადაწყვიტე უნდა დანერო...

თუ კი მოგინდეთ, რალაც წარმოთქვა,
თუ წერ დანერე რაც გაქვს სათქმელი,
ყველა ტკივილი თუ სიხარული,
პირდაპირ წერე რატომ გაჩერდი,
როცა არა სთქვი რა გამოვიდა,

უფრო გატკინეს-- მიხვდი? რა ქენი,
შენს კალამს ნულარ შებოჭავ ძალით,
ბორკილი შენი ხელით ახსენი!...

თუ კი სიმართლეს არ წერ მითხარი,
მელანს ტყუილად რატომ აქცევდი?
თუ მუდამ შოლტის შიში დაგყვება,
კრიტიკას მაინც ველარ აცდები,
მავანს თუ ცდილობ ასიამოვნო,
ამით საკუთარ უფლებებს არღვევდი,
მაგ გულში რასაც გრძნობ, გადმოიტანე,
სხვებმაც შეიგრძნოს--რასაც დანერდი!...

ის ამბიციია რომ მწერალი ხარ,
ეს არ გჭირდება შენ სთქვი სათქმელი,
თუ აირჩიე ერთგულ მეგობრად,
კალამი ხდება შენი საყრდენი.
ნუ ამოკრიბავთ ლექსთა კრებულში,
შენი სიტყვით თქვი-- არის გამგები,
ფერად-ფერადი სიტყვა ყალბია,
აქ გული არის მხოლოდ დამკვეთი,
თუ გადანყვიტო უნდა დანერო,
მაშ დაგვიწერე რაც გაქვს სათქმელი!...

იხ საქართველო ნეტა ვის განდოთ?

შენ საქართველოვ, მგონი დაგცინეს,
მიზეზს შიშისგან ვერავინ ამბობს,
ასგზის გზა განვლო ჩემმა ქვეყანამ,
მაგრამ ასეთი არავის ახსოვს.
იყო მთავრობა სხვადასხვა ნიშნით,
ბევრს არ მოგვწონდა ვის რა არ აწყობს,

ახლა--არ მოგვენონს-- ეს სიტყვა გაქრა ,
ხალხს მთავრობა სძულთ, ზოგნი კი ხარობს!

ეს სიძულვილი პოლიტიკოსებს,
არც ძარღვს:უტოკავს-პირიქით ართობს,
ეი თქვენ ვინ ხართ ხალხს რომ
აბოლებთ,
მგონი სამშობლოს უსიტყვოდ
დათმობთ!
პოზიცია თუ ოპოზიცია,
ხალხს რომ იყენებთ ამას თუ ატყობთ,
ხალხს შერიგება უფრო სჭირდება,
ეს ორი ძალა ცას თავზედ გვამხობს!...

სიმართლის მთქმელს რომ
კანონებს უწერთ,
შეშინებულ ხალხს სათქმელი ახრჩობს,
პოლიტიკოსებს ხმა დაუბოხდათ,
ეს რიტორიკაც ვის როგორ აწყობ.
ამასობაში დაობლდა მინა,
ხალხის ტკივილი არავის ახსოვს,
თუ ხმა გაიღე-- გადაგნათლავენ,
ან ოცნება ხარ ან ნაცი ამ დროს,
მართლა დაიბნა ქართველი ხალხი,
ჩვენი სამშობლო ვის უნდა განდოს!

სანამ მოდიხართ ნოხებს დაგვიფენთ,
შემდეგ ბრძანებლობთ როგორც თქვენ განყოფილებით,
ოპოზიციამ ხმა დაიდაბლა,
ზოგნიც მოხიბლეს მთავრობას ამკობს,
და მაინც ტოვებთ შთაბეჭდილებას,
მეჩვენება თუ ერთმანეთს ართობთ,

ნეტა გათენდეს ის უღრუბლო დღე,
 ძალაუფლებას თქვენით რომ დათმობთ,
 იყო მთავრობა აღარ მოგვწონდა,
 ახლა კი გვძულს და ენა ვერ ამბობს...

და მაინც იცი? ღმერთი არ გაგწირავდა..

მზე რომ აღარ იყოს, ცხოვრება გამყინავდა,
 წვიმა რომ არ იყოს, ცრემლებს ვინ მომბანდა,
 ქარი რომ არ იყოს, სუნთქვას შემიკრავდა,
 მთვარე რომ არ იყოს გზას ვინ გამიყვანდა!

თოვლი რომ არ იყოს, სულს ვინ დამიბანდა,
 სიცოცხლეს მოიძულე? ფონს ვერ გაგიყვანდა,
 სიკვდილზე რას იტყვი? ის ვერ დაგიცავდა,
 ეს ცხოვრებაა--მახეს დაგიდგავდა!

ეშმაკი რომ არ იყოს ტაშს ვინ დაგიკრავდა,
 ადამიანთან მგელი უნდა იყო,
 თუმც მგლურად ყოფნა შენ ხომ---არ გიყვარდა,
 მყარად თუ არ დადექ, იქვე დაგიმთავრდა,
 ფესვები თუ მოგერყა, მიწა ჩაგიტანდა!

ზოგჯერ გულწრფელობა უფსკრულს ჩაგიყვანდა,
 ამდენ სიყალბეში--ძეგლს ვინ დაგიდგავდა,
 დარში ვინ იცის რამდენჯერ--გაგიავდრდა,
 და მაინც იცი--ღმერთი არ გაგწირავდა,
 ღმერთო მაპატიე--- თუ ლექსი გამიმკაცრდა...

მხოლოდ ღმერთის წინ თუ დაგვაჩოქებთ...

სულ მინდა ვწერო თუნდაც ურითმოდ,
გულს მოვიოხებ და აქ დავტოვებ,
ღამეც თითქოსდა მეკამათება,
შენს სანოლს ვისი სახლში ასწორებ?
კითხვებსაც მისვამს--ალაპარაკდა,
ღამეც ჩემსავით გიჟებს მაგონებს,
სახეშეშლილი ყურში ჩამესმის,
შენ დატოვე და ის კი არ გტოვებს!

ჩემს საქართველოს რა ელოდება,
ფესვებს მიადგენენ-- გული გამოხრეს,
ყველას საღათას ძილით რომ გვძინავს,
სიზმარში ვინღა წამოგვაბოდებს!
განა არ არის? პატრიოტები?
მოთხოვნა ლანგრით ჩამოგვანოდეს,
ჩვენ კი შორეულს მივემგზავრებით,
ყველა მოთხოვნებს ჩამოგვაშორეთ.
პატივი დაგვდეთ ომი არ იყოს,
ისე რა უჭირს დაგვამათხოვრეთ,
ლუკმა პურისთვის ოჯახებს ვტოვებთ,
ჭამისთვის ქართველს ნუ გაგვალორებთ.
წამსვლელის პირი ვხედავთ არ გიჩანთ,
ალბათ დაგვცინით ხომ დაგვაჩმორეთ,
ნუ გაგვიყიდით ჩვენს წილ მინა--წყალს,
ღმერთი მინასთან გადაგასწორებთ!
ღმერთო, ანიშნე მოლაღატეებს,
მხოლოდ ხატის წინ თუ დაგვაჩოქებთ!...

ადამიანი ნრფელი უნდა იყოს...

ადამიანი ნრფელი უნდა იყოს,
 მას სარკესავით უნდა უყურებდე,
 ადამიანი ეშმაკს არ უნდა გავდეს,
 სხვებს ცხოვრებას არ უნდა
 ურთულვებდეს.
 ადამიანი ადამიანს უნდა გავდეს,
 ადამიანს მხეცივით არ უნდა უყურებდეს.
 ადამიანი სადაც უნდა იყოს,
 სხვებს ხასიათს რომ აღარ უფუჭებდეს.

ადამიანი არ უნდა თამაშობდეს,
 სიმართლის ნაცვლად--
 სპექტაკლს რომ არ დგავდეს,
 ადამიანთან ფრთხილად უნდა იყო,
 შენს თავს საიქიოს რომ არ უბარებდეს,
 ადამიანი ასეთი უნდა იყოს, გულში
 დარი რომ გაქვს--- აღარ გიავდრებდეს,
 ადამიანი ჩუმალა არ უნდა იყოს,
 შენს ჩასაძირად მახეს გიმზადებდეს.

ადამიანი ნრფელი უნდა იყოს,
 მისი სიმართლე მუდამ მქუხარებდეს,
 ადამიანი ისეთი უნდა იყო,
 სხვებს რომ სიცოცხლეს აღარ უმნარებდეს,
 ადამიანი ისეთი უნდა იყოს,
 შენი არსებობა ყველას უხაროდეს,
 ადამიანად ღმერთმა--გაგაჩინა და,
 ამისათვის ღმერთს უნდა უმადლოდეს...

შარა--გზა ფრთხილად სახიფათოა...

იციტ? რას ნიშნავს სიტყვა შარა-გზა?
ის შორიცი არის შარსაც აგკიდებს,
თუ დაადგები ამ გზას კაცურად,
შარსაც არ ნახავ არც გაგაგიჟებს,
შარა-გზას ადგე ზოგჯერ კარგია,
ამ დროს პრობლემაც თავს აგარიდებს,
არის ისეთიც ამ შარა-გზაზე,
ვილაც შეგხვდება ფეხს დაგაბიჯებს.

ამ სავალ გზაზე ჯოგს ნუ გაჰყვები,
ვილაცას ნახავ კვლავ აგატირებს,
თვალგახელილმა უნდა იარო,
ტალახებს ფეხი გადააბიჯე,
შარაგზას ლილინ--ლილინით ჩაყევ,
ცუდი იმ კარგით გააბათილე,
და ამ შარაზე ბევრი შეგხვდება,
შენც შეარჩიე გაანალიზე.

ზოგი მძიმე ტვირთს მიათრევს სიმწრით,
შენ მეტად ნულარ გაუსაძლისებ,
თანამგზავრს ხელი ჩასჭიდე მაგრად,
ჭირი და ლხინი გაანანილე,
აი ეს არის შენი შარა-გზა,
ეცადე ეს გზა-გაახალისე,
მუდამ შარასაც ხომ არ გაყვები,
ფონი მონახე-- დაანაპირე...

თამარ მეფე ისევ იზრკვის...

მეთორმეტე საუკუნე,
 უკვდავია აღარ კვდება,
 თამარ მეფეს ვიგონებთ და,
 დანანებით გული გვწყდება,
 საქართველოს დღეს ვინ მართავს,
 სამარცხვინო-ლაქა ჩნდება,
 ახლა პრეზიდენტის პოსტზე,
 ვისაც უნდა იგი ჯდება.

ხალხის ნებას ვინ უყურებს,
 ცუდი დღენი დაგვიდგება,
 ქართველებს ხომ თავის დახრა,
 ასე ვფიქრობთ არ გვიხდება,
 ხალხს კითხვები დაუგროვდა,
 პრეზიდენტი ამ დროს ქრება,
 არ ადარდებთ საქართველო,
 თამარ-მეფე ახლა კვდება,
 იდუმალი საფლავიდან,
 ჩვენი ცოდვით ფეხზე დგება.

თამარ--მეფის ნაკვალეებზე,
 ღმერთო ჩემო ეს რა ხდება,
 ხალხის რჩეულს კი ვეძახით,
 და ხალხისთვის დრო არ რჩებათ,
 მთავრობა რომ ხალხს აბოლებს,
 მუდამ იყო--კვლავ გრძელდება,
 გაიყინა საქართველო,
 ეს მთავრობა აღარ ღღვება.

ვერ მიმხვდარვართ სად მივედით,
 შიგა ომი უკვე ხდება,

სიმართლისთვის მებრძოლთ გული,
გაეყინათ აღარ დნება,
საქართველო--გაიხლიჩა,
მგონი ამას ბავშვიც ხვდება,
ქართველებო გამოფხიზლდით,
წინაპრები გაგვიწყრება.

იქნებ უკან დაიხიოთ,
საქართველოს ბედი წყდება,
მონყალებას მივეჩვიეთ,
ველით ღმერთი გამოჩნდება,
ასეთ ჩუმი შეგუებას,
ყველამ ვიცით რაც მოყვება,
თამარ მეფის ნაკვალეზზედ,
ამათ ხელში რა მოხდება,
წლები გავა და ყველაფერს,
ისტორია კვლავ მოყვება,
თამარ მეფის საქართველო,
კვლავ იბრწყინებს-- არ მოკვდება.

სანამ გვიან აღარ არის...

ზოგჯერ დასათმობი შენით უნდა დათმო,
სანამ გვიან აღარ არის,
თორემ დაიღლები--თავი შეგძულდება,
დრო მტკივნეულად გადის.
თავის შეკავება ზოგჯერ საჭიროა,
მასაც--საზღვარი აქვს არ ღირს,
რატომ ვერ ელევინ მტკივნეულ არსებებს,
ძლიერი უნდა იყო რა გჭირს?
ადამიანი ასე არ იცვლება,

თავის მოტყუება დაგლის,
 როცა წვიმა მოდის-თავი შეაფარე,
 სენი შეგეყრება--განვიმს,
 გვიანი იქნება ისევ გეტკინება,
 ბოლოს იძულებულს გაგხდის,
 ვინც დასათმობია თუ კი აღარ დათმობ,
 თვითონ მტკივნეულად წაგშლის,
 მზის ამოსვლას ნუ დაელოდები,
 ზოგჯერ დროზე ადრე ჩადის...

ზოგნიც თავის თავს ბრძოლას უცხადებს, სხვას ვერ იმეტებს და მის თავს ინამლავს

ზოგნი იბრძვიან არსებობისთვის,
 ზოგნიც მილიონს ჩუმად იპარავს,
 ზოგნიც სიცოცხლეს ებრძვის უნამლოდ,
 ზოგიც ნიღბებით სახეს იფარავს,
 ზოგნი სახატავ ფანქრებს ვერ იძენს,
 ზოგნი ათასგვარ ტატუს იხატავს,
 ზოგნი საკუთარ კერას ნატრულობს,
 ზოგნი კი ოქროს კიბეს მიადგავს,
 ზოგნი კანონებს წერს სათავისოდ,
 ზოგნიც კანონით თავსაც ინამლავს,

ზოგნი რესტორნის საჭმლით ნებივრობს,
 ზოგნი პურის ფულს ძილვსლა ინახავს,
 ზოგნი ფულიან ქალებს ეძებენ,
 ზოგნი სიყვარულს ჩუმად ინახავს,
 ზოგნი სამშობლოს ბედზე განიცდის,
 ზოგნი არჩევნებისთვის საქმეს იჩარხავს,

ზოგნი დღე და ღამ ფიქრობს შვილებზე,
ზოგნი საკუთარ სახლში იპარავს,
ყველა ათასგვარ ცოდვებს ჩავდივართ,
და ღმერთი ცოდვილთ მაინც გვიფარავს

აღამიანო ეშმაკთან ნუ მორიბდი, ეცადე სუყვარულს ნაგავზედ ნუ მოისვრი

ველარ დაბრუნდები--ისე შორს გაგიშვი,
იმედიც არ არსებობს ტყუილად ნუ მოიცდი,
სასჯელს ასე ჰქვია, რას დასთეს მას მოიმკი,
ახლა იტანჯე და ნერვებს ნუ მოიშლი.

იქნებ ინანიებ-- ესეც არა მჯერა,
სასჯელი ისეთია ვერასდროს ვერ მოიხდი.
გველი ტყავსლა იცვლის,
შხამს არ გამოიღვეს,
ახალ მსხვერპლს დაგესლავს,
მაშინვე როს მოიცლის,
და თუ მავანმა თავი ნაანყვიტა,
სამწუხაროა--ბოდიშსაც ვერ მოიხდის.

გველის პატიება--ფუჭი მცდელობაა,
აღარ შეიცოდო--თავისას არ მოიშლის,
ანგელოზობაზე პრეტენზია თუ გაქვს,
ფრთები შეამონმე--ხელი მიმოისვი,
ადამიანო--ეს რა ცოდვა გადევს,
ისე დაგიმძიმდა---სული ვერ მოითქვი,
ჩემი თვალეები ვარსკვლავზე ნათელია,
თავი მოიკალი---ჩემამდე არ მოგიშვი...

სიყვარული ასე შეგაქვლა..

როცა სიცოცხლე მიხაროდა,
 გული სითბოსაგან დამიცვალე,
 როცა სიყვარული დავაპირე,
 შენი ორპირობით დავიღალე,
 არადა სიყვარულით დამიპყარი,
 თურმე ქალღმერთე დამიხატე,
 იცი საოცარი ქალის გვერდით,
 შანსი დაკარგე და არ ივარგე,
 ახლა ყველაფერი როცა მოკვდა,
 გავცივდი და ველარ შეგიბრალე.

სიზმრად მომაკითხე ცოდვებს ფქვავდი,
 მე კი ვერა და ვერ შეგიწყალე,
 მე რაც სითბო მქონდა შენ წაიღე,
 შენთან ბოლომდე დავიხარჯულ
 ოცნება წმინდა რაც გამაჩნდა,
 ყველა ამირიე წამიშალე,
 შენი გაღიმება შემიყვარდა,
 სადღაც გაქრი და დამიმალე.

შენი სიყვარული მიხაროდა,
 ღიმილი ცრემლებით შემიცვალე,
 შემდეგ მოდი და მეუბნები,
 მაპატიე სიყვარულო შევიცვალე.
 სიყვარული მკაცრად შემასწავლე,
 და ასე სამუდამოდ შევიზარე,
 შენი დავინწყება დავაპირე,
 და ბოლოს ისიც ამიკრძალე,
 ასეთი ყოფილა სიყვარული,
 და მეც ვერ გაუძელი -- დავიღალე..

მუდმივ სიჩუმეს ტკივილი მოაქვს

სიჩუმემ გული ბევრჯერ გატკინა,
ბოლოს ტკივილი გიკვირს?
და თუ არ ეტყვი-- ნურც თავს შესწირავ,
თუ ვინმე ნერვებს გიშლის.
სიჩუმე ზოგჯერ ცუდის ნიშანია,
ბოლოს გრიგალი იცის,
არ მიეჩვიო სიჩუმეს დიდხანს,
თორემ დაღლილი ივლი.

სიჩუმე ზოგჯერ საჭიროა არის,
მაგრამ მუდმივად იწვის,
არის ისეთიც როცა სიჩუმე,
უარესისგან გიხსნის.
გადაჭარბებული მოთმინებები,
თავის საფასურს იხდის,
დღეს დაგუბდები--ხვალ დაიხრჩვები,
ზეგ კი ხმამალლა იტყვი.

და მაინც ნეტა--რომელი გიჯობს?
ტკივილებს ჩუმად რომ ითვლი?
შენს სათქმელს ერთ დღეს სხვები მორთავენ,
და სულ სხვაგვარად იტყვის.
სათქმელი თუ გაქვს იმას უთხარი,
ვინც მართლა გულში გიზის,
ამ უთქმელობით თავს აზარალებ,
ეს ყველაფერი გიღირს?

ღმერთო საქართველოში მინდა გაათქონო

დილამშვიდობისა ჩემო საქართველო!
 დილამშვიდობისა--ზღვაო--მთა და მდელი,
 ჩვენი შეცდომებით ძალზედ გადალლილო,
 ნელში ვერა და ველარ გამართულო!...

დილამშვიდობისა ცრემლით დანამულნო!
 იმქვეყნად გაფრენილნო მინად დამარხულნო,
 ამ ჩემი ლექსით იქნებ გაგახსენო,
 ქართველი უცხო ცის ქვეშ არ უნდა გააჩერო,
 ისინი შენს ფრთებქვეშ უნდა დააბერო.

ღმერთო, საქართველო იქნებდა გაამრთელი,
 მზე გვანათებდეს--ალარ დააბნელი,
 დილამშვიდობისა ჩემო საქართველო!
 ქართველნო ემიგრანტნო--სადღაც დაფანტულნო.

ნლების მონატრებით ძალზედ დატანჯულნო,
 გმირო დედებო და გმირო ვაჟკაცებო!
 გულის სიღრმეში კი დარდით გათანგულნო,
 დილამშვიდობისა ჩემო საქართველო!
 ქართველი უცხო ცის ქვეშ არ უნდა დააბერო!...

არ გააღმერთო ადამიანი

არ გააღმერთო ადამიანი,
 სასწაულმომქმედი ვარო--ასე იფიქრებს,
 არ გააღმერთო არავინ თორემ,
 ზეციური ვარო--ასე იყვირებს,
 ის რეალობას თვალს დაუხუჭავს,

მინიერობას--უცებ ივინყებს,
ადამიანი არ გააღმერთო,
დღეს ვერ მიხვდები-- ვინ რას გიპირებს,
შენს წინ ნურავის ნუ დააყენებ,
დადგება დრო და ღმერთთან გიჩივლებს,

ადამიანი იცი ვინ არის? გაგამხნევებს,
და შენს ტვირთს იტვირთებს,
არ გააღმერთო ადამიანი,
შტერად ჩაგთვლის და შენზედ იცინებს,
ვისაც აღმერთებ ის დაგაჩმორებს,
შენ არავინ ხარ-- ასე იფიქრებს,
დღეს უცოდველი არავინ არის,
ცოდვების კანონს ღმერთი მიიღებს,
დღეს სამუდამო არაფერია,
დღეს დარი იყო--ხვალ კი იწვიმებს...

ღმერთო გგონია სულსაც ღვათიჩე

რა უნდა მოხდეს კიდეც არ ვიცი,
ეს ბედისწერა-- სად არ მატარებს,
ყოველ ტკივილზე სასნაულს ვებრძვი,
ღიმილში ცრემლი რომ არ დამაჩნდეს,
იყო ისეთიც ეშმა მინვევდა,
ველარ გამტეხეს--სულზეც დამადგეს,
შტორმშიც მოვყევი-- ქვას მახეთქებდა,
მეჩვენებოდა-- დამასამარეს,
მარტოდ დარჩენილს ღმერთი მიცავდა,
მავანმა სუნთქვა აღარ მაცალეს.
ჩემი კუთვნილი რაც კი გამაჩნდა,
ვერც გავისაზრე-- რად ამაცალეს.

იმდენ გამოცდას გაუძლო გულმა,
 ნისქვილის ქვაზეც გადამატარეს,
 ბედნიერება რას მიქვიაო,
 გადამიმალეს--არ გამახარეს,
 დრო ისე მიქრის--თავბრუ მეხვევა,
 ღმერთო-- მგონია გადამასახლეს,
 სულის ტკივილი ისე დამძიმდა,
 მეგონა თითქოს-- ჯვარზედ გამაკრეს,
 სულის მკურნალი რაც გამაჩნია,
 მხოლოდ ღიმილი ვეღარ წამართვეს.

იხ --სიძულვილმა დაასამარა...

ქარის შრიალში, ჩურჩულს უსმენდი
 და იღებოდა სულის დარაბა,
 თმებს ეხებოდა თბილი ხელები,
 გრძნობამ კი თავი ვეღარ დამალა,
 ყველა ფოთლები თავს დაგცქეროდა,
 ზოგიც ცვიოდა ქარმა დაღალა.
 ორ სიყვარულით გათანგულ წყვილებს,
 სულ არ ესმოდათ როგორ გაავდრდა.

და მაინც წვიმამ ვერ მოითმინა,
 გრუხუნნი ატყდა და ცა განათდა,
 წვიმამ თავისი კალთა დაუშვა,
 არ დაიშურა თუ რამ გააჩნდა.
 წყვილი მოფხიზლდა და გზაც გაიყო,
 ის სიყვარულიც ამით დამთავრდა,
 წვიმა თავისი საქმეს მორჩა და,
 ეს რომანტიკაც სულმთლად წაშალა.

სიყვარულის ქალს ბედნიერება,
ღმერთო მითხარი რად არ დასცალდა,
და ამის შემდეგ ის დანარჩენი,
იმ გამოგონილ ღიმილს აგავდა.
ფიცი და ლტოლვა ტკბილი რომ იყო,
დაბერილ ქარმა სადღაც გაფანტა,
წუთის წინ სიყვარულს ეფერებოდნენ,
და სიძულვილმა დაასამარა...

მართალი დარჩი თუნდაც დაგმარხო...

წუ დაეშვები იმდენად დაბლა,
რომ შენი თავი, შენვე დამარხო,
ხელს წუ ჩაუქნევ ცხოვრებას ისე,
შენი ცხოვრება ვიღაცამ მართოს.
არვინ მოუშვა ნაიარევთან,
ხისტად შეგეხოს და ისევ გავნოს,
უსამართლობას ვერ მოერევი,
ცუდ ნამოქმედარს უფალი დაგმოხს.

წულარ გახდები მუდამ მორჩილი,
თორემ ერთ დღესაც ღირსება დაგთმოხს,
ასეთიც ხდება შენს თავს დაკარგავ,
თუ ვინ იყავი ისიც არ გახსოვს.
ეშმაკისეულთ რაღაც წუსხა აქვთ,
ჯერ გეფერება --გგონია გათბობს,
ასე დაბნეულს გზა აგერევა,
ველარ მიმხვდარხარ ნეტავი რა სჯობს.

წუთისოფელი ძალზედ მკაცრია,
ყველა გამოცდა უნდა ჩათვალო,

ეს თუ ცხოვრებამ ერთხელ გიმუხბოლა,
ყველა ნაბიჯი უნდა გათვალო.
თუ კი დაეცი--გადაგთელავენ,
გირჩევ ნამოდექი რომ არ დაგჩაგრონ,
ბოლომდე თუ კი არ სთქვი სათქმელი,
ვილაც ეცდება შენ რომ დაგასწრონ.

აზრი არა აქვს ზოგჯერ რას იტყვი,
მუდამ მოგთხოვენ სწორად განმარტო,
ღმერთის შვილი ხარ და მოვალე ხარ,
ჭეშმარიტება სწორად დახატო.
და მაინც თუნდაც გასამარებდნენ,
მართალი დარჩი და ეს არ დათმო,
თუ ქრისტიანად გაჩნდი ამქვეყნად,
ყოვლისშემძლე ხარ, უნდა ჩათვალო...

ცხოვრება ცეცხლი არის, ფრთხილად დაინახე

დგება მომენტი ღიმილიც გაგიქრება,
არადა განწყობისთვის რას არ გაიღებდი,
ყველანი სიყალბეზე გესაუბრებიან,
ნამდვილი ვინაა? ვისგან გაიგებდი.
ამ დროს ყველაფერი არად გვეჩვენება,
ამ ყველაფრისგან ძლიერ დაიღლები,
უგზო--უკვლო ფიქრი თავში აგერევა,
თავბრუ დაგეხვევა-ულვინოდ დაითვრები.

იცოდე ღირსება აღარ ხურდავდება,
ეცადე გროშებად ნულარ დაითვლები,
სირთულეებით სავსეა ცხოვრება,
თავი გაართვი--ნულარ დაიბნევი.

ზოგჯერ კლდედ იქეცი-- თუ კი საჭიროა,
მყარად უნდა დადგე-- ნულარ წაიქცევი,
თუ კი შიში იგრძენ ეშმაკი მოგჩვევია,
ეცადე გააქციო--შენ ნულარ გაიქცევი!

მავანმა იქნებდა ველარ შეგაფასა,
მთავარი არის შენ ნუ დაკნინდები,
ზოგჯერ ცრემლები თუ არ გადმოუშვი,
მოთმინებებით მართლა დაიხრჩვები,
ეს მოთმინება იცი? გაზარალებს,
უბრალოდ მავანთან სულელად ჩაითვლები,
თუ კი დაილლები და ხელს ჩამოუშვებ,
ცხოვრება ცეცხლია უთუოდ დაინვები.

მავანს შევწყვიტ ლეჩხის წარას, როს მელანი გამიშრება...

სიყმანვილის წლებს რა უთხარ,
სიყვარულზე ვინყე წერა,
ღმერთო ველარ ვაფერადე,
ჩემი მძიმე ბედისწერა,
ბნელშიც ვწერდი როს კიოდა.
ჩემში მუზის მძიმე თემა,
ღამით ფურცელს ბრმად ვაწერდი,
დილით ვცნობდი რაც მენერა.

წლებმა თმებში ჩამოთოვა,
და ვიგრძენი დაბერება,
მანც ვწერდი სიყვარულზედ,
წლების ცვეთის არ მეჯერა.
მთავარია კალამს ვენდო,

უნდობლობა დამეჩვევა,
 სული ვანდე მე ჩემს კალამს,
 მისით ამბობს რაც მეთქმება.
 ყველა სიტყვა ჩემგან მოდის,
 გულიდან რომ დამელვრება,
 ზოგჯერ ჩემს თავს არ ვეკუთვნი,
 მიკვირს მუზა არ მეშვება.
 ამ დროს იქნებ მავანს უკვირს,
 არ ისვენებს -- არ ჩერდება,
 ყური მუდამ სხვას თუ უგდე,
 კაცი მართლაც გაბეჩდება.

ბედის მწერლის გზით მივდივარ,
 თქვენ ეს მართლა არ გეხებათ,
 მამალი თუ არ იყივლებს,
 დილა მაინც გათენდება.
 კაცზე უფრო ღმერთმა უწყის,
 წერა რატომ არ მბეზრდება,
 სულ არ მინდა ის სტატუსი,
 მწერალი თუ არ მერქმევა.

ყველა სიტყვა ჩემი არის,
 ზოგჯერ ყველას კი გვეშლება,
 კრიტიკოსი იყავ მაგრამ,
 გული ბოლმით ნუ გეცვება.
 ყველამ წეროს თუ რაც უნდათ,
 ფეხებში თუ არ გედეხათ,
 წერას ვყავარ აყვანილი,
 ცუდი--კარგი არ მეშლება.

ამდენს მიტომ ვლაპარაკობ,
 რომ კალამი არ მეღლება,

პოეტი ხარ თუ მხატვარი,
ეს შენ უფრო გაგეგება.
სხვებს თუ უსმენ ვინ რას იტყვის,
ნოხად არვინ დაგეგება,
ჩემთვის დიდი სტატუსია,
ადამიანი თუ მერქმევა...

თუ სიყვარულია--აქეთ მივაროს...

მე სიყვარულის ფერებას ვტოვებ,
თუ სურვილი აქვს თვითონ მეფეროს,
მე სიყვარულის გზიდან ვბრუნდები,
თუ შეძლებს ამ დროს მან შემაჩეროს.
სიყვარულისთვის რას არ აკეთებ,
თუ გადაგთელეს--ჩვენც გადავთელოთ,
სიყვარულს ჩვენი დაბერება სურს?
მოდო ვაჯობოთ ჩვენ დავაბეროთ.

გულში რომ ვიკრავთ თუ გაფრინდება,
ვერ მობრუნდება--ეს დავაჯეროთ,
როგორ არ მინდა სიყვარულს უცებ,
სიძულვილი რომ გადავანერო.
სიყვარულს შავი ფერიც ხომ დასდევს,
მინდა ის ფერიც გადავათეთრო,
და ამის შემდეგ სადმე ჩამოვჯდე,
და რაც კარგი აქვს-- გადავაბეგრო.

აქ სიყვარულმა თავი ასწია,
უსუსურობა უცებ დაგვეტყო,
იქნებ აჯობოს რომ სიყვარულმა,
თავი დახაროს იქნებ გაბედოს,

ჩემმა ლექსმა გაბედა ეთქვა,
 იქნებ ამ განცდას ქარმა დაბეროს,
 სიყვარული თუ ყოვლისშემძლეა,
 სუსტი წერტილი ყველამ ჩაკეტოს.

მინდა სიყვარულს ცრემლების ნაცვლად,
 ბედნიერების კარი გაეღოს,
 თვით სიყვარულის ბასრი ლახვარი,
 მინდა სიყვარულს თავად გაეგოს.
 სიყვარულს ვიცი ფერება უნდა,
 მაგრამ ნოხივივით არვინ დაეგოს,
 ამ ფერებაში ღმერთო არ მინდა,
 უგულოდ დავრჩე-- გული წაეღოს,
 მინდა ამ გრძნობამ-- ჩვენი სამყარო,
 კი არ ანგრიოს--ტკბილად აშენოს...

უდაბნო დიდი სატყუარაა...

გამოცდილება, ბევრს ნიშნავს ვიცი,
 გამოვიარე დიდი უდაბნო,
 ამ უდაბნოში ბევრი მხეცია,
 არვინ არ არის თუმცა უნაკლო.
 მხეცმაც კი იცის კაცის დანდობა,
 ადამიანთან რად ხარ უშანსო,
 და კაცმა ოდეს თუ კი დაგინდო,
 მთელი ცხოვრება უნდა უმადლო.

თავანუელი ამ უდაბნოში,
 ნულარ დადიხარ--თავი დახარე,
 იქნებდა თავში რომ აგივარდა,
 იმ დროს ვიღაცის სული დაცალე.

თუ სხვაზე მეტად, თავს მოინონებ,
ამპარტავენობა გიჯობს დამალე,
ვინც არ გიკადრებს შენც არ იკადრო,
მყისვე მოშორდი რალა დაკარგე?

და სამნუხაროდ ძალზედ ბევრია,
ღმერთო ეგეთნი რატომ დაბადე,
ყველას საზომი ბუნება არის,
სხვის სასაცილოდ აღარ დავარდე,
თურმე ყველანი გადაგივლიან,
თუ კი მოცურდი და ძირს დავარდე,
უდაბნოს მხეცებს არ შეუშინდე,
აღარ დაეცე უნდა გამაგრდე.

იყავი სადა სხვებს არ ეჯიბრო,
შენც ისეთივე რად გინდა გახდე,
ყველა პრობლემა ოდესმე ქრება,
მთავარი არის უშიშრად დახვდე,
და ამ უდაბნოს ყური დაუგდე,
რადგან აქ გაჩნდი არ უნდა წახდე,
შენ შენი გზებით მიდი ფინალთან,
არ შეგიტყუოს ეშმაკს არ გაყვე.

დღეს რაც გჭირდება დღეს დაასრულე,
ნუ იზარმაცებ ხვალ რად გადადე,
წარმოდგენებით ნულარ იცხოვრებ,
ჭეშმარიტება შენ თვითონ ნახე,
უდაბნო დიდი სატყუარაა,
ნუ შეეცდები ვილაცხას გავდე,
სხვისი იმედით ნუ ჩამოჯდები,
შენი ცხოვრება შენ თვითონ მართე...

თოვლი მე მიყვარს გაუკვალავი.

მე კვალდამჩნეული თოვლიც კი მეჯავრება,
 მძულს ახალ დათოვლილზე სხვისი ნაკვალევი,
 ზამთრის თეთრი თოვლი თმებზე დანავარდობს,
 გულში ჩამიხუტე სულში ჩამადნები.
 მე შენს წმინდა ფიფქებს თვალებს ვერ უსწორებ,
 შიშით შემოგცქერი ხომ არ განწყალდები,
 იცი? არ ნახვიდე სანამ მე ვსუნთქავარ,
 ნეტა ეს თუ იცი როგორ დამაკლდები.

ზამთრის თანამგზავრო ცოტაც ჩემთან დარჩი,
 მე ღრუბლებს ვეტყვი ნულარ გაშავდები,
 ღრუბლები ხშირად კონკურს გიცხადებენ,
 და ამ კონკურსში მუდამ შენ მარცხდები.
 თოვლის ფანტელებო მუდამ გეფერები,
 მაგ შენს სუდარაშიც ავად არ გავხდები,
 მზის სხივმა თვალი თუ კი გაახილა,
 ვიცი გაქრები და შენ იქ არ დამხვდები.

ზამთრის თანამგზავრო წმინდად შემოდიხარ,
 ასე წმინდა რომ ხარ მიტომ დამაკლდები,
 შენც ხომ მოვლენა ხარ თითქმის ჩემი მსგავსი,
 ოდეს შენი მსგავსად ერთ დღეს მეც გავქრები,
 ზეცის ბინადარო ისევ გვესტუმრები,
 გული არ გეტკინოს ნულარ გაბრაზდები.

შენ შენი გემის კაპიტანი ხარ...

ერთი კარები თუ მოგიკეტეს,
ისევ იმ ადგილს ნულარ დადგები,
თვალი გააღე იქნებდა მალე,
მეორე კარებს შენით-აღებდი.
გადააბიჯე --გზა გააგრძელე,
დაკეტილ კარებს ნულარ აკვდები,
ხვალინდელი დღე შენს ხელში არის,
თუ თავს ჩაკიდებ უფრო ნახდები.

შენ--შენი გზა გაქვს სხვისი იმედით,
შენ-ბედნიერი ველარ გახდები,
მთავარი არის მიზანი გქონდეს,
თუ მოინდომებ-- მკვდრეთით აღსდგები.
და ამის შემდეგ შენც გაიკვირვებ,
თავად შენს თვალშიც რომ ამალღდები,
ყოველი დილა შენით დაიწყე,
მუდამ სხვის დარდით ნუ დაკავდები.

შენ შენი გემის კაპიტანი ხარ,
დროზე გაშალე თეთრი აფრები,
მუდამ დარდით ნუ დაიტვირთები,
წყალს გაატენე დარდი--მანდები.
დაკეტილ კარმა თუ შეგაშინა,
ღია კარებსაც შიშით დახვდები,
შენი კარები შენვე გააღე,
სხვა ნუ იქნება მისი გამღები.

შენს ცხოვრებაში შენ ივაჟკაცე,
სხვის სამონყალო ნულარ გახდები,
ეკლიან გზებმა არ შეგაშინოს,

შენ მოაშენე ია-- ვარდები.
 შენს გასავლელ გზებს ფხიზლად გაყვევი,
 ნულარ იქნები ვილაც გამვლელი,
 ცხოვრების კარი თუ ვერ შეაღე,
 შენ გაურკვეველ გზაზე დარჩები.
 ჩემს ლექსში ყველა კარი ღიაა,
 ახლა კი თქვენ თქვით თქვენი სათქმელი...

სამყაროს ღმერთო შველა სჭირდება

მზემ სხივი შეკრა და გადამალა,
 ზამთრის სუსხმა, რომ არ გაუცივოს,
 მთვარეც პირი ცოტა იბრუნა,
 ღამის წყვდიადში რომ დააძინოს.
 ღრუბლები, ცაში ტანგოს ცეკვავენ,
 მათი მისია რომ შეასრულონ,
 ზამთარმა კონკურსი გამოაცხადა,
 ყინულის მეფე არ შეაშინონ.

თოვლის ფიფქებიც მალე ჩამოვლენ,
 მას უმასპინძლებს მკაცრი ზამთარი,
 წარბებშეკრული ყინულს დააფენს,
 და გულს გააპობს მწყრალი ავდარი.
 ღრუბლები წყალს კი ზეციდან აწვდის,
 რომ გადარეცხოს ზამთრის საგზალი,
 აქ გაზაფხული რიგში ჩამდგარა,
 არ დაუყრია იმას ფარხმალი.

ზამთარი უბღვერს სიცივის ბუღში,
 იცის მისი დრო არის გამქრალი,
 ბოლოს მზის სხივთან ძალა არ ეყო,
 და საცოდავად დგას ნირნამხდარი.

ეს ყველაფერი მეორდებოდა,
რალაც ახალი თითქოს არ არი,
ის კი ვიგრძენი რომ იმ ზამთარში,
რაც გვახარებდა არის გამქრალი.
რალაც სჭირდება სამყაროს ღმერთო!
უფლის იმედად-- ნეტავ სანამდის?!...

შემოდგომაზე რა აღარ ხდება

შემოდგომაზე ხეებს გახედეთ,
შემოდარცვიათ სამოსი ტანზე,
ფერად ფოთლების შრიალი ისმის,
განისვენებენ ერთად მიწაზე.
შეხეთ ხეები მკაცრად დაგვეყურებს,
გაბრაზებულნი გაგვიდგნენ განზე,
მისი სხეული გაძარცვულ სახლს გავს,
ყინვას მოელის--ვერ ფიქრობს დარზე.

ჩვენ დედამიწის ბინადარნი ვართ,
და ჩვენ არა ვართ პლანეტა მარსზე,
ეს შემოდგომაც ჩვენებურია,
დედამიწელებს რომ უყვართ ძალზე.
ძირს დაყრილ ფოთლებს არავინ ინდობს,
მათი დედანი დაჰყურებს თავზე,
ხომ შეიძლება ფეხით არ ვსრისოთ,
ცოტათი მაინც გავჩოჩდეთ განზე.
ადამიანი სასტიკი რამა,
დაუნდობლები არიან ძალზე,
ძირს დაცემული არ უნდა გნახონ,
შეკითხვაც არ აქვთ,, რადა-ხარ-ასე?

და ჩემს გულშიაც შრიალებს რაღაც,
თავად ვერ უსმენ-- ვბრაზდები მასზე,
ფოთლების შრიალს ყური დაუგდეთ,
შველას ითხოვენ--უცხოურ ხმაზე...

ამ ცხოვრებიდან ვინ რას ითხოვდა...

ამ ცხოვრებიდან ვინ რას ითხოვდა?
ყველას თავისი წილი უნდოდა,
მაგრამ ვაი რომ ასე არ იყო,
ზოგი ინვა და ზოგიც დგებოდა,
ზოგს გასაქცევიც არ დარჩენოდა,
ზოგიც, ზამთარში თოვლით თბებოდა,
ზოგი ნარკოტიკს ეფერებოდა,
და ზეზეულად ნელა ლპებოდა.

ზოგს თავის აზრი აღარ გააჩნდა,
და სხვისიც თურმე აღარ სჯეროდა,
იყო ისეთიც ბევრი იცოდა,
მაგრამ შენ მაინც არ გიყვებოდა.
ვიღაცას ბევრი ცოდვა ჰქონდა და,
თუმცა პირიქით თავს შენ გესხმოდა,
ზოგიც ბულბულში მახინჯს ხედავდა,
ყვავი მოსწონდა და მას ეტრფოდა.

ზოგსაც უბრალოდ თავი მოსწონდა,
და უგვირგვინოდ მისთვის მეფობდა,
ზოგსაც სათქმელი ბევრი ჰქონდა და,
თუმც არ ომობდა თავს არ გესხმოდა.
ზოგს სიყვარული ალამაზებდა,
ზოგს კი ამ გრძნობის არა ესმოდა,

ზოგიც სიცოცხლეს სხვას უნამლავდა,
ზოგიც კი სიკვდილს ცხარედ ებრძოდა.

ზოგი ჰაერში ფეივერკს შლიდა,
ზოგიც სიმწრისგან სახეს იხოკდა,
ზოგს არა ჰქონდა და სხვას კი ბევრი,
თუმც ზოგი მაინც არას ითხოვდა.
ზოგი სამშობლოს ტყვიით იცავდა,
ზოგი კი ლანძღვით სიტყვებს ისროდა,
ზოგი მასხარა არას ამბობდა,
ჩუმად უსმენდა ვინ რას ამბობდა.

ეს ყველაფერი საოცრებაა,
შენი იყო და მაინც ქრებოდა,
ზოგჯერ უფსკრულის პირას მისულა,
შენს გვერდით მაშინ ღმერთი ჩნდებოდა.
ეს ყველაფერი ასე იყო და
მუდამ მარადჟამს ასე ხდებოდა,
ზოგი ცხოვრობდა ლამაზ ცხოვრებით,
ზოგიც კი დღეში ასჯერ-კვდებოდა...

ფოლადიც დნება ...

სადღაც, ხის ძირას იჯდა ვილაც და,
ხელში ეჭირა რალაც ქალალდი,
დასჩერებოდა თვალცრემლიანი,
ველარ მიმხვდარა--ახლა სად არი,
ნეტავ რა იყო ასეთი მწარე,
ალბათ გაიგო ცუდი ამბავი,
და მალე, გონს, რომ მოეგო ცოტაც,
შემობრუნდა და თვალი ნავკარი.

ეს იყო ქალი, ბევრი ტკივილით,
 ვერ გააკვლია მისი გზა-კვალი,
 გასაგებია იქ, რა უნდოდა,
 ვერვის აუხსნა, მისი ან-ბანი.
 სადაც, კი წყალი ეგულებოდა,
 ყველგან დაუხვდა წყალი დამშრალი,
 ამდენ, მაცდური ხალხის ყურებით,
 ვერ გაარჩია, ვინმე მართალი.

და ის ქალაღდი ხელში რომ ჰქონდა,
 რაღაც ენერა ცუდი ამბავი,
 არადა ღმერთმა ასე ინება,
 მისთვის დაირწა სიმართლის აკვანი.
 შენ მიანიშნე ღმერთო ძლიერო!
 სიმართლე ახლა ნეტავ სად არის?
 უფალო ვიცი ძალა შენშია,
 ადამიანი რკინა არ არის!...

ნეტავ სანამ დავიცდით

ღმერთო მოთმინებით ვდგევართ,
 ბოლო სიტყვას შენ იტყვი,
 მგონი აღარც ვსუნთქავთ უკვე,
 ადგილიდანაც არ ვიძვრით.
 ხვალ გვიანი აღარ იყოს,
 ეს არავინ არ ვიცით,
 დაბნეული ქართველები,
 ნეტავ სანამ დავიცდით.

ეს ტკივილი არ შუშდება,
 ასე აღარ გაივლის,

საქართველოს ფესვებს ტკივა,
მოვა დრო და დაითვლის.
ვან --ქართველებს პროგნოზი აქვთ,
ისევ ცუდი ამინდის,
მავანნი კი რას ყბედობენ?
მხოლოდ სიტყვებს გაისვრის.

შეცოდებაც სადღაც გაქრა,
მდიდარი რომ გაიხდის,
ეს მთავრობა ვინ დაგარქვათ,
ახლა სულ მთლად აიშვით,
საზღვრის კარი მიმოაღეთ,
მტერი თავზედ დაისვით,
ქართველები რალად გინდათ,
საზღვარგარეთ გაგვიშვით.

ოღონდ სადმე გადაგვეკარგოთ,
მხოლოდ ამას არ გვიშლით,
საქართველო ტირის თუმცა,
ნერვებს თქვენ რად აიშლით?
ქართველები მის ოჯახში,
სანოლს როდის გაიშლის,
საქართველოს გვიყიდიან,
ცოდვისაგან დავინვით.

დროზე თუ არ მივეშველეთ,
შემდეგ ვერვინ დაიხსნით,
საქართველო მარტოდ იბრძვის,
გული უძგერს რაინდის,
რა მოხდება მერე ნეტავ,
გამვლელები გაივლის,

კვლავ შემოვა გაზაფხული,
ვარდობის თვე მაისის.

სათქმელს იტყვის ისტორია,
ყველას ცოდვებს დაითვლის,
დრო დადგება საქართველო,
ამ ბორკილებს აიხსნის,
სირცხვილი-- რომ ამ გრიგალში,
მთავრობის ხმა არ ისმის,
შეგვიჭამეს საქართველო,
მადლობასაც არ გვიხდის,
თურმე უნდა ვიყოთ ჩუმიად,
კვლავ რაღაცას აგვიხსნის...

სიყვარულს ფხი არ დააბიჯოთ.

სიყვარულს სითბო მუდამ სჭირდება,
თოვლსა და ყყაპში ძირი უღებება,
სანამ სულში გყავს, ფხიზლად იყავი,
ძილშიაც, ზოგჯერ გაგიფრინდება.
და თუ გულიდან ამოგიფრინდა,
შენი იმ დღიდან აღარ ერქმევა,
სიყვარული, თუ ეჭვმა შეჭამა,
უნდა იცოდე სხვისი იქნება.

მსხვერპლგაღებული დაღლილი გრძნობა,
დიდხანს ვერა ძლებს ბოლოს ცივდება,
და თუ მიაჩვევ, ხშირი სიშორეს,
ის თავისთავად გადაგეჩვევა.
სიყვარულს სითბოს ნულარ მოაკლებთ,
თუ გააცვივებთ--- მალე მოკვდება,

ეს ცხოვრებაა--- თუ დაგვიანდა,
მწარედ ინანებთ-- ის რაც მოხდება.

მე ჩემს სიყვარულს გაუფრთხილდები,
შენც გაუფრთხილდი, არ გაგვიცივდეს,
ჩვენს სიყვარულს თუ, ცეცხლი ედება,
ქარიშხლის ფრთებზედ ნუ გავაგრილებთ,
ბოლოს და ბოლოს გაითელება,
ფეხი სიყვარულს თუ დააბიჯე,
ფულით სიყვარულს ვერ შეისყიდი,
სატყუარათი ვერ დააძინებ.

ორმხრივ სიყვარულს დიდი ძალა აქვს,
მესამე ძალა ვერ დააცილებს,
თუ არ უყვარხარ რაც გინდ ეფერო,
იმას ვერაფრით ვერ გააღვივებ,
და ამ ყველაფერს სიფრთხილე მართებს,
უცებ ნურაფერს ნუ დააპირებ,
მე ჩემს სიყვარულს გაუფრთხილდები,
შენ კი ლოდინით ნუ დაამძიმებ.

დილაგვიღობისა საქართველო

დალოცვილი ღვინით სავსე ყანწით ხელში,
საქართველოს ყველა შვილი დავლოცოთ,
დილის მადლი შეგვეწიოს დაგვიამოს,
დავივიწყოთ თუ ვილაცა არ მოგვწონს,
შენაც აღარ დაიშურო--შეეშველე,
თუ კი ვინმემ დახმარება მოგთხოვოს,
ამ ყველაფერს ღმერთი ხედავს ჩემო კარგო,
და ზეციდან ღმერთის მადლმა მოთოვოს.

შენი ჭიქით შენი სიტყვა გაგვაგონე,
 არ დაუშვა მუდამ სხვებმა დაგმოდღვროს,
 დაიხსომე--არავისზე მეტი არ ხარ,
 ჩვენც გვეშლება რაც კი სხვაში არ მოგვწონს.
 ღმერთი ყველას ერთნაირად შეგვინდობს და
 ღმერთი არვის არასოდეს არ დათმობს
 ღვინის მადლი შეგენით ქართველებო,
 ღმერთმა ჩემი საქართველო დალოცოს.

ცრუ იმედები -- იმედს გიპარავს.

იმედი ზოგჯერ ბოროტებაა,
 უბრალოდ ტანჯვას გაგიხანგრძლივებს,
 ზოგჯერ იმედით კურნავ იარებს,
 დღევანდელ ტკივილს გაგიადვილებს,
 იმედს ბოლომდე ნუ ჩაუყვები,
 ის შენს მდიდარ სულს გაგიღარიბებს,
 ის ვარსკვლავით სულს გიკაშკაშებს,
 ვარსკვლავი- ცაზე--გაგიმასპინძლებს?

თვით იმედს ზოგჯერ უნდა ერიდო,
 ის რეალურთან--გაპირისპირებს,
 ცრუ იმედებით თავს მოიტყუებ,
 ხელებს ტყუილად დაგიკაპინებს,
 ზოგჯერ იმედი დროს გაგიჩერებს,
 ლოდინს თითქოსდა--გაგიმარტივებს,
 სხვისი იმედით ხელს ნუ დაუშვებ,
 უიმედობას დაგიპატიჟებს,

იმედის ლოდინს-- ნუ ელოდები,
 შესაძლებლობას დაგიპატიმრებს,

იმედ გაცრუებულს დაგტოვებს ზოგჯერ,
სულს მოგინამლავს დაგისახიჩრებს,
ცხოვრება არის დაუნდობელი,
სულ სხვა რალაცას გაგიჩალიჩებს,
მოიმედე თუ გულწრფელი არის,
ის ყველა ტკივილს გაგიბათილებს...

ეს ყველაფერი ღმერთის მადლია..

სოფლის შარაგ ზას, გაყევი მშვიდად,
ირგვლივ ყოველი ქარვისფრად ელავს,
მშრომელი კაცი ამინდს შეჰყურებს,
მოსავალს იღებს-- თუმც რუმად ღელავს.
შემოდგომა კი კვლავ ამაყი დგას,
ზამთარი იცდის სიტყვას ვერ ბედავს,
ეს სასიცოცხლო სეზონი ღმერთმა,
ლოცვით აავსო და ზარებს რეკავს.

შემოდგომაზე შეკრეფილ ვენახს,
სიშიშვლისაგან ცუდი დღე ადგას,
ეზოს გახედე--კვამლი ტრიალებს,
აქ ქობის გვერდით მოხუცი გახლავს,
კაცი ხმელ შეშას შუა ცეცხლს უკეთებს,
და ზედ ოტკის ქვაბს ღიღინით ადგამს,
ქარვის ფერებში ნვეტიან ქუდით,
ხურმები თვალებს თითქოსდა ნაბავს.

მოხუცი იქვე დოქს გადაწვდა და,
თიხის ჭურჭელში-შავ ღვინოს ასხამს,
დასაყოლებლად მჭადს და მწვანილებს,
შესაშურებელ გემოსაც ატანს,

და ამ განწყობით განცხრომაშია,
 იცით? მოხუცი ვერ გრძნობდა დალლას,
 ეს ახლა არც ეს და არც სხვა რამე,
 სამწუხაროა არაფერს არ გავს.

შემოდგომას კი ვერვინ წაგვართმევს,
 ღმერთმა გვიკურთხა--მას ღმერთი მართავს,
 ეს სილამაზე არის განგების,
 ჩვენს ქართველობის--ადათს რომ ახლავს,
 ეს უღიმღამო დროთა ჟამთა სვლა,
 ვფიქრობ რომ დროსაც დრო ასე გაყავს,
 იქნებდა ფერი იცვალოს რისხვამ,
 თუმც ამის შემძლე არავინ არ სჩანს,
 რამდენ მასხარას უნდა გაუძლოთ,
 კვლავ ითამაშებს სპექტაკლებს დადგამს,
 ნეტავი ღმერთო ეს სინანული,
 მინდა ვიცოდე-- სანამდის გასტანს.

ნისლში გახვეულა ჩემი საქართველო...

ნისლში გახვეულა ჩემი საქართველო,
 ვერ გაერკვევი ვერაფერს ხედავ,
 ნისლმა მოიცვა მთელი სამყარო,
 ხმის ამოღებას ვერავინ ბედავს,
 გაშიშვლებული ხეებზე ტოტებს,
 ნისლის ცრემლები ნელ-ნელა წვეთავს,
 ბალახებს ცვარი მოდებია და,
 გაოცებისგან სხვაგვარად ელავს,
 სასწაულია ღვთისმშობლის ძალა,
 ჩემი სამშობლოს გული კვლავ ფეთქავს.

და ამ დროს ძილი რაღას მიქვია,
ვილაცა ზარებს ძლიერად რეკავს,
ზოგჯერ ისეთი აზრი გიჩნდება,
გგონია თითქოს სატანა გხედნავს,
და ასეთებს კი ჩემი ქვეყანა,
ველარც ხვდებიან ჩიხში რომ შეყავთ,
და მაინც ერთ დღეს გადავა ნისლი,
ღმერთი ზეციდან იმედებს ჭედავს,
აქ საქართველოს მტერს და მოყვარეს,
უფალი ზეციდან სუყველას გვხედავს..

იქნებღა მართლაც ყინული მოლბა...

დღეს მართლა შევცვლი ლექსის განწყობას,
ამინდმაც რაღაც სტიმული მომცა,
ღამით ქარისგან გაყინულ სულში,
უძილო თრთოლვა და შიში მოყვა.
ადამიანის ბუნების შეცვლას,
ვერ მოახერხებს ფერება--ხოტბა,
და ბუნებასაც ვერას უხერხებ,
აქ უძლური ხარ-- არას იქს გლოვა,

ყველაფერს თავის დასასრული აქვს,
ადამიანიც თავისთვის ბჭობდა,
ციდვილნი კვლავაც როცა სცოდავენ,
ამ დროს მავანნი ღმერთს შველას სთხოვდა,
დღეს უცოდველი არვინ არ არის,
თუმც ბოროტება დღეს მეტად თოვდა,
სულის სიმძიმეს განწმენდა უნდა,
რაც კარგი იყო-- ნავიდა მოკვდა,

დამძიმდა ცოდვით ეს დედამინა ,
 ამას ზეცაში უფალი გრძობდა,
 წვიმამ თავისი ამოუშვა და,
 მზე ამოზრნყინდა ცოტათი მოთბა,
 გამშრალ ხეებზე მზემ დააცხუნა,
 გამხმარი ტოტები ნელ-ნელა მოტყდა,
 ხალხის გულელებშიც სითბო დაიდო,
 სიბრაზეც მგონი ცოტათი მორჩა,

მზესაც გაუტკბა დედამინაზე,
 მასაც მოუნდა ხმელეთზე დგომა,
 დღე გადავიდა მთვარე გამოჩნდა,
 მზეს მიანიშნა საღაცა თოვდა,
 ცუდი რაც იყო ამ დღით დამთავრდა,
 და უფრო სწორად წავიდა-- მოკვდა,
 ეს ლამაზი დღეც ღმერთის ნებაა,
 მოსახდენი კი რაც იყო მოხდა...

დღეს გალაკტიონის დიდი პოეტის იუბილეა..

დღეს დიდ პოეტის დაბადების დღეს,
 ქართველი ქალი მოვეფერები,
 გალაკტიონზე მუდამ იტყვიან,
 სხვა მისი მსგავსი არ არის მეტი,
 უსასრულოა პოეტის ხოტბა,
 მის დაბადებას დღეს ლოცავს ერი,
 ქართველი რომ ხარ ეს იმას ნიშნავს,
 გალაკტიონის ღირსებით ტკბები.

საოცრებაა მუდამ ჩვენთან ხარ,
 შენ მოახერხე მონუსხე ერი,

შენს დაბადებას სიცოცხლე ჰქვია,
დიდო მგოსანო უკვდავი რჩები.
და ახლა უკვე ზეციურ მგოსანს,
დაბადების დღეს ულოცავს მერი,
დასანანია ისე წახვედი,
უთქმელი დაგრჩა ძალიან ბევრი.

დიდო პოეტო შენ რაც დანერე,
ყველა გრძნობებში შენ თვითონ ჩნდები,
ეს შენი სიტყვა უკანასკნელი,
რად გადანყვიტე--მე ველარ ვხვდები.
როგორც ერთია კავკასიონი,
გალაქტიონიც ყოფილა ერთი,
შენ საქართველოს დიდო ფესვებო,
მართლა ყოფილხარ ლექსების ღმერთი...

ყველა ქონება ნუთიერია ...

ყველა გარემომ და ყველა კაცმა,
თითქოს და კარგა მრწამსი,
როგორ ვინატროთ ის სიღარიბე,
რომელსაც ჰქონდა ფასი.
წარსულს მივსტირით--
როცა ვფრთხილობდით,
ერთმანეთს აღარ ვჭამდით,
ახლა კი როცა ყველაფერია,
უნახავს კაცად გავხდით,

ეს ჩემი ლექსი ძალზედ მწარეა,
მე მაინც ფარდას ავხსნი,
ახლანდელ ყოფას ნეტა რა ჰქვია,
მე ნორმალურად არ ვთვლი,

ფულის გულისთვის ბევრმა დაკარგა,
სიყვარული და ხათრი,
ყველა ქონება ნუთიერია,
მიტხარით რატომ ნახდით...

სშირად შენს თავსაც მიიცი რჩევები.

არ დაიგრუზო როცა მარტო ხარ,
მარტოობაში ბევრ რამეს სწავლობ,
მარტოდ დარჩენა შენ თუ ისურვე,
ზოგჯერ ასე სჯობს ოლონდ, ნუ დარდობ,
არ, ჩაიქნის ხელი არასდროს,
იმ ქუჩას გაჰყევ, რომელიც განყოფს,
სიმღერებიდან ის მოისმინე,
გულს, რომ გითბობს და რომელიც გატკობს.

გულთან სიცივე არ მიაკარო,
ის ჩაიხუტე რომელიც გათბობს,
ისეთ ადგილას ნუ ჩამოჯდები,
თუ იქ მყოფები შენ აღარ განყოფს,
ჩასაფრებულ ხალხს გზა აურიე,
ფხიზლად იყავი ვინმემ არ გავნოს,
ისეთებს ნუღარ გაეკიდები,
რომლებიც ოდეს-არაფრად არ გცნობს.

ის შეიყვარე ვისაც უყვარხარ,
არ მიგატოვებს და აღარც დაგთმობს,
იქ არ გაჩერდე თუ კი შეიგრძენ,
სიძულვილი თუ სიყვარულს ჭარბობს,
ყველა საკითხი შენ მოაგვარე,
ნუ მიეჩვევი სულ ვილაც თანმდგომს,

თუ, გიღალატეს შენს თავს ნუ ებრძვი,
ვერ გაერკვევი, ვინ-როდის გამხოზს.

თუ კი იგრძენი ვილაცა გძირავს,
დროზე მოკვეთე-- თუ არა-- გახრჩობს,
ბოროტებასთან ბრძოლაც მცდარია,
ბოროტი კაცი ყოველთვის ანცობს,
მავანნი მისი სიკეთეს კერავს,
სხვისი სიკეთე სულ აღარ ახსოვს,
შენ რას მიხვდები--ვინ რას გიპირებს,
უნდა დაფიქრდე- თუ შენთვის რა სჯობს,
შენ შენი საქმე აკეთე მუდამ,
აზრი არა აქვს თუ ვინ რას ამბობს...

სიმაართლუს ქაზნას რამდენი მართალი კაცი გადაყვა

ჭაბუა ამირეჯიბმა,
ცხოვრება ნათლად დახატა,
არ დაგვიტოვა შეკითხვა,
თუ კი სათქმელი რამ დაგვრჩა,
საყვარელ გმირის ნამყვანი,
აქ თუთაშხია დაბადა,
უსამართლობის მეზრძოლი,
ბოლოს მაინც ვერ გადარჩა.

ის ყველა ეპიზოდები,
ჭეშმარიტებას აგავდა,
დათასთვის ნასროლი ტყვია,
ბევრჯერ ფულისთვის გავარდა,
ფულის ფულისთვის კაცის კვლა,
ეს დათას მუდამ ტანჯავდა,

თუმნად-კიკუ, რომ იხდიდა,
დათა იქ მის თავს არ გავდა.

გაასამართლეს ათასჯერ,
კიკუს გვერდით რომ არ დადგა,
კიკუს მსგავსად კი ათასი,
ქალი ფულს მაინც დახარბდა,
მან ვერ მოირგო ეს ცოდვა,
დათა აბრაგად გავარდა,
და თუთაშხიას სიმართლე,
მაინც სიკვდილით დამთავრდა...

ეს ყველაფერი ამ ფასად ღირდა?

დაკეტილ სახლში მნუხრი გამეფდა,
ოთახში კედლებს ცრემლები მოსდით,
მონყენილ საწოლს ვილაც აკლია,
რა დაემართათ არვინ არ მოდის,
მაგიდას მტვერი სულს რომ უხუთავს,
მაგიდას სტუმრებს ნეტა ვინ მოგვრის,
სიცარიელეს ხავსი მოედო,
გადაიღალა და გული მოსდის.

ყველა ოთახის ყველა კუნჭულში,
ობობას ქსელში დაედო ბინა,
თვით ობობაც კი სიმარტოვეში,
რაც აბლაბუდს საშინლად წნიდა,
მასაც მობეზრდა ერთფეროვნება,
მარტოდ ცხოვრებას არაფრად თვლიდა,
ნათურებს მტვერი შემოხვევია,
უკვე ვერ ხედავს იატაკს მტვრიდან,

სამზარეულო დადუმებულა,
კერძების ნაცვლად ნესტის სუნს ცრიდა,

ეზოს ბალახი მორევია და,
ამ სარეველებს არავინ ჭრიდა,
აქ გასაგები მხოლოდ ერთია,
რომ მარტოობა ყველაფერს ჭირდა,
ვიღაცამ ერთ დღეს გამოკეტა და,
უცხო ქვეყნიდან აქ ცრემლებს ყრიდა,
დაკეტილ სახლში სიცოცხლე ჭკნება,
ლოდინი-სიყვარულს ნელ-ნელა შლიდა,
და ის ტკივილი ფულის გულისთვის,
იქნებ დავფიქრდეთ--რამდენად ღირდა.

ზაციურს მართლაც ვერას გავუგებთ

ღრუბლები მუდამ მოწყენილია,
რალაც ატკინეს--გულში ჩაიღო,
ვერ გამოსულა ამ სტიქიიდან,
ეხ სხვამ რა იცის-- მაშინ რა იყო,
ღრუბლებს მუდამყამ ბრაზით შევეყურებთ,
წვიმა წამოვა-- გული წაიღო,
იქნებ ეცადოთ მისი გაგება,
ღრუბლების ბედი ვინმემ გაიგო?
მოიქუფრება შავ--ბნელ სამოსში,
თითქოს ეს ზეცა თავზედ დაიმხო,
უცხო პლანეტებს ვერას გაუგებ,
ცრემლის მაგივრად--წვიმა დაიწყო,
გამოსაცნობად გვიტოვებს დღემდე,
ზოგჯერ გვიღიმის--ზეცა გაიყო,

ნუ გაიკვირვებთ რა დამართნია,
 ღრუბლიან ცაზე--ვარსკვლავი აინთო,
 ამოუხსნელი დარჩება მუდამ,
 მზე პირს იბანსო--წვიმა დაინყო..

ღმერთის გარენილს ღმერთი წაიყვანს

ღმერთმა ჩაბერა, არსებას სული,
 ქალმა ეს სული, მუცლით ატარა,
 ერთ მშვენიერ დღეს გაჩნდა იგი და,
 ახალ სიცოცხლეს გზები გაუხსნა,
 თვალი გააღო--სული მოითქვა,
 მისი გაჩენა სამყაროს აუნცა,
 დედის-ძუძუზე თავი ჩარგო და,
 დედის სითბოში ძილი გაუტკბა.

ამ დედის გრძნობამ მთები გადადგა,
 ახალ სიცოცხლეს ფესვი, გაუდგა,
 როცა პატარამ მიმოიხედა,
 რაღაც ახალი აზრი გაუჩნდა,
 გზა დაინახა უსასრულობის,
 მაინც აცდუნეს ეშმაკი შეუჩნდა,
 და ასე განვლო ეკლიანი გზა,
 ერთ დღესაც, გული ცუდად გაუხდა,
 ვერ დაიფარა მისმა მფარველმა,
 ანგელოზები გვერდზე გაუდგა.

ამ ყველაფერს რომ მიხვდა ცოდვილი,
 მარტოდ დარჩენილს--შიში გაუჩნდა,
 ღმერთმა ჩაბერა პირველად სული,
 და მაინც ბოლოს, ღმერთმა აკურთხა,

ამქვეყნიური, მისი ალბომი,
გადაფურცლა და იქვე დახურა,
ერთჯერაც მისთვის არვის უკითხავს,
ამქვეყნად მოსულს ნეტავ რა უნდა.

დილას ღარღი და ფიქრი გაუქრა.

დილით, ჟუჟუნა წვიმამ დამნამა,
ცოტაც და მზემაც სხივი დაუშვა,
გადმოატარა თბილი ნიავი,
იმედის სხივი უხვად მაჩუქა,
და ვინ შემარგო, ქარმა დაბერა,
მზეც დამეკარგა სადღაც წასულა,
რა გადანყვიტა ქარმა ნეტავი,
რაც კი, ხელთ მოჰყვა, ყველა დაფურთა.

აქ, ჩემი ჯავრი, წვიმამ იყარა,
სევდა დაუშვა, ქარი განუნა,
ეს დღე რა იყო, ვერ გავერკვიე,
ამასობაში ეს დღეც გასულა,
ლამემ სიმშვიდე შემომთავაზა,
ხმაურიც შეწყდა და დღეც გაჩუმდა,
და მაინც დილა სიცოცხლეს ხატავს,
შენც გაიღიმე--ღიმილს რა უნდა...

შან შან იყავი ...

როცა გზა--და--გზა ტვირთს გიმატებენ,
თავანუელი ველარ გაივლი,
გეუბნებიან ნულარ განიცდი,
კარგი იქნება-- გვერდს თუ აუვლი,

ვერ გამოტოვებ ყველა შენია,
 რამდენი თითიც გაქვს იმდენს დაითვლი,
 შენს სულში ფათურს სხვას ნუ მიაჩვენე,
 შემოგეჩვენა--თავს ვერ დაიხსნი,

ცეცხლმოღებულ სადამდე ივლი,
 დროზე ჩააქვრე--თორემ დაიწვი,
 შენს თავსაც ზოგჯერ კამათს დაუნყებ,
 თუ არ მიშველეო-- მე ვერ დაგიხსნი,
 ღმერთი ყოველთვის ძალას ხომ გაძლევს,
 მუდამ განიშნებს ხელ--ფეხს გაგიხსნი,
 ადამიანი სულ სხვაა ვინმეა,
 ბოლომდე--სათქმელს მაინც ვერ იტყვი,

ორპირი ქარი საშიში არის,
 ფრთხილად იყავი ნულარ გაიხდი,
 შენ შენად დარჩი არ შეიცვალო,
 თორემ შეცვლილი შენს თავს დაისჯი,
 დღეს უეჭველი გაგვინვიმდება,
 ხვალ რა იქნება ეს შენ არ იცი,
 დღევანდელი დღე გაილამაზე,
 ხვალ ნუ გადადებ ნულარ დაიცდი...

ბედისწერაა ღმერთი რასაც წერს...

ბედი ისეთი რამ არის კარგო,
 ხელს არ გაგიშვებს და შენც ნებდები,
 ნინ მიგიძღვება დანერილ გზებით,
 შენც მასთან ერთად დაეხეტები,
 ზოგჯერ შეკითხვას დაუსვავ ღმერთსაც,
 სად მომინახე რატომ ვერ ვხდები,

გინდა გაექცე მაგრამ ამაოდ,
ჯიუტად მიდის-- შენც ვერ ჩერდები.

მკაცრი ყოფილა ეს ბედისწერა,
ღმერთმა დაწერა მგონი ზედმეტი,
ბედის ლანძღვაში დრო აღარ იცდის,
ვერაფერს შეცვლი ხედავ ბერდები,
ერთ დღესაც ხედავ ხელი გაგიშვა,
შორიდან გხედავს მარტო რომ კვდები,
ასეთი არის ყოფა ამქვეყნის,
სხვებს კი არადა-- ბელსაც ბეზრდები.

—
შენს ბედისწერას ღმერთი ახლით წერს,
ცხადი იქნება ღმერთს როს შეხვდები,
მეორედ მოსვლის ვის როგორ ესმის,
ზეციდან კვლავ რომ მიწას ვეშვებით,
ღმერთს გათვლილი აქვს ყოველი წამი,
არაფერია ვითომ--შემთხვევით,
როცა მარცხდები ესეც ბედია,
და უფლის ნებით მარცხსაც ვეჩვევით...

ცხოვრებამ არ დაგცინოს..

გადავფურცლე ყველა გვერდი, ფრთხილად უფრო არ ვატკინო,
ყველა ლექსი დაჭრილია, არ მინდა რომ ავატირო,
ღმერთის ნებით გაჩენილმა, ღმერთი რომ არ გავანბილო,
მინდა ღმერთო მიწიერი, ჯოჯოხეთი დავანგრიო.

არც ის მინდა ჩემი აზრით, მავანნი რომ დავაბნო,
ესეც ჩემი სიმდიდრეა, გაგათბო არ გაგაცვიო,

ჩემს თავს ვერვის მივაძალებ, მსურს მის გზაზე გავაცილო,
მე არ მინდა ძირს დავეცე, ეშმაკი რომ გავაციონო.

წარსულს თვალი გადავავლე, ვინ შეცოდა დავადგინო,
დაფიქრებაც გვიან არის, ვინმე მწარედ გავაფრთხილო,
ყველა ტკივილს და სინანულს, ფეხი მინდა დავაბიჯო,
ისე მინდა რომ ვიცხოვრო, ღმერთთან ცრემლით გამაცილონ.

ღმერთის ძალა მე არა მაქვს, მე რაც მინდა დავამკვიდრო,
ბოლოს ჩემი წარსულიდან, რომ არ შეცდეთ დაგარიგოთ,
შეცდომებზე რაც ვისწავლე, სურვილი მაქვს აგარიდოთ,
სამახსოვროდ მხიარული, ჩემი ფოტო გადავიღო...

რა იქნებოდა ნეტავი მაშინ...

რა იქნებოდა ნეტავი მაშინ,
თუ დედამინა გაიყინება,
რა მოხდებოდა ქართველი ხალხი,
შულსა და ბოლმას დაივინყებდა,
თუ დაიწყებდა ტყე განახლებას,
და არასოდეს დაიწვებოდა,
სიცოცხლე, ბევრად წინ გაუსწრებდა,
ყველა სიკვდილი-ჩაიძინებდა.

რა იქნებოდა ჩვენს ტკივილებზედ,
ეშმაკი აღარ ჩაიციინებდა,
რა იქნებოდა ნეტავი მაშინ,
თუ სიყვარული გაიმარჯვებდა,
ღვთისშობლის წილხვედრ საქართველოში,
ქართველი ხალხი გაიხარებდა,
რა იქნებოდა ნეტავი მაშინ,
ღმერთი ცოდვებს თუ გაგვიქარწყლებდა.

რა იქნება და ქართველი ხალხი,
სუყველა ერთად გაიღვიძებდა,
საქართველოში ჩუმი ღალატი,
სამუდამოდ თუ დაიძინებდა,
რა იქნებოდა ჩვენი ერი თუ,
ერთურთის წყენას დაივიწყებდა,
ისეთი ვინმე თუ მოვიდოდა,
სამშობლოს სიყვარულს დაგვიმტკიცებდა.

მოღალატეს და ერთგულ ქართველებს,
ერთმანეთისგან განასხვავებდა,
და ნეტავ მართლა რა მოხდებოდა,
საქართველო თუ აყვავდებოდა,
ღმერთის წყალობით ჩვენი სამშობლო,
ღირსეულ ქართველს ჩაბარდებოდა,
ჩემი სამშობლოს ყველა ნაყოფი,
ქართველის ჯამში ჩავარდებოდა.

რა იქნებოდა ქართველი ქალი,
ემიგრანტი რომ არ გახდებოდა,
და ეს ცრემლები დღეს რომ იღვრება,
ნეტავი ვინმეს ედარდებოდა?
რა იქნებოდა არ ყოფილიყო,
დედა--შვილს წლები ენატრებოდა,
ტრადიციებზედ შექმნილ ოჯახებს,
ონლაინ მოკითხვა ეკადრებოდა?

ნეტავი მართლაც რა იქნებოდა,
რომ სისხლი აღარ დაიღვრებოდა,
ომის მოსურნე სხვათა მკვლევლების,
უღმერთოდ ძრწოლვა დამთავრდებოდა,
რა იქნებოდა ღმერთო ძლიერო,

ქართველი ხალხი დაწყნარდებოდა,
 შეურაცხმყოფელ სიტყვების სროლა,
 ნეტავი როდის დამთავრდებოდა,
 ღვთისმშობლის წილხვედრ საქართველოში,
 სიბნელე ღმერთით განათდებოდა.

ალექსანდრე ყაზბეგის ქლიერება..

მუდამ მიკვირდა და მაღელვებდა,
 და ამის მიზეზს ვერვინ მიხსნიდა,
 ყაზბეგის ყველა რომანის კითხვა,
 ინტერესს მგვრიდა ნერვებს მიშლიდა,
 ყველა რომანის მთავარ გმირს კლავდა,
 არადა როგორ გმირად ითვლიდა,
 ამ დროს მის გულში ვულკანი ენთო,
 თითქოს ამითი დიდ ვალს იხდიდა..
 იქეთ ელისო--მოდღვარში მაგდა,
 ცოცხალი არსად არავინ დარჩა,
 მგონი ყაზბეგის ამ გრძნობის მარცხმა,
 შურისძიების ფესვები გადგა,
 ხევი სიყვარულს ცივად ეპყრობა,
 გააბოროტა პოეტი დარდმა,
 საოცრებაა ეს ყველაფერი,
 პოეტს არგუნა საყვარელ ქალმა.

და ყველაფერი აქედან მოდის,
 ყველას სიყვარულს ბოლოში კლავდა,
 ყველა პოეტი რასაც განიცდის,
 მის ცხოვრებიდან გამოდის ხალხთან,
 და ალექსანდრე-ყაზბეგის ტომებს,
 მისი ტკივილიც ბოლომდე გაჰყვა,

სიცარიელე რაც დაუტოვეს,
მხოლოდ სიკვდილმა შეუვსო--დათბა.

პოეტს სიყვარულს ვინ წაარმთმევდა,
არ აჩვენებდა--მის გულში ჩაკლა,
ჩვენი ცნობილი ჩოფიკაშვილი,
მის სიყვარულთან უცხო გზას გაჰყვა,
ყოველ ნაფიქრზე სწორად გათვალა,
და სამნუხაროდ ბევრი რამ ახდა,
ყაზბეგის ყველა ტომის შედევერი,
ჩემი ცხოვრების მეგზური გახდა...

ქართველთ ღირსებას ღიდი ფასი აქვს

ისევ და ისევ უსამართლობა,
ისევ და ისევ ღიდი სირცხვილი,
კვლავ უღირსობა-ხალხის დაცინვა,
ნეტავ ვის შერჩა სუფთა სინდისი,
არსებობისთვის ბრძოლა-შიმშილი,
თუმცა ითმენდი-ქვას არ ისვრიდი,
მაძლარი ყველას მაძლრად ხედავდა,
მშიერი ამ დროს ნერვებს იშლიდი.

ამქვეყნიური ღმერთმა გვაჩუქა,
მადლობას ნეტავ, რად არ იხდიდი?
ჩუმად დასცინეთ დამშეულ ქართველთ,
ლუკმა პურისთვის ხელს არ გინვდიდით,
მსხვერპლად შევწირეთ ოჯახს დედები,
თქვენ კი სიმდიდრეს ხარბად ითვლიდით,
ამდენ ტკივილებს ხალხი უძლებდა,
ქვეყნის მმართველად თავს კი ითვლიდით...

ცოტა მოფხიზლი ვინმე არ გავნოს

ადამიანი მზეს დაემსგავსა,
 თოვლივით წმინდა სიყვარულს ადნობს,
 ერთგულებას კი გიმტკიცებთ,
 თუმცა შენს ირგვლივ დიდი სპექტაკლებს აწყობს.
 გულში თუ ყავხართ--ყელს ნუ ამოხვალთ,
 ტვინს რომ აუმღვრევთ--ულვინოდ ათრობთ,
 საზღვრებს გადიხართ დაუფარავად,
 მაგრამ ვის კარგავთ--ამას ვერ ატყობთ.
 ღმერთის ნაბოძებ ადამიანებს,
 გულს გაუყინავთ--ჭაობში ახრჩობთ,
 სამწუხაროა გვიან მიხვდები,
 თურმე ბოროტებს ეს ქცევა ართობთ.
 ტალახში გასვრილ ამ დიდ სიყვარულს,
 ვერ გპატიობენ-- შენ კი არც გახსოვს,
 დღეს ისეთი დრო მოვიდა თურმე,
 ისე იქცევა მავანს რომ აწყობს.

და შენს დაკარგვას თუ არ ნანობენ,
 შენც გაიმეტე--- ეს გულიც დათმობს,
 მედროვე ხალხის არც გაგიკვირდეთ,
 როცა გკითხავენ, რა მოხდა?-- რატომ?
 ადამიანებს სხვისი ტკივილი,
 ეს სამწუხაროდ-- ვშიშობ რომ ართობთ,
 და მაინც მუდამ ხელს სხვისკენ ვიშვერთ,
 ჩვენს შეცდომებზე-- არაფერს ვამბობთ.

საქართველოში დოვლათს რა დაღვეს

ჩემი საქართველო დოვლათის თვეებს იმკის,
ოქროს რთველში არის ჩართული,
აი შემოდგომაც ნელა იწურება,
ცივ ზამთარს გვერდს ვერ ჩაუვლი.
ცოცხალი კაცი იმედს აღარ კარგავს,
ისევ დაგვიდგება ზაფხული,
ქართველი კაცი რთველით ხალისდება,
ყველანი შრომაშია გართული.

ახლადგამოხდილ ჭაჭის არაყს შევესვავ,
სადღეგრძელო მაქვს ჩათქმული,
ღვინო თქვენ მიირთვით,
თქვენთვის დამითმია, იმერული თუ კახური.
ყველა იმ ქართველს გულით დაგილოცავთ,
ვისაც სული შერჩა ქართული,
დაილოცოს ქართული სუფრის მადლი,
ყველა სადღეგრძელო აქ თქმული.

მტრებმა საქართველოს ფესვები მოურყიეს,
რამდენჯერ შემოავლეს მავთული,
ემიგრანტის ფიქრიც სამშობლოზედ გადის,
თუნდაც წლები იყოს გასული.
ძილშიც საქართველო მეძახის ღმერთო,
რადგანაც სისხლი მიჩქეფს ქართული,
მე ქართულ მიწა--წყალზედ ავიდგი ფეხი,
და იქაა ჩემი ბოლო სადგური...

ეშმაკი ველარ გამოიცანი?

ეშმაკსაც თავის გეგმა აქვს თურმე,
ყოველი მსხვერპლი აქვს მას გათვლილი,
ეშმაკი სახეს აღარ გიჩვენებს,
მოფერებაში იგრძნობ დაიხრჩვი.
როდესაც მარცხის გემოს გაიგებ,
მაშინ მიხვდები თურმე დაინვი,
და თუ ეშმაკთან ბრძოლას აპირებ,
ცოტა იჩქარე--ის არ დაგიცდის.

იცნი? ეშმაკი მუდამ თამაშობს,
საქმით გიმტკიცებს, მახე დაგიდგი,
კუდს გამოაჩენს არც შეშინდება,
მან კარგად იცის მისთვის რად ღირდი.
და თუ ეშმაკი გამოიცანი,
შენს თავს მოკითხე, რატომ ატირდი,
და ამის შემდეგ ისევ მიენდე?
როგორ და რისთვის? ალბათ გაგიჟდი.

დაჭრილი გველი რად მოარჩინე,
ის მაინც გიკბენს--ასე აქვს გათვლილი,
ის ცივი იყო მუდამ და მარად,
დღეს არ მოკითხო, რატომ გაცივდი,
ეშმაკს არასდროს არ შეეკითხო,
რა დაგიშავე- სულს რომ მაცლიდი,? ;
პასუხი რაა? ხომ გამომცადე,
რად არ იფიქრე, რომ კვლავ გაგყიდდი.

ის ანგელოზი იყო წარსულში,
კვლავ ანგელოზად ველარ გახდიდი,
ეშმაკთან ბრძოლა არას გარგია,
ბოლოს დარჩები მწარედ დაღლილი,

ადამიანო ეს ღმერთს მიანდე,
შენ ღმერთი არ ხარ, შენ ვერ დასჯიდი.,
ადამიანო შენ ვერაფერს ცვლი,
წვიმას ვერ ეტყვი რატომ განვიმდი...

* * *

გალაკტიონის მერი გულს მიღრღნის,
დიდმა პოეტმა ლექსში ჩახატა,
არისტოკრატ ქალს-დიდ ქუთაიში,
თვალი მოკრა და სულში ჩასახლდა,
ლამაზი ქალის წარმომავლობა,
ის აფხაზეთშიც კარგა ხანს ჩანდა,
მერის მამა კი რუსეთის დუმის,
დეპუტატობას რუსეთში გაყვა.

მერი ცხოვრობდა სანტ-პეტერბურგში,
მამა რომ მოკვდა სახლში დაბრუნდა,
გალაკტიონი ქუთაისელ ქალს,
ვერ ივინყებდა--მისთვის დადუმდა,
შერვაშიძის ქალს ვერ გაუმხილა,
მისდამი ლტოლვა ლექსით აუნყა,
მას მერისადმი უცნობი გრძნობა,
ამ ლექსთან ერთად საფლავს ჩაუყვა.

დიდო პოეტო რად არ გათვალე,
იქნებდა მერის გრძნობა გაუჩნდა,
მაგრამ ეს მოხდა სიკვდილის შემდეგ,
გვიან გაიგო პოეტს რა უთქვამს,
და როცა მერი ჯვარს იწერს იმ დღეს,
გული დიდ პოეტს ცუდად გაუხდა,

შენ ჯვარს იწერდი იმ ღამეს მერი,
 ამ სიყვარულმა მერის რა უთხრა,
 ამ ორაზროვან ძლიერ სიტყვებმა,
 ლეგენდად აქცია სახელი გაუთქვა...
 გალაკტიონი იყო ფესვები,
 სული და გული ჩვენი მოდგმების,
 მის ყველა ლექსში სიტყვები თრთოდნენ,
 ჩასახლებული ყველა გრძნობებში,
 და მე და ღამეს რა შეედრება,
 როგორ აღწერა ღამე სოფელში,
 ის ყველა სიტყვა რაც მან გვაჩუქა,
 მუდამ დაფრინავს ფერად ფოთლებში,
 გალაკტიონში იდუმალს ვეძებთ,
 როგორც გენიოს სხვათა მგოსნებში...

ქართვლო ნუ გაყიდი საქართველოს

ნუ გაგაოცებთ სიტყვები,
 სათქმელიც დამთავრდა--გაირინდა,
 თითქოს იმედი ხელთ გვექონდა,
 თვალს და ხელშუა გაგვიფრინდა,
 ზეცას შეჰყურებს ქართველნი,
 ღმერთთან სულმწარედ დაიფიცა,
 ზეცასაც რალაცა დამართეს,
 ცოდვაში ხელს ვინ დაისვრიდა?

ასეთი შეგრძნებით ავივსე,
 ამას ვინმე თუ ამიხსნიდა,
 მთვარე თუ ცეცხლში დაიწვა,
 მზე კი ყინვისგან გაიყინა,
 ვარსკვლავთ ნათება ჩამოხნელდა,

ზეცაც დაიღალა და დაიძინა,
უცხო პლანეტებმაც შეიგრძნო,
მგონი სუყველა გაიფიცა,
ეს გამეტება რას ნიშნავს ღმერთო,
ვიღაცამ დიდი ცოდვა ჩაიდინა.

ხალხი რობოტებს დაემსგავსა,
მავანნი ბინძურ ფულზედ გაიყიდა,
ზოგნი მოღალატედ გადაიქცა,
ვიღაცამ ქართველობა დაიკიდა,
ერთმანეთის არ გატანა და შულლი,
ბოლმამ კი--ღმერთო რა არ ჩაიდინა,
სიყვარულს გავიძახით ყველა და,
ჩვენივე სიძულვილმა დაიმკვიდრა,
სულით ნუ ავადდებით ქართველებო,
სული კი ბევრმა ნაიბილნა.

ცოდვილმა მონანიების ნაცვლად,
ღმერთთან რაღაცა დაიჩივლა,
ღმერთო დაგვიფარე ცოდვილნი,
ეშმაკმა რაღაცა ჩაიფიქრა,
ორ ძიძას შუა მოქცეული,
ჩემი საქართველო გაიჭყლიტა,
და ბოლოს სინამდვილე ის არის,
ადამიანებმა ღმერთი დაივიწყა,
უნდა მოგვეშველო ღმერთო.თორემ,
მგონი საქართველო გაიყიდა.

ჩვენი სიამაყა...

შოთა რუსთველის უკვდავ პოემით,
 ვეფხისტყაოსანს რას შეადარებ,
 დიდი მგოსანი ძველ-სიტყვაობით,
 ქრისტომატიის ენით აზავებს,
 ეს ღმერთის რჩეულს უფრო
 მაგონებს, შოთა რუსთაველს წმინდანს ვადარებ,
 მსოფლიო იცნობს ქართველ დიდებას,
 და ამით ქართველთ გულებს ახარებს.

მან სიყვარული უკვდავყო ჩვენთვის,
 მის გმირს კი ვეფხვის ტყავში ატარებს,
 ის სიძლიერე რაც ვეფხვს წაართვა,
 ტარიელს ერგო კლდეს რომ დაანგრევს,
 წარმოუდგენელ პოემის მსგავსად,
 შოთას რუსთველი რატომ დაარქვეს,
 თუ საიდუმლოდ დარჩათ სათქმელი,
 ეს საიდუმლო ბევრსაც დააბნევს.

თამარის კართან მის დიდ ოცნებებს,
 ჩემი კალამიც ლამაზად დაწერს,
 ის ამ პოემით ასე უთქმელად,
 ამოუცნობი სიყვარულს აღწერს.
 შოთა რუსთაველს და თამარ მეფეს,
 დღემდე დავეძებთ, თუმცა ვერ ვაგნებთ,
 ანდა ვინ იყო ეს გენიოსი?
 ამას მე მგონი ღმერთი დაადგენს...

სამშობლოს ნატვრას ცოდნა რად უნდა..

იციტ? ნიკოლოზ ბარათაშვილი,
სამშობლოს ფიქრებს გულში ტკეპნიდა,
მერანთან ერთად როცა მიქროდა,
საქართველოსთვის საშველს ძებნიდა,
იმ გზაარეულ უგზო-უკვლობას,
მაშინ შველოდნენ--ახლა გვეტკინა,
იმ შავ ყორანში დიდმა პოეტმა,
ბევრი იტანჯა, ველარ ეღირსა.

და ახლა მიწას ანგრევს ისინი,
ძალა არა აქვთ, ველარ დგებიან,
საქართველოში ასე ფიქრობენ,
უკვე ასმაგი, მტრები ჩნდებიან,
და იმ მერანზე ამხედრებული,
მართლა გაფრინდა ველარ გვწვდებიან,
ალბათ სათქმელიც ბევრი დაგროვდა,
დრო როცა გავა--სხვებიც გეტყვიან,
ქართველო ერო ქართული მიწა,
არ გიღალატებთ--მუდამ გელიან.

რამდენ წინასწარმეტყველებს გისმენთ

გადაიარა წყალმა მთა-ბარი,
წყალში გაცურა მსოფლიოს-სივრცემ,
წყალი გშთანთქავთო გვატყობინებენ,
წინასწარმეტყველნო შიშისგან გისმენთ,
მგონი ყველანი გულთმისანია,
დაღლილი ხალხი უსიტყოდ ვითმენთ,
არვინ არ იცის, როდის რა ხდება,
ეს ღმერთმა იცის-- სიმართლე ითქვეს.

ყველა ჩვენგანის აზრი-გონება,
 ღმერთის წყალობით ბევრ რამეს იტევს,
 ტბები მდინარე და ჩანჩქერები,
 ზღვა-ოკეანე სანამდე ითმენს,
 როს მიწიერი შენდობას ითხოვს,
 იქნებ ერთ დღესაც საშველი იქნეს,
 ხვალ რა იქნება ეს ღმერთმა უწყის,
 სადარაჯოზე სიმართლე იდგეს,
 ადამიანი თუ რამდენს ცოდავს,
 იქნებ ოდესმე სუყველა მიხვდეს.

ეს რატომ ხდება რომ ვილაც ხალხზედ,
 უკვე ნელ ნელა გავლენას ახდენს,
 წყალი მეტია ვიდრე ხმელეთი,
 ისედაც ვიცით-- რად უსმენთ გამვლელს,
 და თუ ამდენად გულუბრყვილო ვართ,
 ღმერთო ვერ ვხედავ ამ ქვეყნის საშველს,
 და თუ წინასწარ ხელებს დაუშვებთ,
 გაჭირების ჟამს ნუ ვეძებთ დამცველს,

ხალხის განწყობაც ბოლმით აზვირთდა,
 ზოგნი კი ამ დროს უძლებენ რამდენს,
 ყველას თავისი აზრი ანუხებს,
 და რაც ანუხებს-- იმასვე ავლენს,
 ღმერთო თუ მართლაც წარღვნა იქნება,
 წყალს ნუ გაატან--უშველე ქართველს,
 და მაინც თუ კი რაღაც მოხდება,
 ეს ჩემი ლექსი-- მლოცველი დარჩეს...

ქართველი ხალხის რწმენის იქნება

ქართველი ხალხის შეურაცყოფას,
ცეცხლი ედება ბომბად იქცევა,
ძალაუფლებას მთავრობა ხელყოფს,
ხალხის ღირსება ჩუმად ირყევა,
ეს ოდითგანვე ასე იყო და,
საუბედუროდ ასე იქნება,
ყველა მთავრობა პირველ ხანებში,
ზღვა დაპირებებს ურცხვად იწყებდა.

და-მერე? უცებ რა ხდება ხალხნო?
თვალთ უბნელდებათ--ტვინი იმღვრევა,
ხალხის ნერვებსაც მისი ზღვარი აქვს,
მოთმინებაში სანამ იხრჩვება,
ხალხის ნაკადი თუ კი აზვირთდა,
რომ შეაჩერო ძალა გჭირდება,
ეს დიდი ძალა მხოლოდ ხალხშია,
ყველა დღე ახალ ბოლმით იცდება.

ხალხს რომ იყენებთ და ზურგს იმაგრებთ,
მთავარი ტოტი ხედავთ? გიტყდებით,
ხალხი ბრბო არის ცეცხლს ნუ აღვივებთ,
უეჭველია გვინვა იწყება,
ქართველი ხალხის შეურაცყოფით,
ყველა მთავრობა ხალხით იცვლება,
და თუ არ ისმენთ ხალხის გულისთქმას,
ის განაჩენიც, გულით ითქმება.

ცუდის დათესვით სამწუხაროა,
მაგრამ იგივე ცუდი იმკება,
და ეს სიჩუმე ხმაურს მოიტანს,
ამ სიჩუმეში კი ხალხი იღლება,

და მაინც ვფიქრობ სადამდე გაძლებს,
 მოთმინებების მთები იდგმება,
 ღმერთო შემინდე რომ გეკითხები,
 ქართველი ბედნიერი როდის იქნება.

იქნებ და ღრუბელს გული ეტკინა..

დილით, ღრუბლიან ცას მივესალმე,
 არც გამილიმა და არც ატირდა,
 მონყენილ სახეს ვერ უნათებდი,
 ღრუბლმა წარბები, უფრო შეიკრა,
 რა არ ვანიშნე--არც გამომხედა,
 სახე მოღუშა თითქოს გაცივდა,
 ოხ ეს ღრუბლები მის ხასიათში,
 მაიგნორებდა თავი ჩაკიდა.

ღრუბელმა დაფარა სხივი იმედის,
 სევდიანი დღე სულში დამძიმდა,
 და ბოლოს მაინც დაუშვა ცრემლი,
 გულზედ მოეშვა როცა ატირდა,
 ღრუბლებმაც ალბათ ვერ დაიტია,
 და ამიტომაც ძლიერ განვიმდა,
 ამდენ უთქმელი უსამართლობით,
 ღმერთო შეგვიხდე-- ცოდვა გადიდდა.

ღრუბელი სათქმელს მაინც კი იტყვის,
 მასთან კამათი ვფიქრობ არ ღირდა,
 დედამინაზე ყველა მოვლენა,
 გადაგვარდა და საზღვარს გაცილდა,
 ღრუბელი როცა შავ სამოსს იცვამს,
 იგრძნობ შენს სულში როგორ აცივდა,

ღმერთო ზეცაში დღესაც ფიქრობენ,
მინიერთ ნეტავ ზუსტად რა გვინდა.

ირგვლივ ყოველი ჭრალზე ჭრალია...

ისე ვერ დათვლი ცაზე ვარსკვლავებს,
როგორც ვერ გათვლი ხალხის ბუნებას,
ზოგს ჭკუა უჭრის--ზოგიც ჩლუნგია,
ზოგს არტისტობა უფრო უხდება,
ზოგი თავისი ადგილს დაეძებს,
და ამ ძებნაში გული უკვდებათ
ზოგის ბავშვობა სალოცავია,
გარემოცვაში ბევრიც ფუჭდება.

ზოგნი სიყალბის კოშკებს აგებენ,
ზოგს სიმართლის თქმის არ აქვს უფლება,
ზოგს აღმერთებენ-- ზოგს აძაგებენ,
ჭორაობაში გაყავთ დროება,
ზოგი ბოლმისგან თავის თავს ახრჩობს,
მუდამ სხვის ჯიბრზე რაღაც უნდება,
ზოგი სიყვარულს წირავს თავის თავს,
ზოგიც ლალატობს-- ღმერთი უწყრება.

ზოგს სიყვარული სულ არ ადარდებას,
ზოგს სიყვარულის არ აქვს უფლება,
ზოგი ფინანსებს უხვად აგროვებს,
ამასობაში წლები ხუნდება,
ზოგს პირველობის მანია იპყრობს,
ზოგს ჩუმად ყოფნა უფრო უხდება,
ზოგი სანოლზე საათებს ითვლის,
ზოგი თავს იკლავს, ძალით გვიკვდება.

ზოგს ღმერთი არ სწამს--ურწმუნოდ დადის,
 ზოგი კი ღმერთის იმედად რჩება,
 ზოგი ჯანსაღი ცხოვრებით ცხოვრობს,
 ნარკოტიკებით ბევრიც ჩლუნგდება,
 ზოგი ციხეში ალპობს ცხოვრებას,
 ზოგი კი გარეთ ველარ მშვიდდება,
 ზოგი ღარიბებს სალამს არ აძლევს,
 ზოგიც დაეძებს თუ ვინ ჭირდება.

ბევრი აზარტულ თამაშს თავს წირავს,
 იქ პრობლემები ყველას უჩნდებათ,
 ზოგი საკუთარ სხეულით ვაჭრობს,
 ბოლოს ნანობენ გული უკვდებათ,
 ზოგს ოცნებები ოცნებად რჩება,
 ზოგსაც რა უნდა-- იმას ვერ ხვდება,
 ზოგი ცხოვრებას ტანჯვით ამთავრებს,
 ზოგს ფუფუნება უცებ წყინდება.

ამქვეყნად ყოფაც ზოგჯერ დაგაბნევს,
 ასე ჭრელია ჩვენი ცხოვრება,
 იქნებ მოვლენებს აღარ გაუხწროთ,
 ეს ღმერთმა იცის ხვალ რა მოხდება,
 არადა ყველა წარმავალია,
 ამქვეყნად ბოლოს არვინ არ რჩება,
 ღმერთის წინაშე ყველა წავრსდგებით,
 განკითხვის ჟამი როცა დადგება...

ღირსებას ქართველი აღარ დაკარგავს, ცული რაც იყო ნავა გაქრება

მე დავინახე, საქართველოს გადაგვარება,
მე გავიგონე უზნეობა და მამათმავლობა,
მე მოვისმინე მომავალი გზის ლანძღვა-დაგება,
ყველა სინმინდე აქ ნადგურდება, ხელში გვადნება.

აფსუს? ქართველი ველარ ქართველობს,
ეშმაკს ბარდება, ფულის გულისთვის ქართველი ქალი,
რა გზას ადგება, ბღმერთო გვიშველე,
თორემ სინმინდე ხელში გვაკვდება,
ნუთუ, ქართველი ვერ იქართველებს, ისე ნახდება.

ეს სიბინძურე ჩემს საქართველოს, ლაქად ამჩნდება,
ნუთუ? ფულისთვის, ჩემი სამშობლო, ასე ბრმავდება?
ნუთუ ქრისტეს წილ საქართველოში, არ განათდება,
უფალო ვიცი შენი სავანე, არ ჩაბარდება.

შენ ჩემო ქვეყნის ხალხთა რჩეულო მხედართმთავარო,
სამშობლოს ბედი ხალხმა ხომ განდო თუ კვლავ გადარდებას,
ხვალ რა იქნება--გზა გაუკაფე ხვალინდელი დღეს,
ხალხის რჩეულო ყველა კანონი უფლებას გაძლევს.

მაშ მოიშველე შენი უფლება--დასვი წერტილი,
გადაარჩინე ქართველი ხალხი რა არ აკადრეს,
თვალს ნუ დახუჭავ ჩემო ხელმწიფევ, ფულს რას ადარებთ,
ჩვენი სინმინდის გადარჩენისთვის,
არ დავივიწყოთ რამდენი ქალი მწარედ აწამეს,
და ახლა თურმე ოცდამეერთე საუკუნეში,
პატიოსნება ვის რას ადგება--თურმე აკრძალეს.
ღმერთო ძლიერო ჩვენი თაობა შენ დაიფარე,

გადაგვირჩინე ეს დასასრული ხომ დაინახე,
 ეს საშინელი სენი მოგვისაუ და დაგვიმარხე,
 ჩვენი ქვეყნიდან, ნარკომანია შორს გაიტანე,
 მომავალ დედებს სულის სინმინდე, გთხოვ შეუნახე...

აღამიანი არ უნდა გაცივდეს...

ღმერთო, ნუხელის სიზმარში გნახე,
 ვერ გავიხსენე რაღაც მითხარი,
 ისევ ამ ღამის იმედს ვიტოვებ,
 არ გამიბრაზდე ველარ გიცანი,
 იცი? კითხვები ღმერთო მეცა მაქვს,
 ნუხელ სიზმარში ველარ გითხარი,
 ისეთი ჯვარი რად დამაკისრე,
 რომელსაც ღმერთო მე ვერ ვზიდავდი.

თუმც ჩემს იარებს შენ მიშუშებდი,
 მე ვერ გხედავდი მუდამ მიცავდი,
 მუდამ მიკვირდა იქაც მშველოდი,
 ღმერთო თუ რამეს გულში ვიკლავდი,
 როგორ ნიშნებით წერდი ბედ-ილბალს,
 ვერ გავიგონე, იქნებ მიძახდი,
 ვიცით უფალო ჯვარზედ გაკრული,
 ჩვენ ცოდვებისთვის რამდენს იტანდი,
 მაგრამ გამოცდა ხომ ჩავაბარე,
 ღმერთო ამას გთხოვ-- დასვი ნიშანი...

ეს ეს ცხოვრება მართლა რთულია,
 აქ შენ გეთქმება ჩვენ კი, ვაბიჯებთ,
 მართლა საოცარ გრძნობას განვიცდით,
 ხან გვაცინებ და ხანაც გვატირებ,

ჩვენი მისია იწყება როცა,
ადამიანის სტატუსს გვანიჭებ,
და ჩვენც უფლება მივეცით ჩვენს თავს,
ეშმაკი ამ დროს შენს თავს გვავენიყებს.

და როცა უფსკრულს მიგვიყვანს ეშმაკი,
ღმერთი ზეციდან ლოცვას დაგვიწყებს,
ადამიანო კიდევ რა გვინდა,
ღმერთი ყოველთვის ველარ გაგვიგებს,
მუდმივად თუ კი ცოდვებს ჩავიდენტ,
ეს არ იფიქროთ ნოხებს დაგვიგებს,
ღმერთმა კეთილი სული ჩაგვიდგა,
ადამიანი რას არ ჩაიდენს,
ღმერთო შენს სათქმელს ახლა მე ვიტყვი --
ადამიანი არ უნდა გაცვიფდეს...

ფული გვჭირდება რომ ვიარსებოთ, თუმც ამ სიმღერით ნუ გაავძრვებით...

იცით? რას ნიშნავს იყო მდიდარი?
ფულით მდიდარი ველარ გახდები,
თავანუელმა უნდა იარო,
ძალიან ძუნწი ნულარ გახდები,
შენ თუ ფული გაქვს თავზედ საყრელი,
ამით, ლარიბ კაცს რაში ადგები,
მდიდარი იცი? როდის ხარ კარგო,
როცა სხვის სულში კარგად ჩანვდები.

ერთხელ. მოსულმა თესე სიკეთე,
ხომ არ გგონია ისევ გაჩნდები,
ერთი პატარა არსება გაჩნდი,
თუმც დედამინას მაინც აჩნდები,

მდიდარი სული ღმერთმა გიბოძა,
ფულში თუ გაცვლი--ველარ მართლდები,
უბრალოება დიდი განძია,
და ამ სიმდიდრით უფრო მალლდები.

ცოცხალი მკვდარს თუ დაემსგავსები,
აქ ზედმეტი ხარ -- იქ კი აკლდები,
რეალურს თვალი არ დაუხუჭო,
ჰაერში ფრენით ჩამოვარდები,
შენით მიხვდები თავს რა დამართე,
უბრალოდ უშნოდ ამპარტავნდები,
ყველა სიმდიდრე წუთიერია,
ფული ქუჩყია--ნულარ ნახდები.

პოეტებს მუღამ შარი ღაჰყვება, გზად უნდა იყოს-- კრიტიკა ელის

მავანს არ უყვარს--მავანნი წერენ,
ზოგი ისე გრძნობს--მთლიანად ერწყმის,
ზოგს შეფასება გულით უნდება,
ზოგს რაც არ ესმის აბა რა ეთქმის,
თუმც ისეთებიც მოიძებნება,
რომ პოეზიას უარსაც ეტყვის,
ეს ბუნებრივი რეალობაა,
ნუ წაიკითხავ, იყავი შენთვის.

ის პოეტია თუ ვინმე ვილაც,
კალამს მის სათქმელს უთუოდ ეტყვის,
კალამი ზოგჯერ მისითაც გინერს,
საოცრებაა-- ავტორსაც ებრძვის,
და როცა ძლიერ ქუხს და მძვინვარებს,

მიზეზი არ გაქვს შეტანის ეჭვის,
და თუ მავანნი ლექსებში ცხოვრობს,
ვილაცა ამ დროს--ქვას ნულარ ესვრის.

ლექსის ავტორი ზეპირად არ წერს,
სულიდან--მოდის და სულში შედის,
მას ცინიკური განწობა ანგრევს,
ფასს ნუ უკარგავ--შენ არას გერჩის,
ლექსის ღირსებას ნუ შეეხები,
მგრძნობიარეა მას შენი--ესმის,
და მაინც შენი ცხოვრების გზაზე,
შენ შენი სიტყვა ყოველთვის გეთქმის.

რაც შენ და თუნდაც სხვას აზარალებს, შენს თავს უბრძანე--არ დააშავო

თუ კი მტერი გყავს ფხიზლად იყავი,
ხმალი--ქარქაშში აღარ ჩააგო,
შენი ტკივილი--შენვე განკურნე,
ტყუილად ვინმეს აღარ გაანდო,
შენ შენი გზა გაქვს იმ გზას გაყევი,
ნუ გადაუხვევ აღარ გაასწრო,
თავშეკავება დიდი განძია,
თავი შარში რომ აღარ ჩააგდო.

უნდა ისწავლო კარგის შეგრძნება,
მუდამ ცუდს კარგი არ დააჯახო,
ხე შეძახებამ გაახმო თურმე,
წინასწარ ცუდი არ დააძახო,
ნუ მიენდობი ზეპირად ყველას,
სულის სიშიშვლე არ დაანახო,

შენი სათქმელი შენვე ამოთქვი,
 სხვას-- სხვა ჰქვია და არ დააბარო,
 ღმერთის მოძღვნილი სიამოვნება,
 შენს თავს არასდროს არ დაამადლო.

ღმერთმა ვინც შეგქმნა--იმაღვე დარჩი,
 შენი ცხოვრება არ გააყალბო,
 შენ შენი ბედის გასაღები გაქვს,
 არ მოინდომო სხვისი გაალო,
 მთავარი არის იყო მართალი,
 შენს თავს ცხოვრება არ წაამწარო,
 ცოდვა მძიმეა ნუ დაამატებთ,
 ბოლოს სხვას რომ არ გადააბრალოთ...

ეს ცხოვრება გამოცდაა, არ ყოფილა ადვილი

შეთქმულების ლაბირინთში,
 სადღაც ვდგევარ დაღლილი,
 წვეთ-წვეთობით მსხვერპლი გახდა,
 გული ჩემი დაჭრილი,
 მე წამართვეს ჩემი თავი,
 დარჩა მხოლოდ აჩრდილი,
 ჩემი ასე გამეგება,
 აღარ იყო ადვილი,
 სიყვარულით სავსე გულში,
 მომხვდა ბასრი მახვილი,
 ეს ცხოვრება ტკბილიაო,
 ზოგჯერ არის ვამბობი.

რისთვის რატომ ვერ ერკვევი,
 ვერ მონახე ადგილი,

მეკითხებით თუ ვინა ვარ,
მაგრამ დარჩა ნაშლილი,
ვერ ვიგონებ ვინ ვიყავი,
შორი არის მანძილი,
არ ვარსებობ, სადღაც გავქრი,
დამეკარგა ადგილი,
უზნეობას შევებრძოლე,,
ბოლოს დავრჩი, დასჯილი...

ყველამ ერთად საქართველო გავაღვიძოთ

დრო მოვიდა საქართველო გავაღვიძოთ,
ვის უნახავს საქართველო ასეთ დღეში,
მაპატიეთ გადავგვარდით მგონი ხალხო,
ნუთუ ნართლა ველარ ვარჩევთ მოყვასს მტერში,
ახლა დროა ავღრიალდეთ ისეთ ხმაზე,
ჩვენმა ხმამ რომ გაიაროს ღრმად შიგ ძვლებში,
დააკვნესეთ სალამური აატირეთ,
რომ ხმა მიწვდეს ჩვენს ქართველებს--მაღალ მთებშიც.

დროა წყენა დავივიწყოთ ქართველებო,
საქართველო არ ჩავაგდოთ მტრების ხელში,
არ შეშინდეთ დებო--ძმებო,
თორემ ხედავთ? ჩვენი მტერი შესულია უკვე ემხში,
იქნებ დროზედ გავაღვიძოთ ქართველები,
რომ ვიპოვოთ მოღალატე ქართველებში,
ყური უგდეთ ნუთუ აღარ გესმით ხალხნო,
რომ მშვიერი მგელი ყმუის სადღაც ტყეში.

როდის იყო რომ ქართველი ნებდებოდა,
არ ჩასთვლიმით შეიტანეთ მუხტი სხვებში,

სატკივარი საყვირივით ააკვნესეთ,
 შიშის ზარი გავაჩინოთ ვერაგ მტერში,
 ისე ნულარ დაეცემი შენ ქართველო,
 საქართველომ შეიტანოს ეჭვი შენში,
 შენ ქართველო დედის სითბოს სად დაეძებ,
 ღმერთო ჩემო ის ხომ არის დედასამშობლოში,
 ოქრო--ვერცხლი შვებას ველარ მოგცემთ დიდხანს,
 შვება არის რომ იცოდეთ მხოლოდ ღმერთში.

მინდა გეღწიან ვიყოთ

ყველამ მინდა, რომ იხაროს,
 გულზედ დარდი გადიყაროს,
 ყველამ მისი სატანჯველი,
 სულ იოლად გადიტანოს,
 ამას თქვენთვის ლექსით ვქარგავ,
 რომ ოდესმე გადიდაროს,
 სანთლებს ვანთებ, საზღვარს ვეძებ,
 ღმერთმა ნაპირს გაგვიყვანოს.

უსასრულოდ იმიტომ ვწერ,
 ლექსებმა რომ დაგიყვავოთ,
 სხვისთვის კარგის გაკეთება,
 არასოდეს დაიზაროთ,
 თუ კი, საიდუმლო განდეს,
 შენს გულშივე დაიმარხოთ,
 სხვის ოჯახში სხვისი სკამი,
 არასოდეს დაიკავო.

შეეცადე ცუდის გვერდით,
 კარგიც უნდა დაინახო,

უცებ, ნურვის მიენდობი,
გული რომ არ დაგიდაგოს,
ემმაკობაც მოიმარჯვე,
თუ კი ვინმემ დაგიბაროს,
ეკლესიის კარის უკან,
არასოდეს დაიმალო.

უღირსი არ შეიყვარო,
სიცოცხლე არ გაგიმწაროს,
მოთმინებას საზღვარი აქვს,
სულელად არ დაგინახოს,
ბედნიერი მაშინა ხარ,
ქრისტიანად დაიბადო,
ღმერთის რწმენა არ დაკარგო,,
თუ არ გინდა დაიტანჯო..

და მაინც რაღაც დარჩა უთქმელი

როცა მიცოცავდა ცაში ღრუბლები,
შენთან რა ხდებოდა ნეტავ ნუხელი,
ციდან მონყვეტილ ვარსკვლავს მოგელი,
აღარ დამინვა ხელის გულები,
და ამ ფიქრებით შენამდე მოვედი,
შემოვიარე შენი ქუჩები,
თურმე ვყოფილვართ გაბუტულები.

ამ ცხოვრებისგან მონუსხულები,
გავხდით სრულიად მთვარეულები,
თითქოს ყოველი დარჩა უცვლელი,
ფიქრობ ქრილობას ვეღარ უშველი,

ისევ ამაყი დარჩი ურყევი,
 ეს ცხოვრება კი ვის მიუძღვენი?
 ღმერთო რაღაცა დარჩა უთქმელი,
 და მაინც შენთან რა მოხდა ნუხელი...

კაი კაცობა რა არის???

ბუნების მგოსანს შევთხოვდი,
 შენს სათქმელს ახლა მანდობდე,
 ფშავ ხევსურეთის ზეციდან,
 შენი სიტყვები მათოვდეს,
 დღევანდელია განუხებს,
 კაცი კაცად რომ ვარგოდეს,
 ის კი არ არის კაცობა,
 შესახედავად ვარგოდე.

ის კი არ არის ბიჭობა,
 სხვის დარდს სულაც არ დარდობდე,
 კაი ბიჭობა ისაა,სანუგეშებლად გარბოდე,
 ის კი არ არის ბიჭობა,
 დედას გინებას ამხობდე,
 კაი ბიჭობა ისაა,
 დედის გინებას არ თმობდე.

ის აღარ არის ბიჭობა,
 კოკაინით რომ წამლობდე,
 კაი ბიჭობა ის არის,
 მაგ სანამლავს რომ დათმობდე,
 კაი ბიჭობა არ არის,
 ქუჩაში სხვებს რომ ართობდე,
 კაი ბიჭობა ისაა,
 შენს საყვარელ ქალს ათბობდე.

ის კი არ არის ბიჭობა,
გეკიდოს არას დარდობდე,
კაი ბიჭობა ისაა,
დანგრეულს შენით რომ აწყობდე,
ის კი არ არის ბიჭობა,
კაცებთან ვითომ კაცობდე,
კაი ბიჭობა ისაა,
მართლა კაცად რომ ვარგობდე.

და რამდენი რამ ამტკიცებს
კაცობას შენ რომ აწყობდე,
აქ ყველა ვერ ჩამოვთვალე,
სათქმელი თქვენთვის დავტოვე,
თუმც ვაჟას ვერ შევედრები,
მის სევდას მინდა ვაშრობდე,
უთქმელობას კი მართლა სჯობს,
რაც სიმართლეა ამბობდე...

ღმერთო ჩირაღდნები მაღე აინთოს

დღე გამითენე თუნდაც გავგიჟდე,
რომ საქართველომ ხმა ამოიღოს,
დღე გამითენე ისეთი თუნდაც,
სიხარულისგან გული გაიყოს,
დღე გამითენე ისეთი დილა,
ოსეთ-აფხაზეთს ფსონი დაიდოს,
და ეს ფსონი რომ სიცოცხლე იყოს,
სისხლის გარეშე კარი გაიღოს.

საქართველო რომ გაერთიანდეს,
ჩვენს მინებს შუა ზღვარი არ იყოს,

დღე გაუთენე ქართველებს ღმერთო,
 აქ ჩახუტების დღე რომ დაინყოს,
 გაერთიანდით ქართველო ხალხნო,
 რომ თქვენმა ძალამ მთები აიღოს,
 ეს ის ძალაა მთებს რომ გადადგამს,
 მტრებმა მიწები რომ ვერ წაიღოს...

მთავრობავ შენს ხალხს უნდა უსმინო

ყველა მთავრობას უფლებები აქვს,
 კანონის შეცვლაც მათი ვალია,
 ფიცი რომ დადეთ უნდა გახსოვდეს,
 შენს უკან შენი ქვეყნის ხალხია.
 ისეთ კანონებს ნუ აკანონებთ,
 შენს საქართველოს რაც არ არგია,
 თუ რა ჯობია ეს ხალხს მოკითხეთ,
 თქვენ ნუ გადაწყვეტთ--რაა კარგია.
 ეს ასე არის ჩემო ხელმწიფე,
 იქნებ გეკითხათ ხალხს რა სწადია,
 რამდენი ხანიც უნდა ითმინონ,
 ბოლოს სათქმელი ხალხის ვალია.
 სუყველა ქაში ნუ ჩააფურთხებთ,
 თქვენც დაგჭირდებათ სუფთა წყალია,
 ვნერ და ცრემლები თავისით მოდის,
 დღეს საქართველოს რა დღე ადგია.

რაც უნდა იყოს ეს ჩვენ არ გვიკვირს,
 ახირებები ნახეთ რომ განგრევთ,
 ვინმეს ჯინისთვის ნურაფერს დაწერთ,
 ხალხის ცუნამი ყველაფერს წალეკს.
 ეს ის ძალაა რომ აფეთქდება,
 არ გაჩერდება ნამსხვრევად გაქცევს,

ხალხი თუ ფიქრობთ ჩუმიად არიან,
ეს სიჩუმეა თავზარს რომ დაგცემთ.

აი რას გირჩევთ ხალხის რჩეულნო,
ჩვენს საზიანოდ ნურაფერს დანერთ,
ხალხი დაათბოთ უკეთესია,
თქვენ კი პირიქით სიცივეს აჩვენეთ.
ეს საქართველო თქვენი გგონიათ?
მალლა ახედეთ ამ ქვეყნის გამჩენს,
ყველა თავისი პასუხს მიიღებს,
თუნდაც პატარა შეცდომის ჩამდენს.

ღმერთო მოგვეცი კურთხევა შენი,
საქართველო რომ ქართველებს დარჩეს,
არ გაათენო უფალო ის დღე,
ჩემი ქვეყანა რუსეთი გახდეს.
აღარ დაუშვა ღმერთო ისეთი,
პუტინის ნატვრა ოდესმე ახდეს,
ეს ჩემი ნატვრა გთხოვ ამიხდინო,
საქართველოში კარგი დრო დადგეს.

ემიგრანტები სახლში დაბრუნდნენ,
ეს სახელიც კი საერთოდ გაქრეს,
აფხაზეთი და სამაჩაბლო კი,
ჩვენი მიწები ისევე აღსდგეს.
დედაო ღვთისავ გემუდარები,
საქართველოში მშველელი გაჩნდეს,
ჩემს საქართველოს პატრიოტი და
ხალხზე მზრუნველი მთავრობა ჰყავდეს.
ყოვლად ღამაზი და სანატრელი,
ღმერთო რუკაზე მუდმივად ჩანდეს.

მომანარი--სხვამ არ გითხრას მათი

ქარი დაუბერავს ახლა,
 წვიმას დაადნება ცრემლი,
 ჭადრაკს მიუსხდებით ალბათ,
 ესეც ამბავია გრძელი,
 თუ კი პირველი სვლა გერგო,
 უნდა ათამაშო ცხენი,
 მხოლოდ პაიკების ხარჯზე,
 აყვავებას ნულარ ელი.

მეფეს გაუფრთხილდი თორემ,
 დედოფალი აღარ გშველის,
 ტურას-ვერ გაუგებ რადგან,
 სათქმელს პირდაპირში გეტყვის..
 ვეზირს გახსნილი აქვს გზები,
 საბაბს არ გიტოვებს ეჭვის,
 დედოფალთან ყურადღება გმართებს,
 ვერც მიხვდები ტყვიას ისე გესვრის.

შახი თუ კი გითხრეს შესდექ,
 კარგად დაუფიქრდი რად ღირს,
 თუ კი დედოფალმა გაგცა,
 მასთან პაემანი დათქვი,
 ირგვლივ ვეზირები გყავდეს,
 დედოფალს გაბედულად დახვდი,
 ტვინი თუ კი სწორად გიჭრის,
 ამ დროს მოიშველე მათი.

და თუ სხვამ დაგასწრო მათი,
 მაშინ ადექი და წადი,
 ცხოვრებაც ასეთია კარგო,
 შემდგომ ნაბიჯს თუ ვერ გათვლი,

ისევ დაუბერავს ქარი,
შენ კი წაგებული, დარჩი,
ერთ დროს არასწორმა სვლებმა,
დაგანახა მსხვერპლი როგორ გახდი.

ეს ხომ ცხოვრებაა ჩვენი,
კვლავაც დაუბერავს ქარი,
ისევ ითამაშებ ჭადრაკს,
ისევ მოგანვება დარდი,
ცხოვრება სიურპრიზებს გჩუქნის,
იქნებ ჩემპიონიც გახდი,
ცაზედ ვარსკვლავებს რომ ითვლი,
აგერევა-- რამდენ ვარსკვლავს აცდი,
აქაც მოიგებ თუ აგებ,
ამას ვერასოდეს გათვლი,
მთავარია შენს თავს გამოუტყდე,
ამ თამაშში მართლა ხომ არ წახდი.

ჩემ საქართველოს ვინმემ მიხედათ...

ისევ გათენდა საქართველოში,
ხეზე ფოთლები ისევ შრიალებს,
შემოდგომის პირს იმედებს ველით,
ეს იმედები გაგვატიალებს.
სიყვარულს--სითბო ასულდგმულებდა,
გააცივებს და გადაგვიარეს,
ასე უბრალოდ გზას გაგვიყენეს,
მგონი ქართველად არ გვაღიარეს.

ღმერთს უარი უთხრეს სატანისტებმა,
მთავარი ღერძი აღარ ტრიალებს,

ისეთი მახე დაგვიგეს ქართველთ,
 კარგად გათვლილი--კარგად მოგვარგეს,
 ისე გაგვთიშეს--ღრმად ჩაგვეძინა,
 რომ გავიღვიძეთ სამშობლო მოგვპარეს,
 და ამის შემდეგ ზღვა ქართველები,
 ემიგრაციის წლებში მოგვხარშეს.

ომი გინდათო ? ცეცხლს გვიკიდებენ,
 ისე ვინვებით ვერვინ მოგვარჩენს,
 ასე უღმერთოდ მოსულ მთავრობას,
 ღმერთო საშველად დღეს შენ მოგმართე,
 რაც ჭუჭყი ჰქონდათ თავზედ მოადგათ,
 დღეს ეს ღალატი მიდით მოქაფეთ,
 თქვენ საქართველოს ხელისუფლებავ,
 ამით ქართული დროშა მონამლეთ.

იუდას მსგავსად ქრისტე გაყიდეთ,
 და თქვენც ითვლებით გამცემ მონაფედ,
 ჩემი სამშობლო დაცარიელდა,
 ოკუპანტების ცირკი გახადეთ,
 მათი სადიზმი საფლავებში დულს,
 ჩვენივე სისხლით პირი მოგვბანეს,
 არჩევნებზედ რომ იმედებს ვქარგავთ,
 ეს არჩევანი ვინმემ მოგართვეს?
 არაა--პირიქით მათ სასარგებლოდ,
 ასე უტიფრად ხმები მოგვპარეს.

მაშ ომი გვინდა? იტყვის მავანნი,
 და ისტორიაც დაინერება,
 ეს რას მოგვიტანს ამას დრო გვეტყვის,
 დროც რა თქმა უნდა გაინელება,
 კონსტიტუცია რას ნიშნავს ჩვენთვის?

ჩვენს ოჯახისთვის რა გვიკეთდება?
ჩვენს წილ კანონებს ჩვენვე შევადგენთ,
და ჩვენს ოჯახში დაიბედება,
დღეს თუ ცოტაა მოემატება,
მეტის გულები დაისეტყვება,
ემიგრაციამ ფსიქიკა მოსპო,
ქართველთ ემიგრანტს სად გვითენდება,
ღმერთო მოგვეცი კურთხევა შენი,
თორემ ეს გული დაიფერფლება...

მგლად გადაქცეულს ვერ შეუსწორებ, შენი ქცევებით განსწავლულია

თუ უღრან ტყეში მგელი ბინადრობს,
იქ თუ შედიხარ, არ გეშინია?
შენ უნდა იყო მგელზე ძლიერი,
მგლებს მოერიდე როცა ყმუიან,
მგელი მგელია თავს ნუ იტყუებთ,
მას მსხვერპლის სისხლი მუდამ სწყურია,
მგლად გადაქცეულ კაცის სურვილი,
შურისძიება მასთან, ნულია,
ის კითხვას არა-- პასუხს იძლევა,
და ეს პასუხი მეტად რთულია.

მაშ კრავს ნუ აქცევთ მგლად საშიშია,
ვერც კი გაიგებ სადაურია,
კისერს მოგიგრებს, ვერც გაერკვევი,
ის შენს ცოდვებში, ჩამალულია.
თუ რამ დათესე არ იკარგება,
ღმერთის განაჩენს არ ჩაუვლია,

ის კრავი მგლად რომ გადააქციე,
 აქ შენი საქმის დასასრულია,
 არ გაგიკვირდეთ, მგლის რეაქცია,
 ამ დროს არა თქვა, რა ხმაურია...

ახლა ვიგრძენი...

მე გავიარე საკმარისი გზა,
 ტალახშიც ბევრჯერ ამოვისვარე...
 ყველა გზამ რაღაც ახალი მამცნო,
 ზოგჯერ ავდარშიც გამოვიდარე.
 ამ გზას არ უყვარს უკან მოხედვა,
 წარსულზედ ფიქრში დავიგვიანე.
 ამ გზაზე, ბევრმა ბრმად ჩამიქროლა,
 არ შევიმჩნიე და გავიარე.
 გულის მეგზურიც წინ მიმიძღვოდა,
 მეც მივენდე და, მთლად დავიკარგე.
 სიყვარულით რომ გზას აუხვიე,
 სახე ცრემლებით ჩამოვიბანე.
 ეს გზა არ არის გადანოხილი,
 ეკლებით ბევრჯერ ჩამოვიკანრე,
 ბევრჯერ დავმალე ჩემი ცრემლები,
 სახეზე ხელიც ჩამოვიფარე.
 ბევრჯერ დავეცი ხელჩაქნეული,
 ისევ ავდექი და გავიმართე.
 ახლა ვიგრძენი ძალა წამერთვა,
 ცხოვრებისაგან გადავიღალე.
 სად, როგორ, როდის--მთავრდება ეს გზა,
 ღმერთო დროულად გამომიციხადე,
 მხოლოდ გზის ბოლოს მიხვდები თურმე,
 რა განაჩენიც გამოგიტანეს!...

ზაციურს მართლაც ვერას ბავუბებო

ღრუბლები მუდამ მონყენილია,
რალაც ატკინეს--გულში ჩაიღო,
ვერ გამოსულა ამ სტიქიიდან,
ეს სხვამ რა იცის-- მაშინ რა იყო,
ღრუბლებს მუდამყამ ბრაზით შევყურებთ,
წვიმა წამოვა-- გული წაიღო,
იქნებ ეცადოთ მისი გაგება,
ღრუბლების ბედი ვინმემ გაიგო?

მოიქუფრება შავ--ბნელ სამოსში,
თითქოს ეს ზეცა თავზედ დაიმხო,
უცხო პლანეტებს ვერას გაუგებ,
ცრემლის მაგივრად--წვიმა დაიწყო,
გამოსაცნობად გვიტოვებს დღემდე,
ზოგჯერ გვიღიმის--ზეცა გაიყო,
ნუ გაიკვირვებთ რა დამართნია,
ღრუბლიან ცაზე--ვარსკვლავი აინთო,
ამოუხსნელი დარჩება მუდამ,
მზე პირს იბანსო--წვიმა დაიწყო..

სინამდვილეს თვალს ნუ დაუხუჭავი

ზოგჯერ ცხოვრება კი არ სრულდება,
რაგინდ გაექცე უფრო წინ გასწრებს,
გზას გადაგიჭრის ყოველი მხრიდან და,
ეკალბარდებს, ნოხებად აფენს,
ზოგჯერ გგონია დასასრულია,
მაგრამ გრძელდება, რალაცას გატკენს,
ამაზე ცუდი რა უნდა მოხდეს,
ფიქრობ და-- უცებ ქვესკნელში გაგდებს.

და ასე ტანჯვით მიგაგდებს სადღაც,
 არც დაგაყენებს და არც ძირს გაქცევს,
 ცხოვრება მუდამ ენერგიას გთხოვს,
 და საბოლოოდ ძალასაც გართმევს,
 გეკითხებიან ეს რა ჭირი გჭირს?
 აქ პასუხი აქვს ამ ბედის დამწერს,
 გულში სიმები ყველა დღე, წყდება,
 ვინ გამოგილევს ბედნიერ დარდებას,
 ასე მკაცრია წუთისოფელი
 როცა ცხოვრება არაფრად გაგდებს.

სავალდებულო არ არის მარტო,
 კიბო შეგჭამს თუ სხვა რამე გაგსრესს,
 ეს ინფექცია შენს ირგვლივ ფრინავს,
 თუ კი მოგწამლეს ლოგინად გაგდებს,
 აქ მნახველებიც არ გაკითხავენ,
 აქ ყურადღებას არავეინ გაქცევს,
 უბრალოდ ბევრნი ეშმადქცეულნი,
 შენს ცხოვრებაზე გავლენას ახდენს,
 გარედან ვერვინ ვერ მოგერევა,
 ციხე, შიგნიდან ხომ უნდა გატყდეს?.

ქალიან კვირი დამიჯდა სიყვარული...

მე სიყვარულისთვის საფასურს ვიხდიდი,
 ვნახე სიძულვილმა თავი დამიხარა,
 ყველა ცრემლებისთვის მადლობას ვიხდიდი,
 თუმცა დამეხმარა--ჭრილობა დამიამა,
 მე სიყვარული ირგვლივ მიმოვფანტე,
 არადა ბევრიც უაზროდ დაიკარგა,
 კოკრები რომლებსაც ასე ვახარებდი,
 ეკლები დამანახეს--როცა გაიშალა.

გულით უზარმაზარ სიყვარულს ვატარებდი,
ნელ--ნელა დამიცალეს, ჩუმად გაიპარა,
ჩემი ცრემლები რამდენი ვერცხლი ღირდა,
ქრისტე ხომ ოცდაათ ვერცხლად გაიყიდა,
სიყვარულისთვის მწარედ დავისაჯე,
მგონი სიძულვილმა ისევ გაიმარჯვა,
შემომადარცვეს ჩემი სიყვარული,
ბოლოს კი ვილაცამ მწარედ გაიცინა,
მე ამის შემდეგ სული ამეწვა და,
ვილაცამ უდარდელად--წავიდა დაიძინა.

ნუთუ სიყვარული არ არის მოდაში?

ქალი სიყვარულია და არა სიძულვილი,
ქალი თავს იტყუებს--იგი არ ტყუუდება,
სიცივეს რომ იგრძნობს ფიქრი ეძალება,
ამ დროს იტანჯება და ეჭვები უჩნდება.
ქალი ვერ გელევა გულში ჩაგიხუტებს,
შენ კი ვერც კი ამჩნევ დარდისგან ხუნდება,
ღალატი ტვინს აურევს, გრძნობებიც აეშლება,
არადა საკვირველია მაინც რომ ჩუმდება,
ქალს სიყვარული წრფელი აალებს და,
თუ გაუცივე ის გრძნობა უქრება.

სიყვარულს ერთ დროს თუ ზეცაში აყავდა,
ფრთებს ნუ მოამტვრევ ვერ იფრენს სუსტდება,
ქალს რომ გგონია ვერ დაგთმობს დადნება,
არ დაიჯერო უბრალოდ ჩუმდება,
ერთ დღესაც მიხურავს შენს ცხვირ--წინ კარებს და
სიყვარულიც ვერ სუნთქავს ასე უკვდება,
და ახლა მე მგონი არც არის მოდაში,
და სიყვარული ზოგ სულელს უტყდება.

უფლის საპანეს ღმერთი ღაიცავს

გულზედ განვიმდა--თავზედ გათოვდა,
ქარიც იყო და, საოცრად ქუხდა,
ეს ყველაფერი ჩვენს მინას ჭირდა,
ამ დროს ქართველნი სკამისთვის ნუხდა,
რას არ იტანდა-- რას არ უძლებდა,
საქართველო კვლავ, იდგა და დუმდა,
ასე ძლიერი და ქედმაღალი,
ჩემი სამშობლო ვიღაცას სძულდა.

რა ძალა მოვა-- ეს ვინ იქნება?
რომ შეარიგოს ხალხი დაშლილი,
წინათ ვაჟკაცებს შორის დგებოდა,
ქართველი ქალის წმინდა მანდილი,
რა სიძულვილი გაგიჩნდათ სულში,
ჩემი კალამიც არის დაღლილი,
ქართველთა სითბო სადღაც გაფრინდა,
გასავლელია დიდი მანძილი,
უცხო ქვეყნებს რომ სიყვარულს უხსნიოთ,
ჩვენთან სიყვარულს დღე აქვს დათვლილი.

იქნებ გრიგალმა უფრო გვიშველოს,
გადაგვიაროს თავზედ ზვირთებმა,
ყინულის გული იქნებ გაგვიდნოს,
გამოგვაფხიზლოს სადღაც ფიქრებმა,
ეს სანატრელო ძმათა საფლავო,
მგონი გვაჯობოს მკვდარმა ბიჭებმა,
ჩემს საქართველოს ხელში გვაცლიან,
გამოფხიზლება ახლა გვჭირდება,
ქართველი ერი ღმერთო იხსენი,
სანამ დრო არის თორემ, ბინდდება.

სამყარო ეშმაკთ დასმა დაიპყრო,
დედამინა რომ ასე ირწევა,
ყველა მოვლენა თავს დაგვტრიალებს,
მინა და წყალი მტრებად იქცევა,
ასე მგონია ვილაც გულს იფხანს,
ჩვენს მოსასპობად ბრძანებას იძლევა,
ღვთისმშობლის ნილხვედრ საქართველოში,
მნამს ყველაფერი კარგად იქნება..

გლეხის სუფთა სულს-- სიკეთე ახლავს

შემოდგომის პირს ელოდა გლეხი,
ღმერთს ევედრება-- მადლობას უხდის,
იციტ? რომ ყველას გვეჯობნის გლეხები,
დაუღალავი-სპეტაკი სულით,
ის აღარ ფიქრობს მილიონებზე,
კმაყოფილდება, ნაშრომი პურით,
გაოგნებული დაჰყურებს მინას,
ხელჩაქნეული დაკარგულ რწმენით,
ვერ გაუგია--სად გაიზარდნენ,
ახალგაზრდები ასეთი ხედვით.

თუ რამ სიკეთე დარჩა სათქმელი,
გლეხებს ეკუთვნის გლეხებს ვენდობით,
თუ რამ კეთდება საკეთილდღეოდ,
დაუღალავი გლეხების შრომით,
წინათ ბელელში მოსავალს ყრიდნენ,
ახლა კი სოფლებს ტოვებენ ცოდვით,
და თუ სიმართლე ვინმემ წარმოსთქვა,
არ კადრულობენ და გული მოსდით.

საბედნიეროდ შრომობს მავანნი,
 და ქართულ მიწას შემორჩა გლეხი,
 ამ უსამართლო შეურაცყოფას,
 ვინ აიტანდა გლეხების მეტი?
 საოცრებაა ოფლი ჩამოსდის,
 შრომას აგრძელებს და თანაც მღერის,
 ის მიწას ებრძვის--მიწაც თავს იცავს,
 და ეს ორივეს მართლაც რომ შვენის,
 მიწამაც იცის რომ საბოლოოდ,
 გულში ჩაიკრავს და სათქმელს ეტყვის,

ბუნების წესით სარგებლობს გლეხი,
 სხვა კანონები გლეხებს ვერ ებრძვის,
 ოფლით ნაშრომი გლეხს რას უქადის,
 სეტყვის წინაშე ტირის და გვენემის,
 ცრემლები მოსდის ღმერთსაც ზეციდან,
 გლეხი გიყვარდეთ პატივი ეცით,
 იმ ოფლით მორწყულს--სისხლით ნუ მორწყავთ,
 თორემ პასუხი, ღმერთიდან გელით,
 ყველაზე მტკიცედ სათქმელი სიტყვა,
 აქ გლეხებს ეთქმის--გლეხები გეტყვით.

ზოგჯერ ეშმაკი ჩვენშიც ვეძებოთ

ზოგნი ეშმაკებს სიტყვებით რაცხავს,
 თვით კი ეშმაკის მოციქულს გვანან,
 ეშმაკის ბუდეს საზრდოს აწვდიან,
 სადარაჯოზე მსხვერპლის წინ დგანან,
 დღეს ჩაგქოლავენ ხვალ გილიმიან,
 ღმერთი-ეშმაკებს ვითომდა წამან,
 ადამიანო დღეს რომ თავს მომჭრი,
 ჩემთან ხვალისთვის- საერთო რა გაქვს?

ფუი ეშმაკსო, ვიძახით ზოგჯერ,
თვით ეშმაკები რამდენჯერ ჩვენ ვართ,
თავს ვინონებთ და სხვის ჯიბრზე ვსუნთქავთ,
ხშირი სუნთქვა კი შენ თვითონ გწამლავს,,
ზოგჯერ კეთილი სახით ანათებთ,
მაგრამ ვაი რომ სხვა ნილბით დახვალთ,
ერთ დროს იყავი შენც ანგელოზი,
ახლა ეშმაკი მითხარი რად ხარ?...

უფსკრულს ნუ ჩაყვები, უფსკრული იცი? გმარხავს

როცა იძირები ეშმაკს ნუ აცინებ,
ცუდს მუდამ კარგი ახლავს,
რომ შეიყვარე--ამიტომ აგატირეს,
დარდი მოიცილე--გულით რომ დაგაქვს,
შენი ღირსს ნუ გახდი ნეტავ რას აპირებ,
ნუ შეახედებ ძალა თუ არ გაქვს,
შენი ცრემლებით კოშკები თუ აიგეს,
დაიმახსოვრე დიდხანს არ გასტანს.

ეს მან იტიროს--შენ რომ დაგკარგა,
შენ დასაკარგი რა გაქვს,
ზოგჯერ ცხოვრება ისე გამოგცდის,
გეთამაშება ჭადრაკს,
ბოლოს სუყველა შეცდომებს გითვლის,
და გადმოგიშლის დავთარს,
შენს საქციელზე სხვას ნუ მიმართავ,
მიხვდები შენს თავს კარგავ,
თავს ნუ დაიტანჯავ--წყალს გაატანე,
თუ სადმე ნაგავს ნახავ..

სკოლის მერხები სულ სხვაა წმინდა

ცხოვრება ბევრჯერ თავს მოგაბეზრებს,
ყველაფერს ნაშლი ბავშვობის გარდა,
ადამიანებს ვერ ამოიცნობ,
სითბო რაც იყო ნელ ნელა გაქრა,
ბავშვობის წლები ლამაზად მოდის,
ახლაც რომ ვწერდი ცრემლები მადგა,
ის წრფელი გული და სიხალისე,
ვერ დავინახე-- არსად არ ჩანდა.

მე ის ბავშვობა მიყვარს უსაზღვროდ,
როცა ვერა გრძნობ რა არის დაღლა,
პატარა გოგოს გრძნობებიც აწვიმს,
დედის ფერება--სკოლა და სხვა რამ,
ვიღაცას იგრძნობ თვალი დაგადგა,
ესეც წმინდაა--ლამაზი განცდა,
და სამწუხაროდ ლალი ცხოვრება,
სკოლის კედლებში მერხებზე დარჩა,
დროს უსაქმურად ნულარ გაფლანგავთ,
ალბათ რამდენი დრო ტყუილად გაცდა.

ის მონატრებაც წმინდად ანათებს,
შეფუთულია და აღარ ჩაქრა,
სხვა ყველაფერი გულს ტვირთად აწევს,
იმ ბედნიერი ბავშვობის გარდა,
ახლა ბავშვობა დიდობას აგავს,
რაც კარგი იყო ოცნებად დარჩა,
ღმერთო მადლობა, რომ დამიტოვე,
ის ერთადერთი ბავშვობის აღთქმა...

დემოკრატიას საზღვრებიც ახლავს, და თუ გადაკვეთი ღიღი შარია

დემოკრატია იფეთქა ხალხში,
კარგი და ცუდი ერთად არია,
თუ წინათ სათქმელს ველარ ამბობდნენ,
ახლა გაჰკივის ვისაც ცალია,
თავშეკავება ჩვენს თავს აშუქებს,
ყველას ღირსების სანინდარია,
დემოკრატიას მთავრობა ირგებს,
ყველა კარგია--ვინც მათ არგიათ.

მთავრობას ქება სჭირდება მხოლოდ,
სხვა ყველა აზრი--პატიმარია,
ქარიშხალს აგავს ხალხის ნაკადი,
თუმც მათი სიტყვა კიტრის ფასია,
ვისთვის ყვირიან--ან ვის იცავენ,
ერთმანეთს სათქმელს აღარ აცლიან,
ვისაც კი ნერვი უმტყუნებს სადღაც,
ერთმანეთს ჭამენ ეს რა ხალხია.

თუ კი საყვედურს ამბობ მთავრობის,
მავანნი იტყვის-- მიშას ფანია,
წინათ ქართველებს ჰქონდათ ერთობა,
დღეს კი ქართველებს რა დღე ადგია,
მგონი თავადაც ვერ ვხვდებით ღმერთო,
სამშობლო ქართველთ რომ გვაბარია,
ერთმანეთს შხამით სულს უმახინჯებთ,
მგონი ჩვენს ტვინში ზენა ქარია,

არადა ყველას პატრიოტობა,
ყოფა--ქცევაზე მკვეთრად ატყვია,

რით ვერ გაიგეთ თქვენი პრობლემა,
 ნეტა ვის ტკივა? არვის ცალია,
 პოლიტიკოსებს როდესაც ვიცავთ,
 დიაგნოზს ჰქვია--მაგრად გვაკლია,
 ეს საქართველოვ მინდა გავბედო,
 თუ რამ გატკინეს ჩვენი ბრალია,
 ნუ აზიანებთ ერთმანეთს თორემ,
 ყველა მთავრობა--თეთრი შაშვია...

ნურვისთან აბაჟ იმედის ქაფებს, გვინან მიხვდები თუ რომორ გიპყრობს..

უკან მოხედვას ვერც კი მოასწრებ,
 დრო ისეთია ნუთს აღარ გითმობს,
 თავზე ძლიერად გადაგიქროლებს,
 ისე გაგივლის--თითქოს ვერ გიცნობს,
 დროს თუ ჩამორჩი--ვერ დაენევი,
 ის სასტიკია და აღარ გინდობს,
 გუშინ რა იყო, დღეს კი რა ხდება,
 ხვალინდელი დღეც პასუხებს ითხოვს.

წარსული აწმყო და მომავალი,
 ყველა შენია და მასთან გიხმობს,
 წარსულზე ფიქრით დროს ნუ დაკარგავ,
 დღეს ის აკეთე--რასაც დღე ითხოვს,
 დღეს საკეთებელს ხვალ ნუ გადადებ,
 ასე მომავალს ვერავინ იწყობს,
 ის საძირკველი წარსულის ტყვეა,
 თუ მომპალია--მომავალს გისპობს...

შენს თავს ნუ განიკავ

ისე დამლალა ცხოვრების სდევნამ,
როგორ დავიქანცე--ვერვინ დამინახა,
რაც უფრო მეტი შევეძელი ატანა,
ცხოვრებამ იმდენი გოლი გამიტანა,
მანაც მყარად ვიდექ--საოცრება ვიყავ,
ვილაცამ ასეთი ველარ ამიტანა,
ღმერთმა არ გამწირა ცოდვაც მომიტევა,
მისი მადლიანი ცის ქვეშ დამიფარა,
კარები ჩამეკეტა ვცდილობდი ვერ--ვალეზდი,
მივხვდი გასაღები ვილაცამ დამიძალა,

ცრემლებიც არ გინდაო--შენ ნეტა რა გიჭირსო,
ვილაცა შევანუხე ცრემლიც დამიშალა,
სიცილი მასულდგმულებს--მაგრამ ცრემლნარევი?
სიცილის მიზეზს ვეძებ--უფსკრულს ჩამიყვანა,
წმინდა გიორგის ძალას მუდამ ვგრძნობდი,
ეშმაკმა ძირს რომ დამცა--ხელში ამიყვანა,
ამ დროს მომათენდა ძილი მომინდა და,
დილამშვიდობისაო ვილაცამ დამიძახა.

დრო გაივლის და წვიმა ოქნისადაც ყველაფერს ნაშლის...

დრო გაივლის და ეს ტირილი--სიცილს დაინწყებს,
დრო გაივლის და შენს ცრემლებსაც ექნება ფასი,
დრო გაივლის და ეშმა თავში ხელეებს დაიშენს,
და შენც ყველაფერს რაც კი იყო უჩუმრად ნაშლი,
დრო არც იფიქრო გაჩერდება-- ბორკილს დაიდებს,
ის არ ჩერდება-- რომც გინდოდეს დროს ველარ დაღლი,

მთვარე ღამეულ საიდუმლოს მისთვის წაიღებს,
რაგინდ გინდოდეს შენს ბედის ვარსკვლავს მარსზე ვერ გაცვლი.

დრო მკურნალია ასე ამბობენ-- მსხვერპლსაც გაიღებს,
შენ თავს უბრძანე და იმ დროში წერტილი დასვი,
და თუ დრო ცდილობს, დაგავინყოს და არ გახსენებს,
შენს თავს უღმერთოდ ნუ განირავ და ნულარ დასჯი,
იქნებდა ვინმე ვერც კი ამჩნევ ისე გაღმერთებს,
შენს ბედისწერას ნუ დასწყევლი და ნულარ განსჯი,
დრო გაივლის და უსათუოდ ის დრო გაჩვენებს,
რომ მართლაც ღირდა--ღმერთის ნებართვით რადგანაც გაჩნდი...

ქალი შორეულ გზას რომ გაუყვას...

ცხოვრება ასგზის გამოცდას გინყობს,
გადაგქანცავს და ძალას წაგართმევს,
ცხოვრების კიბეს საყრდენი არ აქვს,
უკან მოხედვა თავბრუს დაგახვევს,
პირად ცხოვრებას როცა გაურბი,
სიცარიელე სულსაც დაანგრევს,
ქალი რა არის? თუ არ გაათბობ,
ჩუმად ინვება და ვერც გაამხელს.

წლებში გაბნეულ დაკარგულ სითბოს,
ვერ გააჩაღებს თუ არ ააანთეს,
მხოლოდ შრომაა? ქალის ნუგეში?
და ამ ნუგეშმა ქალი დაადნეს,
ლამაზ ქალს უნდა გვერდით პატრონი,
ბევრი ყვავილი უწყლოდ დააქცენეს,
თუ კი იტვირთა ქალმა რაც ძალუძს,
ასეთი ქალთან ეშმაც წააგებს.

ცხოვრება მართლაც უსამართლოა,
რომ ემიგრანტი ქალი გახადეს,
თუ შენს მინანქალს უთქმელად ტოვებ,
ჩემი სამშობლო რატომ დაგარქვეს,
ყოველი სათქმელს და ცრემლთა დენას,
მგონი უვადო კლიტე დაადეს,
მაგრამ ემიგრანტს ვინ გადაარჩენს?
წლები იარად რომ არ დააჩნდეს...

სულის ყივილი

ცას აბჯენილო მთებო რას სჩადით,
ღმერთმა არა ქნას რომ მოგვეწყინო,
დასაბამიდან მტრისგან გვიცავდი,
ახლა კი მგონი მტრად მოგვეკიდო,
გააფრებული მოემართები,
გსურს დასახრჩობად რომ მოგვევლინო,
მაინც იმედებს შემოვინახავთ,
იქნებ დაფიქრდე--კვლავ მოგვეჩვიო.

ღმერთო ტკივილს რომ ვერ მოვერიოთ,
ისეთ ჭრილობას გთხოვ აგვაცილე,
რატომ არ ვიცი--სულ შენ გეძახი,
ამდენი ცრემლი რად დაგვანვიმე,
იცი? მე შენთან დიალოგს ვმართავ,
ვხედავ ეშმაკი კვლავ გავაცინეთ,
ანგელოზები ზეცას გავუშვით,
მათ ჩვენი ცოდვა ვერ ავაცილეთ.

ღმერთო ძნელია ვერ უძლებს გული,
აქ ანტიქრისტიეც კი გავაკვირვით,

შენ ზეცაში ხარ--ჩვენ კი აქ ვხოხავთ,
 მგონი ცოდვილთა ტბა გავაჩინეთ,
 რამდენ ნიაღვარს წაყვა სიცოცხლე,
 ღმერთო გვიშველე თქმა დავაპირეთ,
 მთებს თავბრუ ესხმის-ფეხზედ ვერ დგება,
 მის გულში ღმერთო რად დაგვაძინეთ.

და თუ ეს ჩვენი ცოდვები არის,
 თვალები მაინც ვერ გავახილეთ?
 საქართველოში სატანა დაძრწის,
 ღმერთო შეგვინდე გთხოვ აგვაცილე,
 და თუ ეს ტანჯვა არ შეჩერდება,
 გკითხავ--ტანჯვისთვის რად გავაჩინე,
 ეს ვერ მიგიხვდით ნიშანს რომ გვაძლევ,
 ცოდვებით მიწა რომ დავამძიმეთ.

ჩვენ ბოროტებით გაჟღენთილებმა,
 სიკეთის თესვა კი დავაპირეთ,
 მაგრამ ცოდვებით სავსე ხელებით,
 სიკეთის კვალი ვერ დავაჩინეთ,
 ღმერთო რა ხდება სატანა გვებრძვის?
 ვერ მოვიშორეთ-- ვერ გავააცილეთ,
 წლების წინ ჩემმა კალამმა რა თქვა?
 ღმერთო შემინდე რომ გავამხილე.
 ან წყალი გვშთანთქავს ან მიწა,
 ცეცხლისგან დანვაც გვერგება,
 ღმერთს ხელი მაგრად ჩაჰკიდეთ,
 მეორედ მოსვლა გვეწყება.

დღეს არჩევნების ნიჭი ვის სჯერავს?

საქართველოში დიდი ბუმია,
ვინ ვის რას უწყობს ვერვინ გაიგო,
არჩევნებისთვის ხმალი ალესეს,
ენას მოგჭრიან ხმა რომ გაიღოთ,
ახლა პარტიებს ზღვა გეგმები აქვთ,
დაპირებების მთები აიგო,
პოლიტიკოსებს უსმენს ეშმაკიც,
მამაო-ჩვენოს კითხვა დაინყო,
აქ ეშმაკიც კი ნმინდანი ხდება,
მგონი იმანაც მსხვერპლი გაიღო.

თუ საქართველოს არ დალატობდნენ,
მტრებმა მინები როგორ წაიღო,
პატრიოტობას ყველა ფიცულობს,
ფიცი მწამს, მაგრამ ბოლომ რა გვიყო,
ეს საქართველო ველარ გენდობათ,
ხედავს ქართველნი ორად გაიყო,
ერთმანეთს თუ კი ძირს გამოუთხრით,
ამასობაში მტრებმა, დაგვიპყრო.

მგონი ვერც ვატყობთ სამშობლოს ვკარგავთ,
კარგს არ მოგვიტანს რატომ არ ვფიქრობთ,
და ჩვენს ვითომდა მთავრობას ვეტყვი,
იმდენად გძულვართ აღარც კი გვინდობთ,
თქვენის წყალობით პირაკრულები,
დატყვევებულნი გულზედ ხელს ვიწყობთ,
და მაინც ქართველს ვინ დააჩოქებს,
ამდენ ჭრილობებს ვითომ არ ვიტყობთ.

ამ არჩევნებზედ რა თამამდება?
ჩემი სამშობლოს ვილაცა ითხოვს,

დავიზეპირეთ თქვენი ხრიკები,
 ოცნებად გექცეთ--რასაც ჩვენ გვინყობთ,
 ღმერთო მოხედე შენს ცოდვილ შვილებს,
 ანგელოზებს რომ ყოველ დღე გვიფრთხობს,
 დღეს არჩევნების არავის სჯერავს,
 ღმერთი უამრავ პასუხებს ითხოვს...

ვბრძნობდი ღმერთის შვილი ღაპიზადა...

ღმერთის არსებობა როცა დამიძალეს,
 მე ვერ დავიჯერე--არ ვიცი რატომ,
 თითქმის ურწმუნო ოჯახში გავიზარდე,
 პატარა გოგო კი მის ხილვას ნატრობს,
 მე შენ შეგიგრძენი--ღმერთო დაგინახე,
 უფლება მომეცი გნახო,
 ღმერთო შეგიყვარე--ღმერთო დამიფარე,
 ღმერთო არ დამტოვო მარტო,
 უცებ ხედვას ვკარგავ, გზა ვერ დავინახე,
 შენი ძალა ვიგრძენ ახლო.

სანთლებს როცა ვანთებ--შველას შენგან ვითხოვ,
 თავზედ შენი ლოცვა მათოვს,
 და თუ ცოდვილთ მსგავსად--ცოდვა მომიტევე,
 აღარ მიმატოვო მარტო,
 უცებ შიში გაჩნდა--თითქოს უფსკრულს ვდგევარ,
 ცრემლებით სატანას ვართობ,
 ღმერთო შეგიყვარე--ვიცი არ გამწირავ,
 და მაინც რატომ ვდარდობ,
 ახლა შველა მინდა--მიჩვენე შენი ძალა,
 სატანა მირთავს წამ--ზომს..

იქნებ შევიცვალო ღმერთო

მინდა შევიცვალო სრულად,
სული დავინმინდო მტვრისგან,
მინდა არ ვიცნობდე მტრულად,
არ მანსხვავებდნენ კლდისგან,
მინდა არ მტკიოდეს ძლიერ,
ძალას ვლებულობდე ჯვრისგან,
მინდა დალოცვილი ვიყო,
მხოლოდ და მხოლოდ ღვთისგან.

რწმენა არ დავკარგო მინდა,
შიში არ გამიჩნდეს ხვალის,
მინდა შევიცვალო ისე,
იმედი უფრო მეტონდეს ღამის,
მინდა არ შევხედო ღრუბლებს,
სახე მოქუფრული დამღლის,
ვიცი რომ დაუშვებს ნვიმას,
ცრემლი მე ისედაც მანვიმს.
მინდა შორს წავიდე სადღაც,
იქნებ ძალა ექნეს მანძილს,
მინდა იქ არ დავდგე სადაც,
მავანნი ზედმეტად რომ ჩამთვლის,
მინდა შევიცვალო ძალზედ,
მონა რომ არ გავხვდე დარდის,
ღირსებას გაფრთხილება უნდა,
ცხოვრება იძულებულს გაგხდის.

ფიქრით ვერ დაიცავ შენს თავს,
დრო კი შეუმჩნევლად გადის,
მინდა ვილაც უცხო გავხდე,
თავს არ ვაბეზრებდე არვის,

მინდა მართალი რომ ვიყო,
 არ შემრცხვეს გათენება ხვალის,
 და მაინც შევიცვლები ღმერთო,
 დავიმკვიდრებ ღირსეულ ადგილს.

სათქმელი დროზე უნდა ამოთქვას...

თუ კი არ იტყვი დროულად სათქმელს,
 პატარა წყენას დიდი მოჰყვება,
 თუ შეაჩვიე რომ მაინც დათმობ,
 გული ათასჯერ მაინც მოკვდება,
 რეაგირება შენგან რა მოდის,
 ესეთი ხალხი უფრო ცოფდება,
 ზღვარგადასული წყენას გამოთქვავ,
 ასე გეტყვიან არ გაქვს უფლება.

როგორ გაბედაო ამ უსუსურმა,
 გასამართლებენ ხალხში, მოყვება,
 ეს ყველაფერი შენს თავს მოკითხე,
 ტილს ფეხზე ისევ? თავზედ ხობდება,
 თუმც სულერთია-- ასეც ამბობენ,
 რაც მოსახდენია--მაინც მოხდება,
 მაგრამ მოთმენაც შენ გაზარალებს,
 გული მოთმენით ასჯერ მოკვდება.

უკვე განუხებს ველარ ერევი,
 მოსაშორებლად ძალა გჭირდება,
 თავში გირტყავდნენ არას ამბობდი,
 თოვლს როცა აწვიმს-ჭყაპი მოყვება,
 უღირს სიტყვას თუ პასუხს არ გასცემ,
 გულში ლახვარი ბევრჯერ მოგხვდება,

და მაინც ნულარ ჩაიკარგები,
დღეს თუ აცივდა-- ისევ მოთბება,
დილა მშვიდობით თუ გაგვითენდა,
გაიღიმე და ცრემლიც მოშრება..

ღამე ღლის მკურნალი გახდა

ღამემ დაიბანა ხელი,
დღესთან ვერაფერს, რომ გახდა,
ღამე, გამოფხიზლდა მაშინ,
დღემ, რომ საიდუმლო გათქვა,
ღამეს თვალეზი აქვს ბნელი,
დღე კი, უნათებდა ლამპარს,
ღამე დაიღალა ძილით,
დღე კი, მის ძილშიაც, ჩანდა.
ბინდსაც გადაეკრა ხავსი,
ვიღაც ჩაათრია, ჩაყვა,
დღესაც მოერია ბრაზი,
მასაც თავსატეხი, რამ აქვს,
ღამემ გადამალა რაღაც,
დღესაც სათქმელი არ, დარჩა,
მართლაც უცნაური რამა,
დღე და ღამე, ერთად, გაჩნდა..

შემოდგომამ ზაფხულს თვალი აუხილა

დილით ქარის შრიალს უსმენ,
სარკმელს, ტოტებს აფენს ნაზად,
მერცხალს ანგრევია ბუდე,
უკვე გადაფრინდნენ სადღაც,

ფოთლებს, შეეცვალათ ფერი,
 ნითელს-ყვითელ ფერი აკრავთ,
 დაბლა მიფრინავენ თრთოლვით,
 მინას დაეფინენ არ სჩანს,
 ეს ხომ შემოდგომის ზნეა,
 ზაფხული ვერ ერევა რა ქნას.

სიცხეს შეეპარა სუსხი,
 ზღვაზე ტურისტებიც გაქრა,
 ტალღებს გული დანყდათ ღელავს,
 ნაპირს გადმოხეთქა წყალმა,
 ცა კი იღრუბლება ხშირად,
 სევდა მორევია სანყალს,
 ასე მეორდება მუდამ,
 ჩვენ კი ველარ ვამჩნევთ დაღლას,
 ზოგნი ჭრილობას თვით კურნავს,
 ზოგნიც ხვალის იმედს ჩარხავს.

მაინც ყველა ცოდვილი ვართ და ღმერთის ვართ შვილი

მართლა არა ვარ ფრთაშესხმული
 ანგელოზი--ყველას უყვარდე,
 მე ქრისტე არ ვარ,
 ნანამებმა--მკვდრეთით რომ აღვსდგე,
 მე ღმერთი არ ვარ რომ გაპატიოთ,
 თუმც ბევრიც დავთმე,
 არც ისეთი ვარ რომ უცოდველი,
 ღმერთის წინ წავრსდგე,

მე ცოდვილს მხოლოდ შემიძლია,
 რომ გვერდზე გავდგე,

ამას არ ვიზამ, რომ სხვის
ცოდვაში უჩუმრად ჩავდგე,
სიყვარულისთვის ბევრი ვინვალე,
თუმც მამინც დავთმე,
როცა მატკენენ ჩუმად წავიდე,
უსიტყვოდ გავქრე,
მე შემოძლია--თუმც აღარ მინდა,
წაგებული მუდმივად დავრჩე,

მე შემოძლია შეგიყვარო თავდავინწყებით,
მაგრამ შიში მაქვს მსხვერპლი არ გავხდე,
სანთელი არ ვარ რომ ჩამომადნო,
და ბოლოს ჩავქრე,
რაც კი რამ ხდება ღმერთი განაგებს,
ეს უნდა გწამდეს,
და ბოლოს მამინც ღმერთის შვილი ხარ,
არ უნდა წახდე,
ყველაზე მეტად იცით? რა მინდა?
სხვებს კი არა და მე ჩემ თავს ვგავდე....

ცხოვრებას ქალით ნუ გაირთულა...

დღე-დღეებს მისდევს, ცრემლს-
სიხარული, ასეთი არის, ცხოვრების არსი,
საით წაგიყვანს ბედის-ბორბალი,
შესაბასიდად- სხვანაირს გაგხდის,
დღეს გიხარია ხვალ კი მოიწყენ,
ზოგჯერ არაფერს არა-აქვს აზრი,
უინტერესო გახდა ყოველი,
ზიხარ და ფიქრობ ვილაცას აკლდი,
ხვალინდელი დღე ადრე თუ იყო,
ახლა წინასწარ, ვერაფერს გათვლი.

ზოგ ადამიანს ასეთიც კი ჭირს,
 ევრო რემონტში დოლარებს ითვლის,
 ძვირად ღირებულ მანქანას იძენს,
 ყველა დღე ახალ ტანსაცმელს იცვლის,
 რესტორნებს ოჯახს უძახის უკვე,
 თავს არ დაიღლის ცეცხლთან არ ინვის,
 და ბოლოს როცა მარტო რჩებიან,
 რაღაც ანუხებთ თავს ფიქრით იღლის,

უკვე სწყინდებათ ესეც არ უნდათ,
 რაღაც ახლისკენ უთუოდ ილტვის,
 და რაც კი ღმერთმა აჩუქა ბედად,
 საფასურს მაინც ცრემლებით იხდის,
 ირონია ამგვარ ყოფაში,
 ღმერთზე ვინმე რომ საყვედურს იტყვის.
 მავანნი ვითომ ყოვლისმცოდნენი,
 გულსაკლავ სიტყვებს ჰაერში ისვრის,
 იქნებ შევცვალოთ ჩვენითვე რაღაც,
 ცხოვრებას მივცეთ რაღაც ახალი,
 შავი ფერები გადავაჭრელოთ,
 ეს არ იფიქრო ეხ-სად ჩავარდი?
 გეგმიან რეჟიმს მიჩვევა უნდა,
 იგივე არ ქნა ქარს რომ ატანდი,
 გართობის წესიც გადააკეთე,
 ერთფეროვნებას წრეს რომ არტყავდი.
 ყველაფერს შეცვლი და დაინახავ,
 რომ შენს ხასიათს როგორ კარგავდი,
 შენი ცხოვრებით იცხოვრე უფრო,
 იქ იფუსფუსე სადაც არ ჩანდი,
 გვიან იქნება როცა მიხვდები,
 სხვის საამებლად თავს ჩაგრავდი,

უბრალოებას ქედს თუ დაუხრი,
მაშინ მიხვდები რომ სხვას არ გავდი..

იქნებ სიცოცხლე გადავარჩინოთ...

რისი საფასურს იხდით ამქვეყნად,
ღმერთმა სიცოცხლე რისთვის გაჩუქათ,
რის ფასად ანგრევთ თქვენს წილ ცხოვრებას,
სალი გონება ღმერთმა აკურთხა,
თურმე ფხიზელი, ველარ აზროვნებთ,
ნარკოტიკები სულში გაუჯდათ,
მარიხუანას იმდენს ვენევით,
ტვინში რაც ქონდათ ისიც გაუქრათ.

რა დოზითაც, გახდა ნებადართული,
მომხმარებლებიც მეტი გაუხდათ,
უკვე ველარ ვძლებთ თურმე უმისოდ
, მარიხუანას ძეგლი დაუდგათ,
ესეც მოგვწყინდა--ნამალს დავეძებთ,
და თურმე ამ დროს ღმერთი გაუნყრათ,
და ეს სიგიჟე უფრო მატულობს,
ვერ გარკვეულან მართლა რა უნდათ.

მშვიდად ვერა ხარ ამის შემყურე,
ეშმაკთა ხროვა ხედავთ? მსხვერპლს ითხოვს,
ხედავ? შენს წინ დგას ის ობიექტი,
ის უშენოდაც თავს მშვიდად იგრძნობს,
ისეთ შეგრძნებას ტოვებენ შენში,
თითქოს სამყაროს მთლიანად იპყრობს,
მასთან კონტროლი უიმედოა,
შენს დასმულ კითხვებს მაინც ვერ იგრძნობს,

კმაყოფილდება მხოლოდ შეკითხვით,
შეკითხვებისთვის მხოლოდ დროს გითმობს,
ასეთ ყოფაში მყოფ ახალგაზრდებს,
რა შეუძლიათ--მისგან რას ითხოვთ?..

ყველაფერს თავის დასასრული აქვს...

საქართველოში თუ სხვა მხარეში,
ყველა ქართველი ქრისტეს შვილია,
საქართველოში სისხლი გეძახის,
სხვა ქვეყანაში რა დაგრჩენია,
ღმერთო ადიდე, ჩემი სამშობლო,
ათასჯერ ცრემლი რომ დადენია,
ისეთი ვინმე გამოგვიგზავნე,
ხალხის ღალატი რომ არ ჩვევია,
ქართველ ხალხს სადღაც უცხო მხარეში,
ბევრმა არც იცის როგორ ტკენიათ.

ამდენ ჭირ-ვარამს და გაუსაძლისს,
ვინ დაუამებს--რა უნდა მოხდეს,
ოცნების ტალღა ხალხს რას უქადის,
ტალღებს კი ხალხის ცუნამი მოსდევს,
როს ადუღდება ძარღვებში სისხლი,
ქართველი იტყვის კიდეც რომ მოკვდეს,
პირველობა ხომ, ქართველთ სენია,
ეს საქართველოს ოდითგან მოსდევს.

შენს ხალხს ისე ნუ დააზარალებ,
რომ ისტორიამ თქვენს დროზე მოყვეს,
ღმერთო გვითხარი ქართველთა თმენა,
უცხო მინაზე როდისღა მორჩეს,

მე კი მუდმივად სასწაულს ველი,
სასწაულები ჩვენთვის რომ მოხდეს,
ღმერთმა არა ქნას საქართველოში,
მთავარი ტოტი უეცრად მოტყდეს.

დაცლილ სოფლებში ყინული გალღვეს,
ერთ დღესაც ღმერთო იქნებდა მოთბეს,
ზურგი ვაქციოთ ეშმაკთა ხროვას,
ღმერთმა კურთხევა შენდობით მოგვცეს,
ყველა ნაბიჯი გადავამონმოთ,
ისევ შეცდომა რომ აღარ მოხდეს,
ღმერთო ისეთი დღე გაგვიტენე,
ქართველი ქალი--ოჯახს არ მოსწყდეს.

მე ის დრო მიყვარს--იმ დროში ჩავრჩი, ამ ლექსით იქნებ გამაგან შარში..

ნორჩი ასაკი თვალწინ დამიდგა,
უკან მახედებს კარგი რაც არის,
და ის წარსული წიგნად გადიქცა,
ცუდსა და კარგსაც ღიად მასწავლის,
იმ ლამაზ ნლებში ღვთიურ სიხარულს,
ღმერთს თავის ხელით წმინდად დავყავდით,
ჭადრის ხეებზედ გაკრულ აფიშებს,
ინდურ კინოებს ცაში ავყავდით.

აღტაცებულნი მშობლის ნებართვით,
სოფლის კინოსთან წრებს ვარტყავდით,
და რა თქმა უნდა იყო გართობა,
სწავლასთან ერთად სპექტაკლებს ვდგავდით,
ნეტავ იმ დროსო ახლა ვნატრულობთ,
როცა ერთმანეთს აღარ ვჩაგრავდით,

ვიცი მავანს რომ ჩაეცინება,
 ამ ჩაეცინებასაც სადამდე დავყავდით..
 და მაშინ იყო სულ სხვა სინმინდე,
 ჩვენ ანგელოზებს მართლა ვაგავდით.

ახლა რა ხდება? მართლა ვერ ვხდებით,
 ახალ თაობის უფლებებს ვიცავთ,
 ცივილიზებულ ქვეყანას უგებთ,
 თანამედროვე კანონებს ვიტანთ,
 ათი პროცენტი შემოგვრჩა ხელში,
 ვინც ადათ-წესებს სპეტაკად ვიცავთ,
 ჩვენი შვილები უფლებებს გვიფენს,
 სამაგიეროდ ჩვენ თვალებს ვხუჭავთ.
 რა დოზითაც დულს ვნებათა-ლელვა,,
 იმ დოზით ვკარგავთ და ველარ ვკურნავთ,
 თინეიჯერებს რა ემართებათ,
 ვებოდიშებით თავს რიდით უკრავთ,
 აქ უკვე, მშობლებს ბევრი არ ეთქმის,
 ისე ვაკეთებთ როგორც მათ უყვართ,
 ეს სინანული გახდა მეგზური,
 ეშმაკი სწორედ იმ წმინდას ურტყავს.
 ბოლოს შედეგი დადგება ცუდი,
 უმსგავსოებას ბოლო არ უჩანს,
 აღზრდა ვერაფერს უშველის მარტო,
 თუ -კი, გარემო სხვაგვარად სუნთქავს,
 და ამ სიტყვებით ვანგრევთ სინმინდეს,
 დრომ მოიტანა--და არა უშავს?
 დრო კი მიფრინავს არვის არ უცდის,
 ცხოვრება მავანთ--დროს არ დაუთქვავს,
 და თუ სინმინდეს ყველა დავცინებთ,
 ნახავთ ეშმაკი-- ტაშს რომ დაუკრავს...

სითხო სულისტვის არის ნამალი

სადღაც ცხოვრობდა პატარა გოგო.
თვალეში ჰქონდა სხივი ჩამქრალი,
მას ჰქონდა ერთი პატარა გული,
პატარა მაგრამ ბევრის ამტანი,
მის მოთმინებას ცუდი რამ მოყვა,
გადააქციეს როგორც ალქაჯი,
ჩუმად ითმენდა ნერვებს ახრჩობდა,
ბოლოს გაცივდა-როგორც ზამთარი.
და რა მიიღეს სათნო გოგოსგან,
მისი ცხოვრება დარჩა ნამხდარი,
ყველა ოცნება ფუჭი გამოდგა,
შორს მოისროლეს როგორც ნაგავი,
ვინ იყო ისიც გადაავიწყეს,
ახლა სწავლობდა როგორც ანბანი,
მის გრძნობას ბინძურ ხელით შეეხენ,
მისი გრძნობები არის დამდნარი.

ყველა ეტაპზე ფეხი დაუდეს,
გადაუმტვრიეს ყველა სახსარი,
სათნობისთვის ვერ გამიგია,
მადლობის ნაცვლად-- ჯვარს რომ აცვამდით,
მისი მკურნალი ეშმაკი იყო,
ბრჭყალებში ყავდა მუდამ სანყალი,
სულის მოთქმაც კი აღარ აცადეს,
გადაუკეტეს სუნთქვის ჟანგბადი.

როცა მდინარეს მიადგა ტანჯვით,
ყველა მდინარე იყო დამშრალი,
ჩუმად მოთმენამ შედეგი დადო,
ნერვები ჰქონდა შანთით დამწვარი,

პატარა გოგოს წლებმა უმტყუნა,
 ეშმაკი იყო გოლის გამტანი,
 ღმერთო რას წერდი ამ ბედში ნეტავ ?
 პატარა გოგოს თან რომ ატანდი..

დედა--სამშობლო მიტომ დაგარქვის

დედასამშობლო საქართველოა,
 მეხივით იდგა მაგრამ დაღალეს,
 შვილები, ფრთის ქვეშ შემოიფარა,
 აღარ დაინდეს ძალით წაართვეს,
 აფხაზეთი და ოსეთი კვნესის,
 თავს ვერ შველიან ბოქლომი დაადეს,
 და გასაღები რუსეთში არის,
 ვეღარ ვპოულობთ-სადღაც დამალეს,
 საქართველო-კი ნისლმა მოიცვა,
 ხვალის იმედით მის თავს აწყნარებს.

ყველა დღე ახალ ოცნებებს ისმენს,
 თითქოს ვიღაცა საქმეს აგვარებს,
 მის სიამაყეს ლაფი დაასხეს,
 მარტო დატოვეს საზღვრებს გადასცდნენ,
 რამდენ მთავრობის ცოდვებს უძლებდი,
 მაგრამ პირიქით ჩუმად გაგძარცვეს,
 ეს საქართველოვ ასგზის ნატანჯო,
 სულის მოთქმა-ხომ აღარ გაცალეს,
 ძლიერთა შორის ძლიერი რომ ხარ,
 დედა-სამშობლოც-მიტომ, დაგარქვეს.

შენს სილამაზეს საზღვარი არ აქვს,
 ძალზედ ძნელია ვინმემ დაგხატოს,

მოგიახლოვდნენ-საზღვრებს გადმოსცდნენ,
ჩვენ აღარ დაგთმობთ, სულიც აგვხადონ,
ბევრი ქართველნი დგას სადარაჯოს,
სამწუხაროდ კი ზოგნი გვღალატობს,
ღმერთო უშველე ქრისტეს მინა-წყალს,
არ აგვატირო, ღმერთო, სად ხარო.

საქართველოში ქართული დროშა,
არ დაეშვება შენით ვამაყობთ,
ჩვენ დაკარგული არაფერი გვაქვს,
ეს აფხაზეთს და ოსეთს ვანახოთ,
ჩემო ქართველნო საქართველოსთვის,
ხმალი ქარქაშში აღარ ჩააგოთ,
ღმერთმა არა ქნას იმ დიდ რუკაზე,
საქართველო რომ ვინმემ ნაშალოთ...

ერთგულება ციდან როდი სცვივა

თითქოს მზერა მივაპყარი ზეცას,
ერთგულების სილუეტს რომ ქმნიდა,
ღმერთო მართლა ერთგულების სხივი,
ხელოვნური უკვე--აღარ მინდა,
ერთგულების ფიცი კარგად ვიცი,
ეს სიყალბე ვიცი არად ღირდა,
ერთგულებამ ვერ გაუძლო ღალატს,
შებრუნდა და ჩუმად ცრემლებს ღვრიდა.

ერთგულების ნიღაბს თუ მოირგებ,
მოჩვენებით ერთგულება გინდა?
სანამ კარი ღიად იყო ჩემი,
ერთგულებას მაშინ რაღა სჭირდა?

და როდესაც მიუხეურე კარი,
ერთგულეობაც გაქრა--ალარ იდგა,
ერთგულეობაც დროთა--ჟამში მოტყდა,
სინანულით ცრემლებს მწარედ ღვრიდა.

ერთგულეობაც უკან რად დამყვები,
ჩემთან ერთად დადიოდე მინდა,
ღმერთო ჩემო გვიანდება ყოველი,
თუმცა კარგია შეცდომებს ვინც მიხვდა,
ზოგჯერ მწარედ გაიფიქრებ კაცი,
შენი დარდი --ნეტა ამათ ღირდა?
ზეცას რატომ მივაჩერდი ნეტავ,
ერთგულეობა ციდან როდი წვიმდა...

ცხოვრების სახეს თვალები აქვსო, ყველაფერს ხელავს--პერაპინ ნაშლის

ცხოვრება არის დიდი სპექტაკლი,
მსახიობები ათასი რანგის,
ცხოვრება არის ზოგჯერ მეძავი,
უფულოდ არვის არაფერს განვდის,
ცხოვრება ხშირად თვითონ გეძახის,
თუ მოუბრუნდი რაცა გაქვს გაგხდის,
და თუ ცხოვრებას გადააბიჯე,
თავზე მაცდური ეშმაკი გაზის.

ამ დიდ სპექტაკლში ბევრი თამაშობს,
ვინც ვერ თამაშობს თავისით გადის,
ერთმანეთს ისე ეპრანჭებიან,
შენ მოგინდება დამალვა სახის,
ჩემო სიცოცხლეო და სიხარულო,
გეფერებიან-- ანგელოზს გაგხდის,

და საქმე-საქმედ თუ კი ნავიდა,
უცებ მოსისხლე მტრადაც კი ჩავთვლის.

ზოგჯერ ცხოვრება ცირკად იქცევა,
კლოუნად ქცეული ხალხიც კი დადის,
აქ რეჟისორი თუ რას დაგინერს,
მისი ხარისხიც ამაზე გადის,
თუ კი ჭირდები თავზე გვევლება,
მოგეფერება ვითომ ხარ ბავშვი,
და თუ შეგატყო არას არგინარ,
არც მოგიხედავს საოცრად გარბის,
აი ასეთი არის ცხოვრება,
თუ ვერ თამაშობ--მონა ხარ დარდის..

და თუ ამ ბრძოლას არ გაეჩქვი, სხვა რა გინოდო მართლა გმირი ხარ...

ორ გზას შუა თუ გამოიკეტე,
მაშ აირჩიე საით მიდიხარ,
უსასრულობის ფიქრები გათოვს?
ზოგჯერაც ფიქრობ ვილაც გიჟი ხარ,
შენ თავსაც უნდა გადააბიჯო,
მზის მოლოდინში ფუჭი ფიქრი გაქვს,
მერე რა უყოთ თუ გეტკინება,
ტკივილს გაუძლებ ღმერთის შვილი ხარ.

არაფრისმთქმელი დღეები მიდის,
და საბოლოოდ რისთვის იბრძვიხარ,
არც იქეთა ხარ და არც აქ რჩები,
ვერც შენ მიმხვდარხარ რომელ ქვეყნის ხარ,
სულის ღრიალი მხოლოდ შენ გესმის,
ძალიან გტკივა თუმც არ ყვირიხარ,

ქარიშხლის ფრთებმაც ვერ გადაგტყეხეს,
სხვა რა გინოდო მართლა გმირი ხარ.

თუმც კიდევ დაგრჩა გზა გასავლელი,
გამონათე ნულარ ტირიხარ,
ამ ორ გზას შუა ნუ იბარბაცებ,
კარგად დაფიქრდი საით მიდიხარ,
და ამ ფიქრებში შემოგათენდა,
შენ ვერ ატყობდი ჩუმად ინვიხარ,
და თუ ამ ბრძოლას მოიგებ კარგო,
ეს ღმერთმა იცის--რისი ღირსი ხარ...

ცხოვრებას მისი ზერები ახლავს...

ზოგი ცხოვრების მონად არსებობს,
ზოგს კი თავისით გააქვს ცხოვრება,
ზოგს თავზედ აწვიმს ბედნიერება,
ზოგი ოცნებობს როდის მოკვდება,
ღმერთმა შთაბერა ჩვენს სხეულს სული,
ადამიანის მოგვცა ნოდება,
შენ როგორ შეძლებ ეს გააგრძელო,
მხეცად რომ იქცე არ გაქვს უფლება.

ზოგი პურის ფულს ვეღარ შოულობს,
ზოგს ბევრი თუ აქვს მეტი უნდება,
ზოგი ფულებში იხრჩვება ღმერთო,
ადამიანი ასე ღორდება,
შენს ბედს, თუ უცვლი მიმართულებას,
შესაბამისად, ეს გზაც მოკლდება,
ზოგნი ცხოვრებას უტევენ ბოლომდე,
არ დანებდება მანამ მოკვდება.

თუ, კი გატკინეს გზა გააგრძელე,
ძველი იარა აღარ მორჩება,
ამქვეყნიურში არ დაიჩოქო,
გარდაუვალი მაინც მოხდება,
ბოლოს როდესაც განწყდება ძაფი,
დაღლილი სული სხეულს შორდება,
ფულიანი თუ უფულო კაცი,
იმქვეყანაში ყველა სწორდება..

ღრუბლებიც თურმე დიდ საქმეს აკეთებს

ცაში გაფანტულან ღრუბლები საოცრად,
მუდამ რალაც ფიქრი აღარ ასვენებთ,
ყველა პლანეტები მხრებზე დანოლიათ,
მზის ცეცხლსაც გულში ჩუმად ანელებს,
დედამინელები მუდმივად ცოდავენ,
რა მონანიება--დღითი დღე აბევრებს,
აქ განმკითხავი არავინ არა გვყავს,
ვიღაცა ვიღაცას ზეპირად აღმერთებს.

ღრუბლებმა ზეცაში თავისი სიტყვა თქვა,
ვერ მეტყველებენ-- თუმც კი დანერეს,
როცა დედამინას ზეცა ემუქრება,
მოიქუფრება და ასე აჩერებს,
ზედმეტ დატვირთვას ღრუბლებიც
ვერ უძლებს, წვიმით ჩამოუშვებს და მინას ასველებს,
მადლობა ღრუბლებო ზეციურ სამყაროს,
ცოტაც გაიჩოჩეთ და ღმერთი მაჩვენეთ...

ყველაფერს თავის დასასრული აქვს...

იცით? რა არის ხვალინდელი დღე?
 არა არ ვიცით ხვალ რა მოხდება,
 ამ ცხოვრებაში მუდმივი რაა?
 ყველაფერი და ყველა ორთქლდება,
 რკინასაც თავის ვადა გაუდის,
 იჟანგება და ბოლოს მოცვეთება,
 შენს განწყობასაც ნუ ჩაამუქებ,
 უხალისობით ოცნებაც ბონდება.

თუ ყოველი დღე არ აფერადე,
 დღეებიც ინყენს--გამოხუნდება,
 წინასწარ გეგმებს ნულარ დასახავთ,
 ამ დროს იცოდეთ ღმერთიც ოცდება,
 შენ მზად იყავი ყველა დღისათვის,
 ცუდზე ნუ ფიქრობ კარგიც მოხდება,
 სიურპრიზებით გვამკობს ცხოვრება,
 კარგი და ცუდი, დღეს არ მოწმდება.

ისეთ ოცბებებს ნულარ აყვები,
 რაც რეალობას ძალზედ შორდება,
 ღმერთი არავის არ წირავს ვიცით,
 გამოცდას გინყობს თან არ გშორდება,
 ნულარ შეანჯღრევ შენს კუთვნილ ფესვებს,
 თორემ იქ ყველა ტოტი მოტყდება,
 შენს კუთვნილ გზაზე სწორად იარე და,
 ყველაფერი გამოსწორდება...

საქართველოს ნუ დავტოვებთ მარტოს...

საქართველოს ბორკილები ადევს,
ჩვენ ქართველმან გავიმეტეთ რა ვქნათ,
პასუხს ნეტავ ვისგან ვითხოვთ ხალხნო,
მივატოვეთ საშოვარზე დავალთ,
ტიტანიკის მსგავსად იძირები,
საქართველოვ ნაპირს როდის გახვალ?
თუმცა ლატაკს დაგამსგავსეთ მაგრამ,
მანც ბრწყინავ--შენ არავის გახვარ.

პატარა ხარ მაგრამ მგრძნობიარე,
შენი მიწის სურნელება გვფარავს,
საქართველო გახდა საკუთრება?
ჩვენი ქვეყნის მთავრობა თქვენ არ ხართ,
ღმერთის შიშით იქნებ გონს მოეგოთ,
ქრისტეს მინაზე--აფსუს როგორ დახვალთ,
თქვენი ნებით აღარ ტოვებთ სკამებს,
გაგწყვეტიათ შუბლის ძარღვი არ გაქვთ,
თუმცა ახლა არვის აღარ გესმით,
დრო მოვა და ყველა სახლში წახვალთ.

ამდენ ტკივილს ბოდიშს ვინ მოუხდის,
ვერ ვერევიტ ფეხზედ ველარ ვდგავართ,
საქართველო ორპირ ქარში მოხვდა,
აქ ავტორიც ემიგრანტი გახლავთ,
უკვე მართლა დავიბენი ღმერთო,
ხვალ რა გველის ვინმე გაგვიმარტავს?
პატრიოტებს შიში გაუჩინეთ,
თქვით სათქმელი ღმერთი დაინახავს.

ჩვენს სამშობლოს ჩვენი ხელით ვწირავთ,
ქართველები საზღვარგარეთ გაგვყავს,

შიშის ზარი დადის ჩემს მინაზე,
 რაც აქ ხდება არაფერს არ აგავს,
 ქართველები დაიცალა ღმერთო,
 რუსი მალე ჩვენს კარს გადარაზავს,
 ყველაფერი ცხადზე ცხადი არის,
 მოლაღატე მთავრობას დრო გაჰყავს.

როცა შენს წინ უფსკრულს ხედავ, საფიქრალიც აგებია...

ოცნებე სანამ გინდა,
 ვინ დაგიშლის, ეს შენია,
 ოცნებების ასრულება,
 თუ კი სადმე გინერია,
 ოცნებებში დრო კი მიდის,
 ვერც მიხვდები სად გელიან,
 სიყვარული-სიძულვილი,
 ერთმანეთში აგრევიან.
 გადავფურცლე ეს დღეები,
 ხვალინდელში რა წერია?
 ყველაფერი აქ დამთავრდა,
 გზად ეშმაკი დამწევიან,
 ის რაც ჩემს გულს ეკუთვნოდა,
 თურმე მხოლოდ გამვლელიან,
 ვერც კი ხვდები როცა იბრძვი,
 ეს ყოველი რა ძნელიან.

გამოცდის წინ დამაყენეს,
 რთული იყო- ჩამჭრელიან,
 გამოცდებზე-დამსწრეებიც,
 ყველა გულის ამრევიან,

ლამით ზღვასაც მივაშურე,
ყველაფერი დამლელია,
ცაც, პირქუშად შემომყურებს,
ვერ გავიგე, რა ფერია..

ყველაფერს დაუნესა საზღვრები...

ზოგჯერ დასათმობი შენით უნდა დათმო,
სანამ გვიან აღარ არის,
თორემ დაიღლები--თავი შეგძულდება,
დრო მტკივნეულად გადის,
თავის შეკავება ზოგჯერ საჭიროა,
მასაც--საზღვარი აქვს არ ღირს,
ადამიანი ასე არ იცვლება,
თავის მოტყუება დაგლის.

ეს მოთმინებაც და ამდენი ფიქრიც,
ოდესღაც თავის ქალას აგხდის,
თურმე არ ჭირდებათ შენი ერთგულება,
უნყინარს შურისმაძიებელს გაგხდის,
ზედმეტად ნურვის ნუ გამოეკიდები,
თორემ მონა გახდები დარდის,
ადამიანი ამ დროს ველურდება,
თავს უცოდველად ჩათვლის.

როცა წვიმა მოდის-თავი შეაფარე,
სენი შეგეყრება--განვიმს,
ვინც დასათმობია თუ კი აღარ დათმო,
თვითონ მტკივნეულად წაგშლის,
მზის ამოსვლას ნუ დაელოდები,
ზოგჯერ დროზე ადრე ჩადის,

შიში მოიშორე--უნდა გაძლიერდე,
 ღმერთი შენთან ერთად დადის

ცხოვრება სომ ქალზედ ღრმად, ფრთხილად თორემ დაიხრჩვეპი

ნუთისოფლის გზას შეუდექ,
 სნორს და მრუდეს ვერ ვარჩევდი,
 აქეთ იქეთ მახეთქებდა,
 ხიფათს მაინც თავს ვაღწევდი,
 ჩემს ცხოვრების ბედისწერას
 ღმერთო მითხარ რად ადგენდი,
 ხან სიყვარულს ავყევი და,
 ხან სიძულვილს ჩამოვყევი.
 ვერ გავიგე რა ჯობია,
 ბევრჯერ სადღაც ჩამოვფექი,
 შენ კი, ეი ვილაცა ხარ,
 ჩემს ნაკვალევს გამოყევი,
 თუ გეტკინოს არ იკვნესო,
 მეც მეტკინა არ მოკვდები,
 ბედისწერას ნუ დასცინებ,
 თორემ კაცი არ იქნები.

სხვას ზეპირად თუ კი განსჯი,
 შენ უზნეოდ ჩაითვლები,
 განა ცოტა მოვითმინე,
 ღმერთო შენც კი დაილლები,
 თუ შეგნებულ ცოდვას იდენ,
 ჯოჯოხეთში დაიწვები,
 ყველაფრისთვის მზად იყავი,
 უღვინოდაც დაითვრები.

ზოგჯერ ისეთ ნაბიჯს ადგავ,
გულში რომ არ გაივლებდი,
ღმერთო შენზედ მონდობილსა,
გზას მხოლოდ შენ თუ გამიკვლევდი,
უშენოდ მე რას გავხდები,
ამასაც ვერ დაგინერდი,
მაგრამ იმის იმედი მაქვს,
ღმერთო ხელს არ გამიშვებდი.
შიში მაინც არ მასვენებს,
ღმერთო ხომ არ დავინვები,
დღეს ვინა ხარ ის იცოდე,
ხვალ ვინ იცის--არ იქნები.
ღმერთმა მითხრა ჩამოფეცი,
თორემ ასე დაილლები,
მე ამ ხიდზე მარტო ვდგავარ,
ვფიქრობ ხომ არ გავგიჟდები,
იცი ღმერთო რა ძნელია?
ამ გზაზე შენც დაიბნევი...

დილა თვალს რად უჭრის ღამეს

დილამშვიდობისა მინდა მოგეფეროთ,
ღმერთი შეგახსენებს--გწამდე,
ღმერთო დავინახე ისეთი დილაც,
როგორ გაურბოდა ღამე,
შიშიც შევიგრძენი სუსხიან შუქის,
შევსთხოვდი--ალარ ჩაქრე,
დღის შუქი ჩემთვის არაფერს ნიშნავს,
ვარსკვლავთ ნათება მინდა ცაზე,
მე ის დღე მანადგურებს სადაც შიში მრთგუნავს,
დღე რომელიც არის შარზე.

ლამის სიბნელის მე არ მეშინია,
 რა უყოთ ცრემლიც თუ მდის თვალზე,
 იყო დღე როცა სიმართლეს ვერ ვხედავდი,
 თუმც თვალი ამეხილა ღამე,
 ასეთ უბადრუკ დღეს შუქს მოვპარავ და,
 ნაულებ კეთილ ღამეს,
 თვალელები ბნელშიც კი ყველაფერს ხედავენ,
 თუ შენს გულს უხარის რამე.

ღამე ისე მიყვარს--ჩემი უნდა ერქვას,
 არასდროს გავცვლიდი სხვაზე,
 საღამოს პირას ვერაფერს ვერ შეცვლი,
 დღე მაინც გაეყრება ღამეს,
 დილა ღმერთის ნებით მუდამ გათენდება,
 მთავარია განწყობა ახლდეს,
 ისეთი დილის არა გამეგება,
 ერთს ახარებდეს და მეორეს
 უსამართლოდ კლავდეს,

თუმც ესეც ინტერესს თითქოს დაგვიკარგავს,
 ყველა დილა ერთმანეთს რომ გავდეს,
 ღმერთო ყოვლისშემძლევ ეს არ გააკეთო,
 სიცოცხლე ნაადრევად ჩაქრეს,
 სასწაულები მუდამ მჯეროდა,
 ღმერთო ნანატრი დღე დადგეს,
 დილამშვიდობისა ჩემო საქართველოვ,
 კეთილი ოცნებები ახდეს.

ესაც ღმერთის ნება იყო...

გაიარა სიყმანვილემ,
გულმა სადღაც რეჩხი მიყო,
გაიარა ტკივილებმა,
ვილაცამ კი ვერ გამიგო,
სინანულმა მომიხედა,
ხურდა ჩუმიად ძირს დამიგდო,
წმინდა გული გამითელა,
ჩემმა ბედმა ეს რა მიყო.
ამიტანა შიშმა მწარედ,
ჩემი სული მან დაიპყრო,
ველოდი და თურმე ტყუილად,
წვიმამ აღარ გადაიღო,
ამ თავსხმაში დავეძებდი,
თავშესაფარს--არსად იყო,
როცა წელში გავიმართე,
ვილაცამ ფეხი გამომიღო.

ცხოვრებაში რა არ დავთმე,
მაგრამ მაინც ვერ გამიგო,
ქარიშხალსაც შევებრძოლე,
ამ ცხოვრებამ არ დამინდო,
ეშმაკმა კი სამახსოვროდ,
გიჟი ფოტო გადამიღო,
დღეს დავრწმუნდი--რაც ხდებოდა,
აღბათ ღმერთის ნება იყო...

ნუთუ მართლა ვართ შესყიდულები? ..

დღე დღეებს მისდევს --ტანჯვა კი ტანჯვას,
 აუტანელი ხდება ცხოვრება,
 ყველა დღე რალაც საშინელია,
 ეს სენი ალბათ აღარ მორჩება,
 და ამ ყველაფრის უმოქმედობამ,
 შედეგიც დადო ისმის გოდება,
 ზოგი შვილს კარგავს-- ზოგიც თავისთავს,
 საფასურად კი ვის აქვს მოგება.

ამ პროცესს ღმერთო ვინ შეაჩერებს,
 ახალგაზრდობა მინას სწორდება,
 პრასტიტუცია-ნარკომანია,
 ამ საუკუნის გახდა წოდება,
 ხელისუფლებას არც ედარდება,
 ადათ--ნესები სულმთლად ბონდება,
 კანონს არ წერენ გადასარჩენად,
 აღარ აღარდებთ ვინ რით მოკვდება.

ზოგის ტვინს რალა მოეკითხება,
 თითქოს ევროპას ამით შორდება,
 საზღვარი როცა რალაცას ცდება,
 ძლიერ მუხასაც ტოტი მოტყდება,
 შუბლის ძარღვი რომ უწყდება მავანთ,
 უადვილდებათ ნიღბის მორგება,
 ახალ--ახალი საკენკს გვიყრიან,
 ხალხი აღარ ჭამს უკვე ობდება,
 ჩვენს ტრადიციებს ხელში გვაკლავენ,
 გვიან იქნება- ის რაც მოხდება...

ღმერთო გვაპატიე--ეშმასთან წილნაყართა..

ღმერთო მომაკითხე--რაღაც მიმანიშნე,
თვალი აგარიდე და მიხვდი,
თითქოს გამიბრაზდი--უცებ სადღაც გაქერი,
ვიცი სისუსტეში მითვლი,
როცა სინამდვილეს თვალი ავარიდე,
ამით მნარე სასჯელს ვიმკი,
იქნებ მომიტევეო რაღაც ვერ გავთვალე,
ცუდად მომეჩვია ფიქრი.
შენ ხარ ზეციური, მე კი მიწიერი,
მე აქ უსასრულოდ ვიბრძვი,
ღმერთო მომიტევე თვალი აგარიდე,
თვალში ჩამომანვა ბინდი,
ეშმაკს დაუჯერე ველარ შევამჩნიე,
ჯოჯოხეთის ცეცხლში ვინვი,
ღმერთო არ დამტოვო,
ცოდვილი გევედრები,
უშენოდ მომერია შიში,
ახლა შველა გვინდა გვიჩვენე შენი ძალა,
სასჯელს უმონყალოდ ვიხდით.

ღრუბლები მორიდებით სადღაც გაიფანტა,
ცრემლი ებევრა და მისთვის განზე გადგა,
მზემ გაანათა თითქოს შემამჩნია,
ცრემლის გასაშრობად ახლოს ჩემთან დადგა,
ნიავეს არ ველოდი თმებში შემომიძვრა,
მაინც არ დამტოვა ღმერთმა მომიგზავნა,
ნიავეს ქარი მოყვა ყურში ჩამჩურჩულა,
არ დანებდეთო ჩუმად მომიტაცა.

ცრემლი რომ მსდიოდა ეშმა ჩემს წინ იდგა,
ცრემლებს ვერ გაუძლო -ბოდიში მომიხადა,

ღმერთო ეს რა ხდება ზეცას მივაჩერდი,
 ზეცაზე უჩინარმა ღმერთი მომიხატა,
 წვიმა წამოვიდა სუნთქვა გავაგრძელე,
 წვიმაც მომეხმარა ცრემლები მომიბანა,
 ბედს ვერ გავექცევით უკვე დაიწერა,
 ღმერთმა უკეთ იცის--ღმერთმა მოგვიყვანა...

საქართველო მის შვილებს ნატრობს..

რად არ გაქრები შენ ანტიქრისტივე,
 მგონი შენს თავსაც უკვე ველარ ცნობ,
 სისხლით მოთხვრილი სახეს ვერ მალავ,
 თუმც ვერ ისვენებ და ისევ ანცობ,
 ნუთუ იმდენად უსულგულო ხარ,
 სულების კვნესა ვერ ხვდები გახრჩობს,
 ღმერთი განრისხდა ველარ მშვიდდება,
 ამ სისასტიკეს არაფრით დათმობს.

ღმერთო შემინდე ახლა რას ვიტყვი,
 ამ დროსაც მავანს არ ტკივა ხარობს,
 იქნებ ვისწავლოთ ხალხის დანდობა,
 თორემ სატანა თავისთვის გალობს,
 იქ შოვის მიწა შიგნიდან კვნესის,
 ვილაცა ყვირის ნუ მტოვებთ მარტოს,
 აქ კი ინტერნეტ სივრცეს გავყურებ,
 პოზიორობენ --სიმღერას აქსოვს.

ნუთუ არ ტკივათ? ასე დავეციოთ?
 ამ ტრაგედიას ცხადია არ გრძნობთ,
 ყველამ თავისი სახე აჩვენა,
 მავანნი რესტორანს ხურავენ ამ დროს,

ღმერთი დიდია და დაელოდეთ,
თქვენთვის ზეცაში ღმერთი წერს კანონს,
სუფრასთან მსხდომნი ვაჟკაცები ხართ,
კაცმა რომ გკითხოთ სიცოცხლეს დათმობთ,
არადა მხოლოდ თავი გადარდებთ,
თავში ავარდნილთ უფალი დაგმობთ.
დღეს ანტიქრისტე სადღაც ისევ დგას,
ვერაგი ფიქრობს ვის როგორ ავნოს,
შვიდი აგვისტო გლოვის დღეაო,
არადა სამი აგვისტო გვახსოვს,
მთებს სამში ძირი გამოეშალათ,
და რაც გაგვაჩნდა ზედ თავზედ გვამხობს,
ყველას ტკივილი სულში ჩაბუდდა,
ღმერთო შეგვინდე --ცოდვები გვახრჩობს.
გაივლის კიდევ წლები ბევრი,
შოვში კვლავ ნახავთ საოცარ ნალკოტს,
მთისა და ბარის ზავი შედგება,
ღმერთი სიხარულს გვპირდება--მზაობს,
თუმც დღეს ზეციდან ცრემლებს დაუშვებს,
ამით უფალი მთის რისხვას დაგმობს,
იქ მიწას მუდამ სევდა დანამავს,
დრო ყველა ტკივილს აშუშებს ათბობს.

ამ ტრაგედიას ისტორია წერს,
ისტორიას კი მავანნი სწავლობს,
იქ ალბათ ვილაც ღვთისამიერი,
მათ მოსაგონლად ერთ ქვასაც დადობს,
ამ ადგილს მუდმივ ჩანჩქერს დაუშვებთ,
ხალხის ცრემლები ყველამ რომ ნახოს,
და როგორც იქნა ვიგრძენით ყველამ,
სიცოცხლე თურმე რა ძვირად ფასობს.
დღეს საქართველომ დაუშვა დროშა,
ცრემლები სცვივა-- მის შვილებს ნატრობს.

ცხოვრება მართლაც მრავალფერია...

ამ ცხოვრებიდან, ვინ რას ითხოვდა?
 ყველას თავისი წილი უნდოდა,
 მაგრამ ვაი რომ ასე არ იყო,
 ზოგი ინვა და ზოგიც დგებოდა,
 ზოგს გასაქცევიც არ დარჩენოდა,
 ზოგიც ზამთარში თოვლით თბებოდა,
 ზოგი ცრემლების გუბებში იდგა და,
 ქარბორბალას წნეხში შრებოდა.

ზოგი თავისით გეგმებს აწყობდა,
 ეს გეგმები კი სხვაგან წყდებოდა,
 შენი კუთვნილიც გულს გისერავდა,
 სხვაგან გარბოდა ვილაც ჩემობდა,
 ეს ყველაფერი საოცრებაა,
 შენი იყო და, მაინც ქრებოდა,
 სიყვარულისთვის მზად რომ იყავი,
 საოცრებები მაშინ ხდებოდა.

გულში თბილად რომ შემოფუთავდი,
 გულში თოვლივით ჩაგადნებოდა,
 ზოგჯერ უფსკრულის პირას მისული,
 შენს გვერდით მაშინ ღმერთი ჩნდებოდა,
 ეს ყველაფერი ასე იყო და,
 მუდამ მარადუამს ასე ხდებოდა,
 ზოგი ცხოვრობდა ლამაზ ცხოვრებით,
 ზოგიც კი დღეში ასჯერ-კვდებოდა..

მე ვნერ თუმცა მთავარია ისიც, ამ მოსმენა თუ ვინ როგორ იცის...

როგორ გადაგლალეთ ღმერთო,
სამყარო მუდამ მხრებზე გიდევს,
საოცარი ძალით ებრძვი ეშმაკს,
სამყარო ამდენ ცოდვებს იტევს,
ცეცხლი მოდებია ზეცას,
დედამინა-- ღმერთო დუღილს იწყებს,
სიკვდილმა დაუჩოქა ქრისტეს,
მგონი ისიც თავში ხელებს იშენს.

სატანა კი ცელით დარბის ამ დროს,
და ცელს დაუნდობლად იქნევს,
შავ--ბნელ სამყაროში ვცხოვრობთ,
ყოველი დღე ახალ ცოდვებს ვიდენტ,
ღმერთო შეგვასმინე ქართველთ,
ერთმანეთის გვერდით როგორ ვიდგეთ,
ახლა დრო მოვიდა ურცხვი,
სასიკეთოდ--ძალზედ ცოტა გირჩევს.

მე ისეთი საქართველო მინდა,
დედის ცრემლი სადაც აღარ იდენს,
ალბათ ძალაც შენ მიეცი ღმერთო,
ადამიანი რამდენ ტკივილს ითმენს,
დიდო ღმერთო გვაპატიე ტვირთი,
მიწას შევჭამთ-- გევედრებით ისევ,
შენს გარეშე უძღურნი ვართ--ხედავ???
ანტიქრისტე--ღიად როგორ გვიტევს.

მოფხიზლება ყველას ახლა გვმართებს,
ის ნასროლი ანკესი რომ გვინწევს,

ზოგი შიმშილს იმედებით იკლავს,
 ზოგნი კიდეც არაფერს არ იკლებს,
 და თუ ასე გავაგრძელებთ კვლავაც,
 ზღვა ცრემლები არ შეწყდება იდენს,
 უსასრულოდ დავწერ ყველა ტკივილს,
 მთავარია თუ ვინ როგორ გვისმენს...

სიცოცხლე მაინც იქნება...

ჩემი კალამი ბასრია,
 და ეს ჩემს ლექსსაც ემჩნევა,
 მე მუდამ დავწერ სიმართლეს,
 სახელიც ჩემი ერქმევა,
 მაშინ როდესაც მსოფლიო,
 შიშით სახლში ვერ ჩერდება,
 ადამიანი ვერ ითმენს,
 ჩხუბობს--ყვირის და ხელდება.

ხვალ რა მოგველის იფიქრეთ,
 ეს ყველაფერი გვბეზრდება,
 ან წყალი გვშთქანთქავს ან მიწა,
 ცეცხლისგან დანვაც გვერგება,
 სუყველას მკვდრები გვაჯობებს,
 საფლავიც აღარ გვექნება,
 შიში რა არის იმასთან,
 გიჟიანობა გვეწყება.

იმდენი ცოდვა დავიდეთ,
 ღმერთთან სიტყვა არ გვეთქმევა,
 ახლა თუ ნანობთ კარგია,
 მაგრამ ცოდვა არ ნელდება,

ცოდვის ცეცხლშია მსოფლიო,
ჩაქრობა ველარ ხერხდება,
მენყერი ცოცხლად დაგვმარხავს,
ეს ყველაფერი გრძელდება.

ეშმაკთა დასიც დარბის და,
ეს ყველაფერი ძნელდება,
ცოდეა მოედო მსოფლიოს,
ნეტავი სად გაჩერდება,
და ახლა მაინც ხომ გჯერავთ,
ადამიანი რომ არ იცვლება,
თავზედ გვემხოვა სამყარო,
ხალხი ბოლმით არ იღლება.

ღვთის რჩეულები იმედს ქსოვს,
მათი ფიალაც ივსება,
ადამიანზე რალა ვთქვა,
ბოლოს ღმერთიც ხომ იღლება,
ღმერთო მგონი ეს გვანიშნე?
მეორედ მოსვლა იწყება??
ამ ყველაფერზე ოდესღაც,
ძალიან მწარედ ითქმება,
თუმც ანტიქრისტე კვლავ გვებრძვის,
სიცოცხლე მაინც იქნება..

დილამშვიდობისა ღმერთო დაგვიფარე

დილამშვიდობისა უკვე გაგვითენდა,
გუშინ გუშინ იყო--ცუდი დავივიწყოთ,
დილამშვიდობისას ყველას გისურვებდით,
ფერადი ოცნებებით იქნებ გავიღვიძოთ,

დილამშვიდობისა ჩემო საქართველო,
 ასე გადაღლილი არ გვინდა რომ გიხილოთ,
 დილამშვიდობისა ზღვა ემიგრანტნო,
 ისევ გაუძელით -- არა არ იტიროთ,
 სასნაულიც ხდება--სახლებში დავბუნდებით,
 უფალი ჩვენთანაა ცოტაც მოვითმინოთ.

მთავრობას ჩვენ ხომ ვირჩევთ, უვარგისს არ ვაჩერებთ,
 ყველაზე საშინელი ესეც მოვიცილოთ,
 ვიცი კითხვა გაჩნდა არც ისე იოლიაო,
 ერთად თუ დავდგებით--რამე მოვიფიქროთ,
 დილამშვიდობისა ჩემო საქართველო,
 ფხიზლად ქართველები არ უნდა მოიცილოთ,
 როს ცოდვები დულს თავი დაიმდაბლეთ,
 იქნებ აჯობებდა--ღმერთის მოისმინოთ,
 შენ ხომ მონყალე ხარ--ღმერთო შეგვინყალე,
 ჩვენ თუ არ გისმენდით, ისევ შენ მოგვისმინო...

შოვის ტკივილი ის ტკივილია, რომელიც ჭრილობად დაგვრჩება მუდამ...

როგორ გიშველო შენ საქართველოვ,
 გული მოგიკლეს ვერ დაგაჩოქეს,
 ბუნებაც რისხვას გვიგზავნის ვატყობ,
 შოვში ცრემლების ზღვა დაგვიტოვეს,
 თუმც შენი დროშა მაინც ფრიალებს,
 მხოლოდ ტკივილი ვერ დაგვიოკეს
 გადაგვიარა ცივმა გრიგალმა,
 ცოცხლად გვმარხავენ რას გვიპირებენ.

წყეულ მენყერმა რა ჩაიფიქრა,
 აქ ეშმაკები გაიციინებენ,

მთებო რას ჩადი გთხოვ გამოფხიზლდე,
შენს გულში ქართველნი ჩაიძინებენ,
აქაც ანტიქრისტე ჩასაფრებულა,
ღმერთო შენს შვილებს სად აშვილებენ,
მთებო და კლდენო დღესაც არ ვიცით,
რამდენ ოჯახებს აგვიტირებენ.

რაჭა ხომ ჩვენი სიყვარულია,
დღეს სიძულვილზეც გაიფიქრებენ,
ასეთი არის ბუნების რისხვა,
ზოგჯერ წყეულად დაგვიკვივლებენ,
ეს გუშინ შოვის მთებს უღიმოდნენ,
დღეს კი მის გულში დაიძინებენ,
ბედნიერების ბურუსში დარჩნენ,
დღეს ღმერთო სულებს დაიფიცებენ.

ანგელოზებმაც ველარ დაგიცვეს,
ისინიც მწარედ დაგიტირებენ,
შენ ანტიქრისტევ არც გაიფიქრო,
წმინდანები ხმას არ გაიღებენ,
აქ განწირული ანგელოზები,
ღმერთთან მივლიან და გიჩივლებენ,
ნეტა თუ დარჩა ვინმე ქართველი,
ამ დიდ ტკივილზედ არ იტირებენ?
ღმერთო შენ იცი რა უნდა მოხდეს,
ქართველებს ნეტა რას გვიპირებენ

ფინით ნუ გასრეს იმ ლამაზ ყვავილს...

ერთ დღესაც იქნებ გათენდეს დილა,
 და ლამაზ ყვავილს ხელი შეეახო,
 ყვავილს ზიანი არ მიაყენო,
 და უფრო მეტიც--ძირს არ დააგდო,
 დაგდებულ ყვავილს ფეხით ნუ გასრეს,
 თავი უფალთან რომ არ წააგო,
 ცვარიან ყვავილს როდესაც მოწყვეტ,
 უნდა ეცადო რომ არ დააჭკნო,
 მისი სურნელით თავად ხომ დატკბი,
 ეცადე თავად სხვამ არ დაატკბოს.

ხელიდან-ხელში გადასულ ყვავილს,
 დროთა მსვლელობა იცით? გაახმოებს,
 ერთ დროს ნორჩ ყვავილს ფეხით გასრესილს,
 გაიკვირვებენ ძირს ვინ დააგდო,
 მენ თუ ვერ უვლი ნულარ მიაგდებ,
 უწყლოდ ყვავილი რომ არ დააჭკნო,
 თუ კი მოწყვიტე არ გააცივო,
 გულში ჩასმული უნდა გაათბო,
 და თუ ჩაბნელდა ვერ დაგინახა,
 შენი ვალია უნდა აანთო..

ემიგრანტს ცოტა სული დაუთავით...

ეს დიდი ტვირთი--ლოდი და სეტყვა,
 ემიგრანტ ქალის მხრებს რომ ამძიმებს,
 გთხოვ ჩამოხსენი ღმერთო ძლიერო,
 მას ხომ ისედაც ბევრჯერ ატკინეს,
 ემიგრანტ დედას ძალა ეცლება,
 უცხო მიწაზე ფეხს რომ აბიჯებს,

ჩემი კალამი ჩემს წინ გაიქცა,
არ გამიბრაზდეთ რასაც დაგიწერო.

ბევრ ემიგრანტის ცრემლიან წერილს,
ბევრი გაეცნო--დარდით ავივსეთ,
გაუცხოება იციან წლებმაო,
ფული ნაცნობი კარგად აიღეს,
ეს წლების შემდეგ ჩასულ ემიგრანტს,
ვაი--ვაგლახით კარი გაუღეს,
ეს ტკივილი კი ყველაფერს მარხავს,
ემიგრანტს ასე წესი აუგეს.

ემიგრანტ დედას თუ აუცხოვებთ,
ფულიც უცხოა ბანკში წაუღეთ,
შვილებს ვეტყოდი დედას ეფერეთ,
თქვენაც ეცადეთ გვერდით დაუდგეთ,
იქნებ ვერ ამბობს და სახლში უნდა,
წლები აკმარეთ და თქვენც გაუგეთ,
და ეს როგორო? იკითხავს ვილაც,
გზად მონატრების ხიდი გაუდეთ.

ემიგრანტს მუდამ სახლი ეძახის,
შენ გაჭირვებავ გთხოვ გზა დაუთმე,
ოჯახს მოწყვეტილ ემიგრანტისთვის,
რა გევალებათ? თბილად დაუხვდეთ,
აზარტულ თამაშს მაგონებს ეს გზა,
ბანკის ვალები ფსონად დაუღეს,
და ემიგრანტი წლებს ითვლის დღესაც,
რაც უცხო ქვეყნის კარი გაუღეს,
ყველა ემიგრანტს გჩუქნით სიყვარულს,
ეცადეთ ერთმანეთს გული გაუთბეთ...

საქართველოში იზადებიან...

მგოსნები ქვეყნად ბევრი იზრდება,
 საქართველოს კი იზადებიან,
 საქართველოში მგოსანს ვინ დათვლის,
 მათ რიცხვს თანდათან ემატებიან,
 მათ ნამოღვანარს საზღვარი არ აქვს,
 მაგრამ არ ჩანან გვეკარგებიან,
 ნუთუ მწერლების მოღვანეობას,
 ეკალბარდები ეფარებიან.

ისეთი ჯერ არ დაბადებულან,
 რომელნიც ვაჟას ედარებიან,
 სასწაულია ის დიდი ნიჭი,
 მთის ჭრილობას რომ ენამლებიან,
 პოეტი ტოვებს მის სულის ყივილს,
 თავად კი უფალს ებარებიან,
 მე იმ მგოსნების ვერ გამიგია,
 სიმართლე ვისაც ეჯავრებიან.

ფშაველი ლუკა რაზიკაშვილი,
 ბუნებას ძლიერ შეეყვარებია,
 ბუნების მგოსანს სისხლში ჰქონია,
 ბუნება გულით ეტარებია,
 ვაჟას ნეტავი ვინ შეედრება,
 ის ფშავის მთებსაც ენატრებიან,
 ფშაველი ფესვის მარგალიტია,
 ფშავს იოლად ვერ ეკარებიან,
 თუმც დღეს ქართველი მარგალიტები,
 საქართველოს კვლავ ემატებიან.

დაგაპინყდა ვინ იყავი --სად ხარ

ბრძოლის წინა ხაზზე შენ ხარ,
თავი არ დახარო დაბლა,
მუდამ მზადყოფნაში იყავ,
ხომ არ იცი რა შეგხვდება გზა--გზა,
მთა-ბარს გადაივლი ფიქრით,
ნისლშიც მოგიხდება გავლა,
უკუნს მიეჩვევა თვალი,
ზოგჯერ ჩაგეძინა სადღაც.

ვიღაც ჩაგჩურჩულებს ყურში,
ალარ შეუშინდე აღმართს,
ღმერთმა დაგიხაზა ეს გზა,
დაღლილმა გაუყევი შარას,
ხვალის გათენება გიმძიმს,
მაინც გათენდება--რა ქნას,
ბოლოს ამას ხვდები მარტო,
დრო რომ წვალებაში გაგყავს.

სიცივს გაგრძნობინებს ბევრი,
თითქოს დარდობენ--არ დაცხას,
ხედავ შენს თავს ასე კარგავ,
გენატრება და ეძახი სად--ხარ?
უკან მოუხედავ სევდით,
ვერ გაუძლო--დაიკარგა არ ჩანს,
შენი თავი მოგენატრა უცებ,
დღეს ვინცა ხარ--ვინც იყავი არ გავს,
უაზრობას გაუსწორე თვალი,
შენი თავი დაღლილი, რომ დაგყავს...

ზოგი ტაქვილიც და სიხარულიც, არის ისეთიც ზღვაზე მეტია...

ზღვა რომ ზღვა არის განა არ ვიცი?
მაგრამ მის ტალღებს ნუსხა ჰქონია,
ადამიანო რით ვერ წყნარდები,
ხმაურს სიმშვიდე ხომ არ სჯობია,
ზღვა რომ აღელდეს შიში შეგვიპყრობს,
მაგრამ სიმშვიდეც კი შეძლება,
ადამიანი ველარ მშვიდდება,
ზოგჯერ ზედმეტიც მეტიმეტია.

ზღვის პირქუშ სახეს ყველა გაურბის,
გასაკვირია სხვა რამც სჩვევია,
მოგეჩვენება გაგილიმაო,
არადა გულში დიდი შტორმია,
ეს პირქუშობა ჩემს თავს მაგონებს
და ზღვის ღიმლიც ჩემი მგონია,
აქ სიმშვიდეა--იქ მყინვარწვერზე,
ველარც მიხვდები-- ნახავ თოვლია.

და მეც ფიქრებში ზღვის ზედაპირზე,
დავფარფატებდი როგორც თოლია,
დღეს მის საოცრად მშვიდმა ტალღებმა,
მასთან მიმიხმო არც შემხებია,
სუფთა-კამკამა წყლის მოძრაობით,
თითქოს მანიშნეს ეს ვინ მწვევია,
ის კალაპოტში მშვიდად სუნთქავდა,
თავს მაჩვენებდა ვერ დამწვევია,
მის სულში თბილად გადმომახედა,
ანგელოზები თავს მახვევია.

მეც დამავინყა ყველა ტკივილი,
რაც კი ოდესმე რამე მწყენია,
ის იყო სუფთა--საოცრად-წყნარი,
ჯერ ზღვა ასეთი არ შემხვედრია,
მე მას დავარქვი სულის მკურნალი,
დარდი და ცრემლი აქ ზედმეტია,
მე და ზღვამ ბევრი რამ ვისაუბრეთ,
ამის დაფარვა მართლა ძნელია,
ზოგი ტკივილიც და სიხარულიც,
არის ისეთიც-- ზღვაზე მეტია...

ღმერთი მუღამ გვეხმარება, თუმც არაფერს არ ითხოვს

არ იფიქრო ცხოვრებაში,
ვინმეს რამე გამოორჩე,
საკუთარი საიდუმლო,
ეცადე რომ არ მოყვე,
გულს გატკენენ დრო დადგება,
შენი თავი დამოძღვრე,
ტკბილ სიტყვებს ნუ მიენდობი,
ზოგის მწარე განყობდეს.

ტკბილ ნექტარში შხამს მალავენ,
ასეც ხდება --გახსოვდეს,
ზოგნი ანგელოზებს გვანან,
არ იფიქრო--გალობდეს,
სხვისი ხათრით ნაწყალობებს,
მალე ნახავ--რა მოყვეს,
ყალბი ნასიკეთარი კი,
რალად გინდა გახრჩობდეს.

უმადური რომ არა ხარ,
 ღმერთის ნებით გამოჩნდეს,
 საფასური გადიხადე,
 გიჯობს ნელში გასწორდე,
 ეს ცხოვრება მარტომ ზიდე,
 შენით ცაღე წამოდგე,
 რადგან გიჭირს დაუკვირდი,
 იქნებ სადმე ჩამოჯდე.

გამოწვდილ ხელს ნუ ენდობი,
 ხაფანგში რომ არ მოყვე,
 ამ ცხოვრებას რას გაუგებ,
 ეშმას გვერდით არ მოხვდე,
 ზოგჯერ სიბნელე გერჩიოს,
 სადაც არ სჯობს გამოჩნდე,
 ის სინათლე-- თვალს თუ მოგჭრის,
 შენი ხელით გამორთე,
 ყველაფერი მოგვარდება,
 მხოლოდ დარდით არ მოკვდე.
 შეცდომებზე თუ ვერ სწავლობ,
 ცხოვრებაა ხანმოკლე,
 ყველაფერი ვალი არის,
 გაისტუმრე-- დალოცე,
 ხვალ ვის უჭირს არვინ იცის,
 შტორმში ვინმე არ მოყვეს,
 ანკესს ხშირად ნუ ვენდობით,
 იქნებ თევზი არ მოყვეს,
 ღმერთო მტკივა მომიშუშე,
 ეს ჭრილობა რომ მორჩეს...

რთულია ცხოვრების კიბა...

მე ასე ვისურვე ცხოვრება,
ბილიკი ვარჩიე შარაგზას,
აქაც ლანდები დამდევენ,
არჩევნის უფლება არა მაქვს,
ჰაერში დავერჩი მგონია,
ფეხით ვერ ვწვდები ნიადაგს,
ცოტა თუ თვალი დახუჭე,
ეშმაკი კიბეს მიადგამს.

ადამიანებს შევცქერი,
როგორ ერთმანეთს მიაგავს,
პატარა ახირებებით,
სუყველას ატანთ ნიაღვარს,
იმდენ ცოდვებში დავცურავთ,
საფლავში ვახრჩობთ წინაპარს,
ისე გავერთეთ ფიქრებში,
ჩვენაც არ ვიცით სად დავალთ.

მე ასეთი ვარ--მართალი,
მე სხვა სიმდიდრე არა მწამს,
ღმერთის ცოდვილ შვილს რა ძალმიძს,
მადლობას უხდი ყველა წამს,
ამ დროს დაჭრილ გულს ვილაცა,
ნაიარებზე ფეხს ადგავს,
რომელ სიყვარულს გვთავაზობთ?
უფრო სიძულვის რომ აგავს?....

სამყაროს ღმერთი იცავს...

ზეცა მოიქუფრა ძლიერ,
 ღრუბლებს ძალა მისცა ამით,
 ვარსკვლავებს არ აცალა სუნთქვა,
 აღარ ამობრწყინდეთო --ნადით,
 მთვარე ადრენალინს იღებს,
 უნდა გვიდარაჯოს ღამით,
 ანგელოზთა დასიც როგორ ფხიზლობს,
 თვალი არ მოუხუჭავთო წამით.
 სამყაროს გვიღუპავენ ცოდვით,
 ყველა ცოდვა ისევ პირში ჩაგვდის,
 იქნებ სიყვარული სჯობდეს,
 სიძულვილი ყველას ერთად დაგვლდის,
 ერთი ამოსუნთქვა მშვიდი,
 ღმერთო შენ კი იცი რად ღირს,
 ცეცხლი უკიდია ზეცას,
 დედამინას ემუქრება დანვით.

ანტიქრისტი არ ჩერდება ღმერთო,
 ყველგან მიდის იდუმალი რაშით,
 მიწისძვრა ან სეტყვა მოგვერევა,
 მზე ისე გვწვავს--თავის ქალას აგვხდის,
 დედამინა ავად არის ღმერთო,
 უმკურნალე--გავილიეთ დარდით,
 ეს სამყარო შენ შექმენი ღმერთო,
 გვისაჩუქრე გარკვეული ვადით?
 ჩვენ რას ვშვრებით? გადაგვლეკა ცოდვამ,
 მოვა დრო და ღმერთი ყველას დაგვსჯის.

ცა და მიწა ღმერთს უჭირავს მხრებით,
 არ ვაკმარეთ ჩვენი ცოდვის ჩათვლით,

წმინდანების ცრემლი გვანვიმს ხალხნო,
გვაფრთხილებენ ასე ღმერთსაც დაველით,
წმინდანობას განა ღმერთი გთხოვდათ?
ნუ გაძლებით ერთმანეთის ჭამით,
ზეცა ჩუმად შეუთანხმდა ღრუბლებს,
წვიმის თქეში ყველა ტკივილს ნაშლის,
იმედი ხომ მუდამ ბოლოს კვდება,
ღმერთი მის შვილს არ გასწირავს მაინც.

ხალხი რას იტყვის??? მუდამ გაისმის..

შენ მოგავლინა ღმერთმა ამქვეყნად,
სული ჩაგიდგა--სიცოცხლეს გაძლევს,
საინტერესო მართლა ის არის,
თუ რად განიცდი მუდამ სხვის აზრებს,
რას იტყვის ხალხი? ამის პასუხად,
ბევრი მათგანი ცხოვრებას ანგრევს,
რას იტყვის ხალხი? რატომ განიცდიოთ,
პასუხებს ალბათ ვერავინ გასცემს.

რას იტყვის ხალხი? აზრი არა აქვს,
ხალხს თუ მოუნდა ეშმაკად გაქცევს,
რას იტყვის ხალხი? ვის რას უმტკიცებ,
მთავარი არის მართალი დარჩე,
და თუ ვერ ხვდები შენ თავად რა გსურს,
მამ შენს ცხოვრებას ვილაცა ადგენს,
ბოლოს დარჩები ერთი რობოტი,
რომელსაც სხვისი ცოდვები აწევს.

და თუ გმართავენ და შენც მიყვები,
ბოლოს ვილაცა აგინთებს სანთლებს,

და ხალხი მაინც იტყვის რაც უნდათ,
 ხალხი? წმინდანსაც---ცოდვილად გაქცევს,
 ღმერთზე იფიქრე--ღმერთი რას იტყვის,
 თუ შეგნებული ცოდვები განწევს,
 სხვებს თუ უყურე შეგაფერხებენ,
 ის სხვები არის ჩუმად რომ გატკენს.

შენ თუ არ იცი კარგი და ცუდი,
 მაშ ეს ცხოვრება ტყუილად განდეს,
 შენი ცხოვრება შენვე განკარგე,
 სხვისი ფარეხი არ უნდა გახდეს,
 თავი შენ თვითონ გადაირჩინე,
 თუნდ შეგეშალოს არ უნდა ნახდე,
 ერთხელ მოხვედი დროს გაუფრთხილდი,
 ქრისტე არა ხარ მეორედ აღსდგე....

შენ საქართველოს კლიერო მთავო...

ძლიერი მთები ისე გადმოგვყურებს,
 თითქოს შიში აქვს--შველა ჭირდება,
 ადამიანებს შენი არ ესმით,
 არადა ეს შენ აღარ გიხდება,
 შენ ხომ მთა გქვია ცამდე მაღალი,
 ღმერთთან ახლოს ხარ თხოვნა მიჩნდება,
 ღმერთი ზეციდან ჩამოიყვანე,
 ჩუმად უთხარი შველა გვჭირდება.

უთხარი ის რომ ადამიანებს,
 ბოლმა დაახრჩობს--გული გიკვდება,
 შენ ხომ ამქვეყნად სითბო გვარჩუქე,
 არადა ახლა ყველა ცივდება,

ისეთი აზრი გამიჩნდა ახლა,
მთასაც ხალხისგან გაქცევა გინდება,
ადამიანნო რა დაგემართათ,
მართლა მგონია ღმერთი გინყრებათ.

გააფთრებული მდინარეები,
კედლებს ასკდება თითქოს გიჟდება,
საქართველოში ნისლი ჩამოწვა,
ბუნებაც შეკრთა--ისიც შინდება,
აღმოსავლეთში წვიმის თქეშია,
დასავლეთი კი სიცხით იწვება,
როგორც ჩვენ გავხდით დაუნდობელნი,
ბუნებაც ხედავთ? ჩვენსავით იქცევა.

ერთმანეთს ხელი მაგრად ჩავჭიდოთ,
თორემ ცოდვებით მიწაც ირყევა,
დაუნდობელნი გახდა ქართველნი,
ბილნი სიტყვებით სული მძიმდება,
კითხვა დაისმის რას მივალწიეთ?
რას და ხალხი რომ უფრო ცივდება,
თუ სითბო გაქრა ადამიანში,
მაშ ჩვენი ხორცი აღარ იჭმება.

ადამიანნო არ დაილაღეთ?
თქვენი ცოდვებით ღმერთიც იღლება,
საქართველოში მეტი რა ხდება?
მეორედ მოსვლა უკვე იწყება,
ღმერთო შეუნდე ჩვენს ცოდვილ შვილებს,
ჩვენს საქართველოს შველა სჭირდება,
რაც უფრო მეტად ჩუმად ვიქნებით,
წყალი შეგვიდგა--ფესვი გვიღებება.

ეს ქართველს მართლა არ გვეკადრება,
 ასე სიჩუმე ჩვენ არ გვიხდება,
 ერთ დღესაც ვილაც ხმას ამოიღებს,
 სათქმელი ბოლოს მაინც ითქმება,
 ერთმანეთისთვის გადაბრალებას,
 რად მივეჩვიეთ გული მიკვდება,
 საქართველო ხომ ქართველის არის,
 სიყვარული და დაცვა სჭირდება.

კანონმდებლებმა ნარკომანს უთხრა: გაქვს უფლება იყო უბედური...

სანამ გადადგავ უეცარ ნაბიჯს,
 კარგად გათვალე თუ ეს რას ნიშნავს,
 სანამ ნარკომანს დაგიძახებენ,
 მის გზას გახედე მსხვერპლი სად მიყავს,
 ნარკომანს იცი რა შეუძლია?
 მის კაცობაზე უარი გითხრას,
 მისთვის ღირსება თოვლის გუნდაა,
 ხელში ადნება თავს თუ კი წირავს.

ირგვლივ სასტიკი სიცივე სუფევს,
 თავისი ხელით თავზედ რქებს იდგავს,
 მას რომ გონია კაი ბიჭია,
 საზღვრებს გადასულს ვერავინ იტანს,
 და ასეთები ერთმანეთს კლავენ,
 ერთი მეორეს ტყავს უცებ იცვავს,
 გვიან იქნება ვერვინ უშველის,
 როცა საშველად თავში ხელს ირტყავს,
 ღმერთის გზას უხვევ? ღმერთი დიდია,
 ეშმაკად ქცეულს ღმერთი არ იცავს.

ნარკომანს როცა დაგიძახებენ,
ეშმაკი ამ დროს გულზე ხელს ირტყავს,
და საბოლოოდ ოჯახის გარდა,
დაუფიქრებლად ყველა ხელს იბანს,
ჩვენი მთავრობის ჩინოვნიკები,
დროს ატარებენ მეტს რაღას იზავს,
კანონმდებლები წერენ კანონებს,
ნარკომანს იცით? სიკვდილით იცავს,
და მე ამ თემას როცა ვეხები,
ყოველი სიტყვა სულს მწარედ მიწვავს..

საქართველო სომ ქართველის არის

მინდა ისეთი სამშობლო მქონდეს,
დედები შვილებს აღარ ტოვებდეს,
საქართველოში იყოს სიმშვიდე,
ყველა საშველად ჩვენთან მორბოდეს,
მინდა ოჯახში ჭერი ხარობდეს,
ვინმე თავის თავს მსხვერპლად არ დობდეს,
დადლილ ქართველებს მონატრებისგან, თვალები
ცრემლით სავსე არ ჰქონდეს.

მინდა ისეთი სამშობლო მქონდეს,
მწარე შიმშილით არავინ მოკვდეს,
საქართველოში ბნელი ძალების,
მოშლა--ჩარეცხვა მალე რომ მოხდეს,
მართლა არ მინდა კაცს ქალის ნაცვლად,
ქალი კი არა კაცი უნდოდეს,
მე მართლა მინდა დადლილი ხალხი ,
ხვალინდელ დღეზე იმედით ბჭობდეს.

არცერთი ქალი თავის ოჯახებს,
 ფულის გულისთვის რომ აღარ მონყდეს,
 ვილაცას პურის ფული არ ჰქონდეს,
 ვილაც კი ოქროს საბადოს ფლობდეს,
 ღმერთის ნაბოძებ საქართველოში,
 არ მინდა ჩვენსას ვინმე რომ თმობდეს,
 უცხო მინაზე ღმერთო ძლიერო,
 ჩემი ქართველი არ მინდა მოკვდეს,
 შავ ფულით ნაყიდ მთავრობის წასვლა,
 თქვენის ნებართვით სულ მალე მოხდეს

სოხუმის დავინწყება არ არის აღვილი, ქართველის გულშია მისი აღვილი

დღეს გულმა მისი ვერ დაიტია,
 შეძლებთ? სოხუმი გადაივინყო?
 სოხუმი მარტო დარჩა დაიცავით,
 თქვენს ხელშია აფხაზებო,
 სოხუმი საქართველოს ნაწილია,
 მგონი მართლა დაივინყეთ ქართველებო?
 ლამაზ სოხუმს რომ ატკინეთ ღმერთს ეტკინა,
 ამისათვის პასუხს ველით მავნებლებო.

სოხუმში ქართველები უმოწყალოდ,
 ვინ გიბრძანათ ღმერთო ჩემო დაჩეხეთო,
 სისხლის გუბე ჩაუყენეთ დღემდე წვეთავს,
 ვილაც ყვირის-- ნახეთ მაინც გაბედესო,
 მწარედ კვნესის აფხაზეთი დაჭრილია,
 ჩვენს მინასო ნუ დატოვებთ ქართველებო,
 უმკურნალეთ აფხაზეთი დაილალა,
 უექიმოდ ვერ მორჩება მნახველებო.

აფხაზეთს კარგავთ? რად არ ფიქრობთ რა დაკარგეთ,
სასიკეთო მოიფიქრეთ მმართველებო,
ღმერთი ყველას პასუხს მოთხოვს გათენდება,
დრო მოვა და არ შეგრჩებათ მძარცველებო,
ქართველების სისხლის კვალი არ გამქრალა,
ამის ავტორს რად ივინყებთ ქართველებო,
საქართველო სოხუმშია ვეღარ სუნთქავს,
იქ ფესვები ისევ შიშობს მატკენენო,
უჯიშოთა სათარეშოდ დარჩენილო,
ქრისტეს მოსასვენებლო საყვარელო საქართველო..

გამოიცანი? თავს ნუ განიკავ...

ეშმაკსაც თავის გეგმა აქვს თურმე,
ყოველი მსხვერპლი აქვს მას გათვლილი,
ეშმაკი სახეს აღარ გიჩვენებს,
მოფერებაში იგრძნობ დაიხრჩვი,
როდესაც მარცხის გემოს გაიგებ,
მაშინ მიხვდები თურმე დაინვი,
და თუ ეშმაკთან ბრძოლას აპირებ,
ცოტა იჩქარე-- ის არ დაგიცდის.

იცი ეშმაკი მუდამ თამაშობს,
საქმით გიმტკიცებს მახე დაგიდგი,
კუდს გამოაჩენს არც შეშინდება,
მან კარგად იცის მისთვის რად ღირდი,
და თუ ეშმაკი გამოიცანი,
შენს თავს მოკითხე, რატომ ატირდი,
და ამის შემდეგ ისევ მიენდე?
როგორ და რისთვის? ალბათ გაგიჟდი.

დაჭრილი გველი რად მოარჩინე,
 ის მაინც გიკბენს--ასე აქვს გათვლილი,
 ის ცივი იყო მუდამ და მარად,
 დღეს არ მოკითხო რატომ გაცივდი,
 ეშმაკს არასდროს არ შეეკითხო,
 რა დაგიშავე- სულს რომ მაცლიდი,
 პასუხი რაა? ხომ გამომცადე,
 რად არ იფიქრე-- რომ კვლავ გაგყიდდი.

თუმც ის წარსულში ანგელოზი იყო,
 კვლავ ანგელოზად ველარ გახდიდი,
 ეშმაკთან ბრძოლა არას გარგია,
 იმდენჯერ გატკენს ველარც დათვლიდი,
 შენ სუფთა გულის ადამიანი,
 შენს გულწრფელობას ველარ ახსნიდი,
 ადამიანო ეს ღმერთს მიანდე,
 შენ ღმერთი არ ხარ,--შენ ვერ დასჯიდი...

ადამიანი რას აღარ შექლებს..

მე თუ მომინდა და გადავწყვიტე,
 ზაფხულის თვეში ვიქცევი თოვლად,
 ამ თოვლში, იცი? გაგიკვირდება,
 მაინც ვიქცევი ვარდების კონად,
 მაგრამ ვაი რომ ველარ შემიცნობ,
 თავს დაგატყდები მეორედ მოსვლად,
 და თუ მოგინდეს ხელი შემახო,
 მოგეჩვენები ძალიან ცივად,
 არ დაივინყო მორიელი ვარ,
 არ მოგატყუოს ნათქვამმა რბილად.

მე თუ მატკინეს და დავიძირე,
შენც დაგაჩნდება მე მოვალ სეტყვად,
მე თუ ცრემლები უნდა მცვიოდეს,
შენც არ მოგაკლებ მე მოვალ ნვიმად,
არ გაგიკვირდეს ეს გულცივობა,
შენი ბრალია რომ ვარ გულგრილად,
ეს არასოდეს არც გაიფიქრო,
რომ მე ვიცხოვრებ შენსავით მწირად,
და თუ შენს გამო გზა ამერია,
ეს დაგიჯდება ძალიან ძვირად..

დილას პოზიტივით შეხვდი...

ისევ შევეგებე სისხამს,
უკვე აღარ არის გუშინ
ლამე ამიჭრელდა თვალწინ,
სხივი შემოიჭრა გულში,
სარკმელს შოლტი დაჰკრა მზემ და,
ნაღველს აქ დარჩენა უჭირს,
და ეს ყველაფერი გიჩენს,
ფეხზედ წამოდგომის სურვილს.

ზოგის ცხოვრებას ცვლის დილა,
და ეს დილა ზოგს რის ფასად უღირს,
დილა სანყისია ყოვლის,
თავად იყავ გადამრჩენი გულის,
ყავის მორევს ვერსად გაექცევი,
ყავა ადრენალინს უდრის,
ღიმინილი შეაგებე დილას,
მეტნაკლებად ახლა ყველას უჭირს.

ნახე? ისევ მყარად დგებხარ,
 ზეცა ისევ არის ლურჯი,
 ისევ ახალ იმედს კერავ,
 ისევ აგიტოკდა გული,
 მაინც სიმართლე სჯობს ტყუილს,
 დღეს ყველაფერი გახდა ძალზედ რთული,
 თუნდაც ერთი დილის გამო,
 მუდამ ღმერთს მადლობას უხდი...

უბრალოება დიდი განძია...

ცხოვრება მართლაც დიდი სცენაა,
 ღმერთი სცენაზე ვის აღარ უხმობს,
 ზოგჯერ სასტიკნი არის მსაჯულნი,
 არ გამართლებენ უღმერთოდ ურჩობს,
 ამ სისასტიკეს ვინ როგორ ირგებს?
 ზოგი თამაშობს ზოგიც კი ქურდობს,
 ყველას თავისი პროფესია აქვს,
 ადამიანში, ბევრი რამ ბუდობს,
 ზოგნი, ჩუმ-ჩუმად, მიწას გითხრიან,
 როცა გამარხავენ წარბიც არ უტოკოთ,
 მავანნი მანამ გეტმასნებიან,
 სანამ ჭირდები,--ვიდრე დროს უთმობ.

და ასეთები გახდნენ საკმაოდ,
 ადამიანთ რას ემსგავსებით,
 შენილბულ ღიმილს ეშმაკი მართავს,
 ეშმაკს კი იცით არ ედარდებით,
 ვაი, რომ თვალეებს მეტი სხივი აქვს,
 ამ სხივს ვერა და ვერ ემალები,
 ამ სისასტიკეს საზღვარი არ აქვს,
 ღმერთს ვერვინ ვერსად დავემალეებით,

უბრალოება დიდი განძია,
უბრალო ყველას შეუყვარდებით.

რწმენა და ბრძოლა შენი ვალია...

ბრმას შეეკითხეს, ღმერთი რად გნამსო?
ის ხომ არასდროს არ დაგინახავს?
ბრმამ ზეცას მზერა მიაპყრო წამით,
თავი დახარა და გაინაბა,
თუმც ბრმა ვარ, თუმცა მისდამი რწმენა,
იციტ? არასდროს არ დამიკარგავს,
ამქვეყნად რწმენა იციტ რას ნიშნავს?
მუდამ დაგყვება სულ დაგიფარავს,
და თუ არა გნამს--მაშინ ჩათვალე,
შენვე შენი გზა გადაგიბარავს.

თუ კი სიკეთის გზებს მიუყვები,
ღმერთი სიკეთეს არ დაგიკარგავს,
მთავარი არის გნამდეს ბოლომდე,
ცაზე წყალობას გადაგიხატავს,
ბრმა გვეუბნება ნუ შეშინდებით,
თუ ვერ ერკვევი--ის განგიმარტავს,
იყავ ღვთიური და თავმდაბალი,
ღმერთი კარს აღარ გადაგირაზავს,
ბრმა იციტ? რწმენით ათენებს დილას,
ფიქრობს ერთ დღესაც-- რომ დაინახავს.

განვლილ გზას შინი სახე აშუქებს..

სახეს გადაკრა ნაოჭის საღტომ,
 წლები მის სულში ემალებოდა
 ვერ დაიგია სულმა აფეთქდა,
 კანის შიგნიდან ეფარებოდა,
 დღეს გაიკვალა გზა,წინ მიიწევს,
 გული დიდ ქვაბში ეხარშებოდა,
 და ყველა ნაოჭს მისი სიღრმე აქვს,
 როდის რა დოზით ეტანჯებოდა.

ნატანჯ ნაოჭებს მისი შარმი აქვს,
 ვილაც ამოდ ეხარჯებოდა,
 ყველა ნაოჭი თავის გზას ხატავს,
 იმ გზაზე სახე ეკანრებოდა,
 გადაუარა წელთა სიმძიმემ,
 მავანთაგან არ ეკადრებოდა,
 და ამ ნაოჭებს ბოღმა ახრჩობდა,
 ავტორი როცა ესალმებოდა,
 რატომ გგონიათ ეს სიბერეა,
 რომ ნაოჭს სიბერე ევალებოდა.

ყველა ნაოჭი სულის სარკეა,
 პასუხის გაცემა ეზარებოდა,
 მარილიან ცრემლს სხვა რა შეეძლო,
 ამ პროცესს უხმოდ ეხმარებოდა,
 თუმც უპასუხო იმ ეკალბარდებს,
 მსხვერპლი არასდროს ედარდებოდა,
 ყველა ნაოჭს აქვს მისი სახელი,
 სახეზე როცა იბადებოდა,
 ეს სიბერე თუ ახალგაზრდობა,
 მაინც ყველა ღმერთს ებარებოდა.

სათქმელი დარჩა? თუმც კალაც არ აქვს.

ქართველის ფიქრებს ვინ გამოიცნობს?
დღეს ერთი გვანყობს--ხვალ სულ სხვას ვხედავთ,
დღეს თუ ვარდისფერს ვეფერებოდით,
ხვალ აღარ მოგვწონს და მუქად ვღებავთ,
დრო და დრო როგორ გეგმებს ვანყობდით,
ახლა ოცნებებს ჰაერში ვჭედავთ,
ეს ყველაფერი ვინ დაგვიმსხვრია?
ამას მე მგონი სუყველა ვხედავთ.

დრო როცა მოვა პასუხს მოგვთხოვენ,
მალლა ზეცაში დიდ მამა-ღმერთთან,
ერთი უმნეო ქართველი ქალი,
დღეს ამ ყველაფერს ხმამალლა ვბედავ,
თუ კი კოჯოხეთს უნდა გვაცხოვროთ,
ჩემი მთავრობა არ უნდა გერქვათ,
სიტყვა მთავრობა ზიზლის ფერია,
მყრალი სუნი დგას როდესაც გხედავთ.

ყველა მთავრობის ცხენად ვიქეცით,
მოსვლის დღიდანვე თავისთვის გვხედნავთ,
დღეს უსამშობლო მთავრობა გვდევნის,
ჩვენც საქართველოვ შენსავით ვკვნესავთ,
მე უმთავრობო სამშობლოს ვირჩევ,
სადაც ჩემს კანონს მე თვითონ ვძერწავ,
დაგლეჯილ ფესვებს ძალა ეცლებათ,
ყველა იარას ქართველი კემსავს.

ეს ჩემი ლექსი ნიაღვრად მოდის,
ჩემს საქართველოს ცოდვილთგან რეცხავს,
რა იქნებოდა ჩემო სამშობლო,
რომ ემიგრანტი ქართველს არ ერქვას,

შენ ყოვლისშემძლევ ქმენ სასწაული,
 შვილის ნატვრაში ნუ მოკლავ დედას,
 და ასე გადის დროთა ჟამთასვლა,
 ხმის ამოღებას ვერავინ ბედავს.

მეჩვენება თუ სულში ჩამესმის,
 ტაძარში ზარები უჩვენოდ რეკავს,
 ეშმაკი ამ დროს გასუსულია,
 ის უძლურია ვერაფერს ხედავს,
 და მე კვლავ ღმერთო იმედს ვიტოვებ,
 არ მიატოვებ ქართველებს ბედშავს,
 დღეს საქართველო რას დაემსგავსა ?
 კაპიტნის გარეშე--გაყიდულ გემბანს.

დედა რომ დამეჩქვა თავი გავიბიჟა..

აბობოქრობეულ ზღვას შევაჩერებ,
 ღმერთო ჩემთანა ხარ-არსად გავიქცევი,
 ცას შევწვდები და მიწას დავეშვები,
 ქვესკნელს გავხეთქავ და მეც იქ დაგიხვდები,
 ვიცი გაბრაზდები სულსაც მომიწამლავ,
 ალბათ ღმერთმა იცის რამდენჯერ გამიწყრები,
 ენაჩავარდნილი და სახეშეშლილი,
 ვინ იცის ღმერთო რამდენჯერ დავმინდები.

გულს თუ ამომწვავენ,
 ფერფლად ჩავინვები,
 ბნელში გზას გავიკვლევ,
 აღარ დავიბნევი,
 აღარ დაგანახებთ,
 ცრემლში დავიხრჩვები,

გიჟად არ ჩამთვალონ,
ულვინოდ დავითვრები.

შვილის გულისათვის ჯვარზედ გავიკრები,
ღმერთო მომიტევე უშენოდ რა ვიქნები,
ახლა რა მოხდება ღმერთო გავგიჟდები,
ღმერთო შემამცივნა მგონი გავიწყდები,
სევდა გამიბრაზდა მითხრა არ გიხდები,
თუ არ გაანვიმებ--თავად გავწვიმდები.
ზღვასავით ავლელდები ტალღებად გადვიქცევი,
დედა როცა გქვია ვერსად გაიქცევი.

მარიხუნა კეზლად დაგიღვამ?

მე იქნებ ვცდები ჭკუა არ მიჭრის,
თანამედროვედ თუ არ ვარგივარ,
საქართველოში ამ სნეულებით,
ნეტავ რომელი ზღვარზე გადიხართ?
ხმა აიმაღლეთ უფსკრულს ვეშვებით,
ნარკომანები ცაში დაფრინავთ,
წინათ ვაჟკაცებს სიტყვა ეთქმოდათ,
ახლა რა ხდება--რა დრო დაგიღვამ.

ძალაგამოცლილთ ტვინიც მოგეშვავთ,
ჰაერში ფრინავთ--ველარც დადიხართ,
მარიხუნას მომხმარებლებო,
თქვენი ოჯახის დიდი შარი ხართ,
თუმცა პასუხი ყველას ერთი გაქვთ,
ეს ბალახია ნეტავ რას გიზავთ,
და ამ ყოფაში უძრავ ნივთს გავხართ,
ცოცხლებს ემატებით--მკვდრებს კი აკლიხართ.

და ამ ყოფაში სატანა მღერის,
 ამ თამაშიდან ველარ გადიხართ,
 ერთ დღესაც შენს თავს გაესაუბრე,
 შენს თავსაც უკვე აღარ არგიხართ,
 ეს საქართველო ბინდმა მოიცვა,
 კატასტროფაა-- მაინც სად მიხვალთ,
 ბოლოს ვინ რჩებით? არც--არაფერი,
 მარისხუნა ძეგლად დაგიდგათ???

ადამიანი თუ ხარ გეპოქვინა...

ადამიანო ცოდვილი ხარო და,
 ბასრი ლახვარს გულში გესვრიან,
 ადამიანო შენც მოკვდავი ხარო,
 თუმც სიცოცხლეში რას არ გეტყვიან,
 ადამიანო შენ ღმერთი არ ხარო,
 რა უყოთ თუ კი ხშირად გდევნიან,
 ადამიანი რომ ვარ არ მინდა,
 ადამიანებს მუდამ ებრძვიან.

და რადგან გაჩნდი ადამიანად,
 ეს იძულებულს ხშირად გაგხდიან,
 თუ კი შეგნიშნეს თანმდაბალი ხარ,
 არ დაგინდობენ-- სულსაც აგხდიან,
 ჯერ აგაფრენენ მალლა ზეცაში,
 შემდეგ უჩუმრად მაგ ფრთებს გაცლიან,
 მიწაზე ისე დაგანარცხებენ,
 აზრზე მოსვლასაც აღარ გაცლიან.

შემდეგ გრძელდება ათასი ხრიკი,
 გაგყიდნიან და ეშმაკში გაგცვლიან,

ასეთი არის ადამიანი,
სიყვარულისთვის მწარედ დაგსჯიან,
მზერას გსტყორცნიან ისეთ სუსხიანს,
ადამიანად თითქოს არ გთვლიან,
მის ნაცოდვილარს შენ შეგახოცენ,
და ცოდვიალნის თავად გაგხდიან.

მალლა არწივად თუ კი შეგნიშნეს,
ყვავებს არ მოსწონთ ტყვიას გესვრიან,
ლაქიად თუ არ გადაიქეცი,
მაშინ მოგთხოვენ--მაშინ გეტყვიან,
ვერ გერევიან? ველარ გძირავენ?
არ შეიმჩნევენ--ჩიხში შედიან,
დამარცხებასაც არ იკადრებენ,
თითქოს მობეზრდი და სადღაც გტენიან,
ბოლოს და ბოლოს თუ ვერ გაჯობეს,
ხმებს დაინმენდენ სხვა ხმაზე მღეროიან.

სინათლედ ნულარ მოგეჩვენებათ,
ეხ ეს ცხოვრება ძალზედ ბნელია,
ადამიანმა იცხოვრე სუფთად,
ადამიანთა ცნობა ძნელია,
და სხვებზე მეტად ადამიანი,
თავისი თავის დიდი მტერია,
და მეც მათ შორის არა მაქვს ფრთები,
აქ უცოდველი ჩემი ლექსია...

ადამიანი ღმერთი არ არის, ის ცოდვილია პასუხს მიიღებს...

არ გააღმერთო ადამიანი,
სასწაულმომქმედი ვარო ასე იფიქრებს,
არ გააღმერთო არავინ თორემ,
ზეციური ვარო--ასე იყვირებს,
ის რეალობას თვალს დაუხუჭავს,
მინიერობას--უცებ ივინყებს,
ადამიანი არ გააღმერთო,
დღეს ვერ მიხვდები-- ვინ რას გიპირებს,
შენს წინ ნურავის ნუ დააყენებ,
დადგება დრო და ღმერთთან გიჩივლებს.

ადამიანი--იცი ვინ არის?
რომ გაგამხნევეს შენს ტვირთს იტვირთებს,
არ გააღმერთო ადამიანი,
შტერად ჩავთვლის და -შენზედ იცინებს,
ვისაც აღმერთებ ის დაგაჩმორებს,
შენ არავინ ხარ-- ასე იფიქრებს,
დღეს უცოდველი არავინ არის,
ცოდვების კანონს ღმერთი მიიღებს.

დღეს ღმერთს შევთხოვოთ ეს ქარი ჩადგეს,
მჯერა ზეციდან მადლი იწვიმებს,
არ გააღმერთო ადამიანი,
შენ ვერ შეხედავ--ღმერთი იტირებს,
ამ გეგმებს ჩუმად სატანა ადგენს,
ყველა ცოდვისკენ ხელს ის გვიბიძგებს,
ერთ დღეს ეშმაკიც დასნეულდება,
ღმერთო მიშველეო-- ასე იყვირებს...

წინასწარ ყოველი გადაამონმე...

რამდენ საფეხურს ფეხს დააბიჯებ,
იმდენჯერ კარგად გადაამონმე,
ყველა საფეხურს მაღლა აყავხარ,
ძირს დაეშვები, თუ დააშორებ,
ერთი თუ ჩატყდა აღარ შეჩერდე,
გზა გააგრძელე ნუ დააყოვნებ,
მაინც რისკია მთელი ცხოვრება,
სირთულე, შენით გადააგორე.

მეორედ მოსვლას ნუ ელოდები,
შენი სიცოცხლე შენ გააორე,
ბზარი თუ გაჩნდა წერტილი დასვი,
თორემ ცხოვრებას გადააყოლებ,
და თუ არ გინდა წელში გადატყდე,
ყველა ნაბიჯი გადაამონმე,
ცოცხალი მკვდარს ნუ დაემსგავსები,
გულს თუ გიკლავენ-- შენ გააცოცხლე...

ცრემლი ღამაღე--ღაბიმატაჰენ!

ცრემლიან თვალებს ნურვის ანახებ,
ჩუმად ჩაყლაპე--თუნდაც დაიხრჩვი,
ცრემლიან თვალებს ნუ შეაფეთებ,
იმდენს გადენენ--ველარ დაითვლი,
როცა გზა--და--გზა ტვირთს გიმატებენ,
თავანუელი ველარ გაივლი,
გეუბნებიან ნულარ განიცდი,
კარგი იქნება-- გვერდს თუ აუვლი.

ვერ გამოტოვებ ყველა შენია,
 რამდენი თითიც გაქვს იმდენს დაითვლი,
 შენს სულში ფათურს სხვას ნუ მიაჩვევ,
 შემოგეჩვევა--თავს ვერ დაიხსნი,
 ცეცხლმოდებული სადამდე ივლი,
 დროზე ჩააქვრე--თორემ დაიწვი,
 შენს თავსაც ზოგჯერ კამათს დაუნყებ,
 თუ არ მიშველე-- მე ვერ დაგიხსნი.

ღმერთი ყოველთვის ძალას ხომ გაძლევს,
 ნუ გეშინია ხელ--ფეხს გაგიხსნი,
 ადამიანი სულ სხვა ვინმეა,
 ბოლომდე სათქმელს მაინც არ იტყვის,
 ის დანარჩენი შენ მოაგვარე,
 სამარეს შენით ნულარ გაითხრი,
 სხვას თუ არ ებრძვი--შენს თავს ებრძოლე,
 მტრად შენს თავს ძალით ნულარ გაიხდი.

ღმერთო რამდენი რამ დაჰინახა...

მე მიყვარს თოვლი თეთრი და სუფთა,
 მე მიყვარს წვიმა ცაზე რომ ქუხდა,
 მე მიყვარს ნიავი ქარი რომ სდუმდა,
 ყველაზე მეტად შენს გვერდით მსურდა,
 და მაინც უფრო---სიკვდილის მშურდა,
 როცა დავკარგე ბრძოლის უნარი,
 მე ჩემი თავი--სასტიკად მძულდა.

როდესაც ყველა ლაპარაკობდა,
 ჩუმად ვიყავი--თუმც გული წუხდა,
 ისევ იგივე ხმაური ისმის,
 ისევ ლაყბობდნენ--არავინ დუმდა,

მე სხვის ღუღუკზე არ დავიკვნესებ,
ჩემს თავზე ზეცა--ისედაც ქუხდა,
მე ჩემით ვწყვეტ და ჩემით ვაფასებ,
თუნდაც დავმარცხდე--სხვას რაღა უნდა.

მე საფასური გადავიხადე,
ცხოვრებამ ისევ მომთხოვა ხურდა,
მე ჩუმად ვიყავ-- ხმას არ ვიღებდი,
იარებს მტკენდნენ ვის როგორც სურდა,
ისე არა ქნა--- რომ საყვედური,
სხვას კი არადა--შენს თავს რომ უთხრა,
არადა ღმერთო ეს დავინახე,
უმრავლესობას ერთურთის შურდა,
და რომ მეგონა რომ აღმერთებდნენ,
კი არ უყვარდათ-- პირიქით სძულდათ...

სამტრიალივ ლექსით ბქარბავ, სადაც ვიყო--ვერ დაგპარბავ..

გემრიელ სიტყვებს შენთვის ვინახავ,
მსურს მოგეფერო შენი მიწის ვარ,
შენს მონატრებას გულით ვატარებ,
ალბათ არც იცი ხშირად ვტირივარ,
რომ არ გატკინო ნაზად გეხები,
მუდამ აქ მყევხარ--თუმც არ ვყვირივარ,
ფრთებჩამოყრილმა როცა დაგტოვე,
თავს შევეკითხე--საით მიდიხარ.

შორეულ კუნძულს გადამისროლონ,
მუდამ ჩემი ხარ--მუდამ მიწდიხარ,
შენ იმერეთის დიდო ღვთაებავ,

სამაგალითო-თვალისჩინი ხარ,
 მე სუნთქვას ვინყებ როცა შენთან ვარ,
 სუნთქვა მეკვრება როცა მივდივარ,
 შენ ჩემო თბილო კოხტა ქალაქო,
 დიახ ქალაქო--ჩემი ღმერთი ხარ.

მტრედების ქალაქს სიყვარულს ვჩუქნი,
 შენ მეგობრობის დიდი ხიდი ხარ,
 მაგ თბილ და ლამაზ, მინას დავკოცნი,
 მე ამ სიტყვებით ყოვლისმთქმელი ვარ,
 ჩემო კალამო, ძალზედ კარგად წერ,
 მის სადიდებლად, მაინც მწირი ხარ,
 მე უსასრულო ნოსტალგიას ვგრძნობ,
 სადაც არ ვიყო-გულში მიზიხარ.

წვიმა როდესაც მისველებს თვალებს,
 ასე მგონია ეს შენ ტირიხარ,
 გულში ფესვები მყარად გაიდგი,
 არ გილალატებ ერთადერთი ხარ,
 და მეც ერთ ერთი შენით ამაყი,
 სამტრედიელი ემიგრანტი ვარ,
 ჩემი კალამი შენზედ მისით წერს,
 ყველა ლექსებში ჩემი გმირი ხარ...

დილა მშვიდობისა ჩემო საქართველო...

დილა მშვიდობისა ჩემო საქართველო,
 გული ხომ არ გტკივა ვინ რა განწყენია,
 დილა მშვიდობისა ჩემო აღმაფრენო,
 შენი შემხედვარე ცრემლი დამდენია,
 შენი ქრისტეს წილი მინით გამოზრდილებს,
 რწმენა დაუკარგავთ ძარღვი განყვეტიათ,

დილა მშვიდობისა ჩემო საქართველო,
ეს რა მშვიდობაა მტრები გაგჩენია.

გარე მტერი მხოლოდ ნიშანია,
შიგა მტერი გარეთ-- ჩუმი ჩამშვებია,
მაგ შენს სილამაზეს ასე არ ჩვევია,
ეს რა მოგიხერხეს ეშხი გაგფრენია,
თითქოს საქართველო სპორტის შეფჯიბრია,
ტაში რომ დაუკრათ ისლა დაგვრჩენია,
დაჭრილი ნახეს თითქოს საქართველო,
ნულარ დალუპავთ იგი ჯამრთელია.

ნილაბი მოიხსენით მოლალატე ქართველებო,
გამოდით დაგითვალთ ღმერთოო რამდენია,
რომელ გზას დავადგეთ--ქართველნი ვიკარგებით,
ამდენ სიარულით გზებიც აგვრევიან,
პასუხს ვინ გასცემს ქართველი კაცის ცრემლებს,
აქ უცხო მინაზე ვის რა დაგვრჩენია,
დილა მშვიდობისა ჩემო საქართველოვ,
ყველას შეცდომები, გულზედ გაწერიან..

როგორ შეიცვალა ირგვლივ ყოველი.

თუნდაც აისბერგი ყველა ერთად გადნეს,
წყალი მოვარდება--გმთქანთავს,
ადამიანო შენ ნუ გადამივლი,
იცი ამის უფლება რომ არ გაქვს?
ღმერთი ამქვეყნიურს თავის მფარველს ჩუქნის,
ანგელოზს კი-- ნაპირს გაყავს,
ეშმაკი გამოიციან ხელი თუ ჩაგკიდა,
ყველა მის ჭკუაზე დაყავს.

ყველა მოვლენები გარდაუვალია,
 შენ კი სადარდელი სხვა გაქვს,
 სანამ ფეხზე დგეხარ ნულარ ინუნუნებ,
 მაშინ ხეიბარმა რა ქნას,
 წინასწარ თვალებს ნულარ დაიბრმავებ,
 შენაც ღამურა ხომ არ ხარ,
 მინის მტვერი ვართ და ვერსად გავექცევით,
 დრო მოვა და მიწა გვშთქანთავს.

ყველა მოვლენებმა თავი გაიგიჟა,
 მზეც თუ გაგვიბრაზდა--დაგვწვავს,
 ვილაც უგუნური შენ გონიერებას,
 ღიად ექიშპება გჩაგრავს,
 ზღვის ცხოველებიც ნაპირს მოცურავენ,
 სასიკვდილო კლანჭებს გაგვკრავს,
 ზღვა და ოკეანე შიშმა გააგიჟა,
 რალაც შავი ფერი დაკრავს,
 ღმერთო მოგვეშველე რომ არ ჩავიძიროთ,
 ძალა რომ ვიბრძოლოთ არ გვაქვს.

ვილაც პაიკია-- ვილაც კი დედოფალი,
 ცხოვრება გვეთამაშება ჭადრაკს,
 ცხენი ღირსეულად უნდა ათამაშო,
 ცხოვრება გადაგიჭერს მათრახს,
 და მაინც ღმერთი მის შვილს არ განირავს,
 ყველანი ხელჩაკიდებული დაყავს,
 ისევ ველოდებით იქნებ ქარი ჩადგეს,
 არადა---დასასრული არ ჩანს,
 დედამიწაზე მაინც ქაოსია,
 ვილაცა --ვილაცას ჩაგრავს...

არადა ეს სიყვარული სიძულვილს აგავდა...

ცხოვრებას არადა შენს თავს მოკითხე,
სხვა გზა არჩიე და ჩემს ბედს გაგყარა,
შენ არ იცი და ვერც ვერასდროს მიხვდები,
ცხოვრებამ შენს შემდეგ რა გზებით მატარა,
იქნებდა შემეკითხო ისევ თუ მიყვარხარ,
პასუხი იკმარე---მიყვარდი არ კმარა?
ახლა კი ძვირფასო მე შენ ვერ გაგიგებ,
მაშინ ხომ ბავშვი ვიყავი პატარა.

ნელ--ნელა გავიზარდე ცხოვრების ომშივარში,
რაც კარგი გამაჩნდა ხარშვაში დამშრალა,
ცოდვები ეშმაკთა დულდა ჩემს ირგვლივ,
ამდენმა დულილმა ვერც მიხვდი დამლალა,
პატარა ბავშვივით ვითომ ტკბილს მთავაზობდნენ,
გავიზარდე და მივხვდი რომ გამწარდა,
სიყვარულისთვის რა არ ავიტანე,
მაგრამ არ შემარგეს-- მაინც წამწარდა,
არადა სადაც სიყვარული კვდება,
იქ სიძულვილი უთქმელად აყვავდა.

აღბათ სატანასაც გული დანყდებოდა,
როცა საბოლოოდ შენსავით დამკარგა,
ცხოვრებას მარტომ რომ შევეჭიდე,
გზა და გზა გამიჭირდა და გამკაცრდა,
ეს ყველაფერი ბურუსმა მოიცვა,
ნისლში გავეხვია--ვერ ვხედავ დამთავრდა,
ახლა კი ძალზედ შორსა ვარ გავცივდი,
აღბათ ჰაერივით --მანძილმა დამცადა,
მუდამ საპირისპირო დინებას ვებრძოდი,
ცხოვრებამ იძულებული გამხადა...

ბედნიერ დილას აქ ველარ იბრძნობ, უცხო მინაზე მონაგონია...

საოცრებაა დროთა სიმკაცრე,
ვერ გაექცევი--მოსახდენია,
დილას სტიმული შენ თავს მიეცი,
ეს დილის ვალი მოსახდელია,
ყოველი დილა რაღაცას ხატავს,
ზოგი მუქია--ზოგიც ჭრელია,
ყოველი დილა სინათლით მოდის,
მაგრამ ზოგისთვის მაინც ბნელია.

ყოველი დილა იძულებულს გხდის,
ირწმუნო ის რაც შენთვის ძნელია,
და ყოველ დილით მაინც გგონია,
რომ ეს სამყარო მარტო შენია,
ყოველ ცისმარეს რაღაცას გეგმავ,
ანგელოზები ცაში მღერიან,
წინასწარ მაინც ნურაფერს იტყვი,
ჯერ ხომ არ იცი --თუ სად გელიან.

და თურმე მართლაც--ყოველი დილა,
დღე და ღამეზე უფრო მეტია,
და ამ ყველაფრის განმკარგებელი,
ეს ყოვლისშემძლე დიდი ღმერთია,
ცხოვრება არის სხვადასხვაფერი,
ზოგისთვის დილა ძალზედ ძნელია,
ყოველი დილა რაღაცას ხატავს,
შენ აფერადე--შენი ჯერია.

დილამშვიდობისა ჩემო საქართველო,
უშენოდ ლექსიც სულ სხვა ფერია,

უცხო მინაზე ყოველი დილა,
მავანმა ვიცით რა დამლელია,
ემიგრანტების დილა სულ სხვაა,
უცხო მგზავრით გზად გამვლელია,
დილამშვიდობისა ჩემო საქართველო,
შენზედ სიტყვები არ დამლევია,
ის ვისაც გული ძლიერად უცემს,
არ დაგავინყდეთ--ის ქართველია...

საქართველო ორპირ ქარში, ნახეთ როგორ გაცივდა...

ნიავეს ქარი მოჰყვებოდა,
და თავისთვის ჩიოდა,
ქარიშხალი რომ მოვარდა,
ქარი მწარედ წიოდა,
მოთმინება დაკარგული,
ქარი ჩემებრ ტიროდა,
ქარის მესმის თუმც რამდენჯერ,
ცრემლები მეც მდიოდა.

საქართველოს ორპირ ქარში,
ტანთ გახადეს--ციოდა,
ასე მარტო რომ დავტოვეთ,
უჩვენობა ტკიოდა,
საქართველოს ველარ ამჩნევთ?
ცრემლი ჩვენებრ სდიოდა,
ფესვებს სუნთქვა არ აცადეს,
მას ჰაერი შიოდა.

როგორც იქნა დაუყვავეს,
ქარს ცრემლები დასცვივდა,

ქარიშხალმა მისი გული,
 ნახეთ როგორ დაფლითა,
 ქარიშხალმა კვალი დადო,
 ცოდვა უფრო გადიდდა,
 ქარი მაინც ქარი არის,
 შენ ქარიშხალს--რა გინდა.

ჩვენ მოგივლით საქართველოვ,
 მთავრობები არ გინდა,
 ამ ჟანდარმებს ვერ გაშორებთ,
 მათი ძალა გადიდდა,
 ხალხი ნელა მოიშორეს,
 სიყვარულიც გაცივდა,
 ამდენ ტანჯვა--წამებაში,
 ნახეთ რა--დრო გავიდა...

სულეზს ნუ ვსტირით სანთლები დაუნთოთ...

სულები არ კვდება ზეცაში მიდიან,
 ჩვენს მოთქმა--გოდებას ზეიმით ხვდებიან,
 ყური დაუგდეთ რა ტკბილად მღერიან,
 სულები იცოდეთ არასდროს კვდებიან.

სხეულს გაშორდა--წავიდა სული,
 და თან წაიღო ეს ჩვენი გული,
 სულებს მოესმით ტირილი ჩუმი,
 ის ველარ ხვდება--ჩვენ რატომ ვწუხებით.

ჭირისუფალთან სული ტრიალებს,
 ზოგს გული უწუხს, ხალხი გრიალებს,
 ყველაფერს ხედავს--თანაც წრიალებს,
 სხეულს პატივი როგორ მიაგეს.

უნდა ხმამალლა რიხით იყვიროს,
შემხედეთ თავი არ გაიბრიყვოთ,
იმას ვერ ხვდებით ვინლა იტიროთ,
ო როგორ მინდა რომ გაიცინოთ.

მაგრამ ამოდ--ვერაჲინ ხედავს,
ხმის ამოღებას სული ვერ ბედავს,
ასნიეს კუბო ვაი მის დედას,
დაამშვიდობეს საკუთარ კერას.

სასაფლაოზე დასვეს ცხედარი,
თავზე დაადგა სული მედგარი,
ეხ დააბრუნა ჩემთან ნეტავი,
ვერ დაინახეს სული ბედშავი
და დაუმარხეს მისი დედანი.

ორმოცი დღე და ორმოცი ღამე,
სანოლს აკითხავს სული მალ--მალე,
ხომ გაგიგიათ სულია მწარე,
მისი სანოლში სხეულის ნაცვლად,
შემოფრინდება დანვება ღამე.

კმაყოფილი თუ უკმაყოფილო,
ის ჭირისუფალს ერთხანს შორდება,
მისი ამქვეყნად ყოფნა--არყოფნა,
ცოტა ხნის შემდეგ თითქოს ბონდება,
ჭირისუფალნო მინდა ირწმუნოთ,
რომ მისი სული აღარ მოკვდება,
თუ უბოროტო ჰქონდა წარსული,
ის სამოთხეში უმალ მოხვდება,
ფულიანი თუ უფული კაცი,
იმქვეყანაში ყველა სწორდება.

ღმერთის წყალობა ჩვენც გავატაროთ,
 საკურთხი ჩვენს მკვდარს არ დავამადლოთ,
 თუ ჭირისუფალს სურვილი არ აქვს,
 იმას არასდროს არ დააძალოთ,
 სანთლები მკვდრისთვის როცა ინვიან,
 საკურთხს არასდროს არ დაამატოთ,
 ნებისყოფამაც რომ გიღალატოთ,
 ცრემლი მაგიდას არ დაანახოთ.

რადგან აკეთებ უკეთესია,
 ამ მაღლს მარილი რომ წააყარო,
 ვინც მიცვალებულს პატივი არ სცა,
 საკურთხს ისეთი არ გააკაროთ,
 იმქვეყნიური სიამოვნება,
 შენს მკვდარს არასდროს არ დაამადლო,
 სანამ ამქვეყნად დაიარები,
 ეცადე ტკბილად რომ გაატარო,
 სული ჯოჯოხეთს რომ არ დაგინვან,
 აქ ისეთი რამ არ დააშავო...

მონა ნუ გახდები ღარღის...

ჩემი საქართველო დაიცალა,
 ყველა ქვეყნიდან გარბის,
 თქვენ ერთ დროს ქვეყნის ჩინოვნიკებო,
 მხრებზე ცოდვა გადევთ ხალხის,
 რატომღაც გგონიათ მამამთავარმა,
 სიცოცხლეც გიყიდათ ყვავის,
 ამდენი მინისტრები ნეტა რად გვინდოდით?
 სირცხვილო მინისტრები ხართ ჭამის.

საქართველოში სიბნელე გაამეფეს,
სინათლეს იმედი აქვს ხვალის,
ირგვლივ ჩამობნელდა ხალხი იმედს კარგავს,
ირგვლივ შიშის ზარი დადის,
აქ ხალხიც გაიყიდა და მერე რისი ფასად?
ჩემი ქვეყნის სინანული მანვიმს,
შიშშიც მეცოდება, მისთვის დაფარფატებს,
მე კი გულს ურჩხული მაზის.

ღმერთო ეს წყვილიადაი მეფერება,
საშველად შიშით ხელებს მანვდის,
სიბნელე სადღაც დაიმალა,
არ უნდა გამოჩინა სახის,
სინათლე განა არ ანათებს?
თუმც ჩვენთვის ბნელა მაინც,
შიში კი სადღაც გაიპარა,
დაინახავთ როგორ გარბის.

ეს შენ იცი--განა ყველამ იცის?
სტრესი ღამის შიშის რად ღირს,
ღმერთო ამ შიშში და იმედებში,
დრო რა სწრაფად გადის,
უნდა გააგრძელო ბრძოლა,
უბრძოლველად ცხოვრება უფრო დაგლის,
მარტო ფიქრი და უმოქმედობა,
იცოდეთ თავის ქალას აგხდის.

ცხოვრებას თუ კი ჩაუთვლიმე,
ცხოვრების მონად გაგხდის,
და მერე რა მოხდება იცი?
მონას როცა უნდა დაგსჯის,
არ არ შეჩერდე იმოქმედე,

გულს დრო არ მისცე დარდის,
 პესიმისტობა შორს მოისროლე,
 იმედი არ დაკარგო ხვალის,
 ერთ დღესაც ღმერთის ნებით განვიმდება,
 ნვიმა კი ყველა ტკივილს ნაშლის...

ცხოვრება აზრზე მოსვლას გაცლიდა?

არც გაიკვირვო--არც დაიჯერო,
 თურმე ორივე მართლა რად ღირდა,
 ერთგულება და აღიარება,
 უბრალოდ მივხვდი როგორ დამცირდა,
 იცი ძნელია ამის შეგრძნება,
 ამდენ ცოდვისგან მიწა დამძიმდა,
 ღმერთმა კი ამ დროს ვერ შეიკავა,
 ზეცა გაიხსნა ლოცვა მანვიმდა.

გულს ვერ უბრძანებ რომ არ იფეთქოს,
 ამოხეთქა და ცრემლიც დამცვივდა,
 ცხოვრება არის დაუნდობელი,
 მგონი სუყველა ერთად გაგიჟდა,
 იცი? ეშმაკსაც მოუხმობ ერთ დღეს,
 ყვირილს დაუწყებ ჩემგან რა გინდა?
 ამ დროს ეშმაკიც ალბათ ინანებს,
 ერთ დროს ანგელოზს ნეტავ რა მსჯიდა.

წითელ ხაზს თუ კი ვინმე გადაკვეთს,
 აუცილებლად ღმერთი დასჯიდა,
 დღეს ღირებული ნეტავ რა არის?
 თქვენ აირჩიეთ თავად რა გინდა,
 და ერთ დღეს როცა გაგიმეტებენ,
 გულზედ არა სთქვა--რატომ გაცივდა,

ეს ღმერთო ჩემო შენ შეგიყვარე,
ადამიანთან ეს კი გაძვირდა,
და თუ ტკივილის ქურქი მოგაცვეს,
ამქვეყნად მოსვლა ნეტავ რად ღირდა?

ღმერთის გარეშე რა სჯება?

ერთ დღეს მოვედით ამქვეყნად,
ერთ დღესაც წავალთ--რა მოხდა,
ეს ჩვენი წუთისოფელი,
თურმე რა რთული გამოდგა,
ყველაფერს ღმერთი ადგენდა,
თუ ვის რა ბედიც გამოყვა,
არ დააყოვნა სატანამ,
შავი გეგმებით გამოჩნდა.
ეს რა ჭირი გვჭირს ვერ ვხდები,
ამდენი ვირუსი სად გვქონდა,
გამომგონებლებს რა უთხრათ?
ამდენი ცოდნა სად გქონდათ?
ამ ყველაფერმა რა გვიყო,
ხალხის სიცოცხლე დამოკლდა,
წინათ ოჯახის ტელეფონს,
ბევრი ქართველი ნატრობდა.

თანდათან დულილმა იმატა,
ხედავთ? რა აღარ გამოჩნდა,
დასაბამიდან ბოლომდე,
ეს ღმერთმა იცის რაც მოხდა,
ბევრს სითბო აკლდა-- ეძებდა,
მხოლოდ მზის სხივი ათბობდა,
სიცივეს მაშინ შეიგრძნობს,
მისთვის მზე რომ არ--ამოვა.

ხვალ რა იქნება ვინ იცის,
 ამას ვერავინ ამბობდა,
 ფიქრებიც გაუფერულდა,
 გეგმას ვერავინ აწყობდა,
 ეს უცნაური სიჩუმე,
 ყოველგვარ საზღვრებს გაშორდა,
 სიკვდილ--სიცოცხლის ფიქრებში,
 გაქრა ხალისი--განწყობა.

იუმორმაც ძალა დაკარგა,
 ყველა ნელ-ნელა დაღონდა,
 რამდენს ვალების ჭაობში,
 დარდისგან სული აღმოხდა,
 ის კარგი რაც არსებობდა,
 ამდენ დუღილში ჩამოჭკნა,
 ამ უსასრულო ბნელეთში,
 აცნობიერებ რა მოხდა?

მსოფლიო ჩაძირულ გემს აგავს,
 ყველანი ერთმანეთს დაშორდა,
 გონება ბინდმა დაფარა,
 ფიქრობ ცხოვრება დამოკლდა?
 და ეს რაც ხდება მსოფლიოს,
 ღმერთო ნეტავ ვის აწყობდა?
 დღეს თვალს გვადევნებს სატანა,
 ეშმაკიც იქვე ჩამოჯდა.

ზეცაც ძალიან გაცეცხლდა,
 სად წვიმს და სად კიდეე ჩამოცხა,
 ყოველ წამს რაღაც იცვლება,
 ღმერთო გვითხარი რა მოხდა,
 და მაინც იმედს არ ვკარგავთ,
 იმედი მჯერა არ მოკვდა,

რადგან დღეს დედამინაზე,
ღმერთი ვიგრძენი გამოჩნდა...

ჩემმა ვარსკვლავმა თვალი ჩამიკრა...

მზერა მივაპყარ ვარსკვლავთ ნათებას,
ჩემმა ვარსკვლავმა თვალი ჩამიკრა,
ზეციურ სხივით შემომანათა,
ჩემი რომ იყო--ასე მანიშნა,
მე და შენ ერთი ჰაერით ვსუნთქავთ,
მერე რა უყოთ თუ კი განვიმდა,
თუ ვერ შემნიშნო არ შეგეშინდეს,
ღრუბელი მოდის და წინ დამიდგა.

ჩემი ვარსკვლავი ალაპარაკდა,
და მეც უსმენდი--გული გამიხსნა,
იციტ რა მითხრა? ჩემში ცოცხლობო,
მან მისებურად--ასე ამიხსნა,
როცა ვერ მხედავ შენც იღრუბლები,
ეს არაფერი--უბრალოდ აცივდა,
და თუ ზეციდან წვიმა გასველებს,
ეს მე ვიქნები ცრემლი დამცვივდა.

ჩემი ვარსკვლავი ზეცას ბინადრობს,
შენში ფესვები მყარად გაიდგა,
იყო ისეთიც გზა აგირიეს,
ეშმაკებიდან მინდა დაგიხსნა,
ვარსკვლავთა ცვენას თვალს ვადევნებდი,
ვარსკვლავი მოწყდა--ვიღაც წავიდა,
ცხოვრება მართლაც არაფერს კარგავს,
ერთი წავიდა? მეორე მოვიდა.

ჩემი ვარსკვლავი ისევ ანათებს,
 მე ამ ვარსკვლავმა--სული ჩამიდგა,
 ჩემო ვარსკვლავო ახლა თუ ჩაქრი,
 მაშ ეს ცხოვრება--ნეტავ რად ღირდა,
 ახლა ზეციურს თავს არ უხრიან,
 და ვარსკვლავებიც ძალზედ განრისხდა,
 ყველაფერს ნილაბი მოარგეს ღმერთო,
 ლოცვა მოგვმადლე--რა დრო დაგვიდგა.
 და მაინც ჩვენი ნაცოდვილართი,
 მთლიან სამყაროს--ღმერთი გაგვიწყრა,
 მთავარი არის გადავამოწმოთ,
 ეს--შუბლის ძარღვი ხომ არ გაგვიწყდა?
 როგორც მაჭარი ისე დუღს ხალხი,
 არადა ღმერთო ველარ დაღვინდა,
 მე ისევ ზეცას მივაპყარ თვალი,
 გულზედ მომეშვა--მადლი მანვიმდა...

სათქმელს თუ არ ვიტყვით, უთქმელში დავისრჩევებით...

უკვე მერამდენე ლექსი ავატირე,
 მალე კალამშიც მელანი დაშრება,
 სანამ საქართველოს ქართველნი არ დაიცავს,
 ქართველი პატრიოტები ვიცი არ დაცხრება,
 ქართველის ყიჟინა გამარჯვებისათვის,
 თქვენ რომ წარმოიდგენთ--ასე არ მთავრდება,
 ქართველთა დამონება ვერვინ ვერ შეძლო,
 ქართველი კაცი ასე არ ნახდება.

ვიცი მწარედ გტკივა ჩემო მთა და მდელო,
 ისეც გადაივლის მჯერა რომ გაქრება,

ასე ლამაზი და ასე ხელგაშლილი,
ჭირსაც ღირსეულად ვიცი რომ დახვდება,
ქრისტემ უკვდავყო შენი არსებობა,
ჩემი საქართველო მჯერა არ წახდება,
ახლა გუმბათებსაც თითქოს ცრემლი მოსდის,
ზარებიც მისით რეკენ ღმერთო ეს რა ხდება.
ზეცა ჩემი ქვეყნის მუდამ ცისფერია,
როცა წვიმა მოდის მაინც არ შავდება,
სანთლებს ღმერთი გვინთებს სასწაულებათ,
ციდან იღვენთება--არასდროს ჩაქრება,
ახლა რა იქნება? ყველა ჩუმადაა,
საცაა მსოფლიო ხელში ჩაგვაკვდება,
ესეც გადაივლის მაგრამ ეს ტკივილი,
ქართველებს მუდამ იარად დააჩნდება.

და მაინც რა იქნება დიდმა ღმერთმა იცის,
ბოლოს და ბოლოს ესეც დამთავრდება,
მსოფლიო რუკაზე ჩემი საქართველო,
მუდამ იამაყებს--არასდროს არ გაქრება,
იმედი საქართველოს თავზედ დატრიალებს,
უფალი არ დაუშვებს სიცოცხლე გადარჩება...

გააჩრეთ დეღამინა, დავიღალე ჩავდივარ

მე ჩემი მაქვს თუნდაც ძველი,
სხვისი სკამზე არ ვზივარ,
აზრი არ აქვს კარგი თუ ხარ,
ბოლმისათვის დარდი ვარ,
გულის გული მეფერება,
მშვიდად-- ნულარ გამყინავ,
ემმაკთ ხროვამ გადამლეკეს,
მგონი ემმაკს ვახლივარ.

და მე მაინც ერთი ვილაც,
 გადაღლილი მგ ზავრი ვარ,
 გააჩერეთ დედამინა,
 ახლა მართლა ჩავდივარ,
 გააჩერეთ ჩემი გული,
 მაინც მკვდარი დავდივარ,
 ჯოჯოხეთში ხომ მაცხოვრეთ,
 სამოთხისკენ გავრბივარ.

ამ ცხოვრებას შევეწირე,
 მართლა გმირი ქალი ვარ,
 სიყვარულის მსხვერპლიც გაეხდი,
 ქალად აღარ ვარგივარ,
 ამდენ ტკივილს ვინ გაუძლებს,
 მე ხომ რკინის ქალი ვარ,
 ღმერთო შენ ხომ მიმანიშნე,
 ვისთვის მართლა რად ვღირვარ.

ეს ცხოვრება თამაშია,
 მე არ მინდა გავდივარ,
 ჩავაბარე ეს გამოცდა,
 ღმერთო არსად გავრბივარ,
 მე ხომ ყველა ოცნებების,
 ნამსხვრევებზედ დავდივარ,
 მაგრამ მაინც დავაბიჯებ,
 მიწაზედ არ ვაგდივარ.

მავანისთვის ჰაერი ვარ,
 მავანისთვის ლანდი ვარ,
 დედამინას ვემეტები,
 ზეცაში კი ვაკლივარ,
 ღმერთო შენგან მოვლენილი,
 გადაღლილი ქალი ვარ,

გააჩერეთ დედამინა,
დავიღალე ჩავდივარ...

რა იქნებოდა ნეტავი ღმერთო შენ რომ ღროულად ყველაფერს წყვეტდა..

რა იქნებოდა ნეტავი მართლაც,
ყველაფერს ღმერთი თვითონ
რომ წყვეტდეს,
რა იქნებოდა ზამთრის თეთრ ქურქში,
მეც დედოფალი-ყინულის მერქვეს,
არ გამობრწყინდეს მზის ცხელი სხივი,
გრძნობებს მიდნობდეს და ჩუმად წვეთდეს,
არც გადარეულ ქარბორბალაში,
ჩემს ანგელოზებს ფრთებს არ აგლეჯდეს.

მაცდური მართალს თვალს არ უხვევდეს,
ბოროტებაზე ფიცს რომ არ დებდეს,
რა იქნებოდა რომ მეკუბოვე,
კუბოს მაგივრად სიცოცხლეს ჭედდეს,
რა იქნებოდა ეკლესიაში,
რომ ეშმაკები--ზარებს არ რეკდეს,
და მართლაც ღმერთო რა მოხდებოდა,
ჩემი კალამი ცრემლით არ წერდეს,
ამდენ მხეცებში საოცრებაა,
ადამიანი რომ მაინც გერქვეს.

და რადგან დარჩი ადამიანად,
რატომ გავჩნდიო არ უნდა გეთქვეს,
ყველაზე კარგი ეს იქნებოდა,
ღმერთი ყველაფერს მაშინვე წყვეტდეს,

სიმართლეს ყველა ვაღიარებდეთ,
 თავის სახელი ყველაფერს ერქვეს,
 და გაბრწყინებულ საქართველოში,
 ღმერთო ზარები თავისით რეკდეს,
 და ამ გაყინულ ცივ სამყაროში,
 მეც დედოფალი ყინულის მერქვეს...

მგელს მგლობას ქალით ვერვინ ნაართმევს..

მგელი რომელიც ტყეში ბინადრობს,
 მგლური ძუნძულით გაყავს ცხოვრება,
 სანამ სიცოცხლეს ვინმე ნაართმევს,
 ბოლომდე იბრძვის არ აქვს მოთმენა,
 ღამით თვალები ანათებს ტყე-ღრეს.
 მათ შიში არ აქვთ და არც ოცნება,
 მგლის მუხლი-ძალას აღარ დაკარგავს,
 ნამდვილი მგლობა აღარ ბონდება.

კაცი-კაცია-მგლობას ნუ იკვებ,
 შენ გაატარე კაცის წოდება,
 თუ კაცობაში რამე გადაგცდა,
 იქ დაამთავრე-- აღარ სწორდება,
 აქ აგერევა ყველა ღირსება,
 მგლობა-კაცური ერთად მოკვდება,
 მგელი-მგლობაში მუდამ მგელია,
 მგლობის ნატვრაში კაცი ჩმორდება.

ადამიანი სულ სხვა რამეა,
 ეს აზრი ყველა სივრცეს შორდება,
 ადამიანი მხეცზე მეტია,
 კაცურში ბევრი რამე მოხდება,

კაცი სიძნელეს აღარ გაურბის,
მოსახდენი კი აღარ შორდება,
მგელი-ტყეს მგლური ცხოვრებით გადის,
და კაციც ღირსეულ კაცად მოკვდება...

რატომ არა ხართ სამართლიანი...

მეხი გავარდა ცა ჩამოინგრა,
ვერ შევაჩერე მე ეს წყვდიადი,
გამყინვარება თვალებს მიბნელებს,
გზა გაიბინდა ნამქერიანი,
ამ დროს ვილაცა სალამურს უკრავს,
თანაც ამღერდა ენანყლიანი,
აზრი არა აქვს ცა ჩამოინგრა,
კიბეც რომ იყოს ასმეტრიანი.

ჭექა--ქუხილი ნიშანს გვაძლევდა,
თავსხმა იქნება აქ ცრემლიანი,
ღმერთი სუყველას ცოდვას მოკითხავს,
ღრუბლებს არ ჯობდა? დარი--მზიანი,
სხვის ჭრილობებზე მარილს რად აყრი?
საკმარისია არს შხამიანი,
შიშველ ხელებით გზას ვიკაფავდი,
მაინც მხვდებოდა ეკლებიანი.

ეს ყველაფერი იყო გუშინ და,
ხვალ ღმერთო მოგვეც დარი მზიანი,
ისევ ეჭვები ჩნდება უჩუმრად,
დაპირებები ყალბ--სიტყვიანი,
და თუ კი ღმერთი გპატიობს მაინც,
შეჩერდი სანამ არ არს გვიანი,

ბოლოს ცუნამმა იფეთქა გულში,
და ჩემმა სულმაც მორთო ღრიალი.

წინათ კაცობა იყო ღირსება,
ახლა კი კაციც გახდა დიაცი,
ძალზედ ცოტანი შემოგვრჩა გენში,
ვისაც ერქმევა ადამიანი,
და მართლაც მივხვდი წუთისოფელი,
არის ფლიდი და ოხერტიალი,
და როგორ მინდა ადამიანი,
იყოს წრფელი და სამართლიანი.

მხოლოდ სიმათლე არის ბენია...

ჩემს მუზას დავარქვი სახელად სიმათლე
და მისი ნაშლა ძალზედ ძნელია,
თუ კი ჩემს მუზას მახეს დაუგებ,
ფეხი დაგცდება--რადგან სველია,
ჩემს მუზას ზიზლი ხრჩობას უპირებს,
ქართველი--ქართველის გახდა მტერია,
იქ დღე და ღამეც ფულში მორიგდა,
უნდათ დღე არის-- უნდათ ბნელია.

მუზას მე ვეღარ გაუმკლავდები,
ის რასაც მანვდის გადამდებია,
ის უეჭველი ჩემთან მოგიყვანთ,
ის ჩემი სულის გასაღებია,
ის ყველა ტკივილს უხმოდ ეხება,
მისი სიჩუმეც გასაგებია
მე ვერ დავიცავ გრძნობის უფლებებს,
ეს გასაღებიც მისი ხელშია.

თუ სამუდამოდ მოსპობ ამ მუზას,
ეს ალბათ მაინც ჩემი ხვედრია,
ჩემს მუზას მართლა ჰქვია სიცოცხლე,
ყველა მართალი სიტყვის მთქმელია,
სიმართლე არის სულის სინძინდე,
ის გადამრჩენი ერთადერთია,
ჩემს მუზას სუნთქვას ვერვინ შეუწყვეტს,
მისი მმართველი მხოლოდ ღმერთია..

ეს ყველაფერი ჭაოვს მიაგავს...

რა შეგრძნებაა? ალბათ ვერ ავხსნი,
ემიგრაციაში თუ კი მოხვდები,
ყოველი ღამე სადღაც თენდება,
ხავსმოდებული- ნელა ობდები,
კალენდარს თვეებს ტანჯვით ჩამოხვევ,
თუმც ნელინადში--თვეა თორმეტი,
გული გიკვდება ყოველი დღითაც ,
თუმც შენს ხელთ არის როდის მორჩები.

აღმართს მიდიხარ ასე გგონია,
მაგრამ ვერ ატყობ დაღმართს გორდები,
რისთვისაც ტოვებ შენს კუთვნილ სივრცეს,
იმ ფულთან ერთად შენაც ბონდები,
ხომ არ გგონია ამ მსხვერპლისათვის ,
იქ სამოთხეში უმალ მოხვდები,
აქ უღვინოთაც გათიშული ხარ,
თუმც ღვინოს არ სვამ ისე ლოთდები.

პირველი ჯერზე ფული ზეიმობს,
ტკბილი სიტყვებით ვირსაც მოწველი,

და ეს პროცესი თუ დაგებლოკა,
 მაშინ ყველასგან უცებ ობლდები,
 სამწუხაროა როცა შეიგრძნობ,
 საკუთარ თავს თუ როგორ შორდები,
 გაგზავნილ ფულის კოდი მონმდება,
 შენ კი რა გიჭირს აღარ მონმდები.

აქ ამ ჭაობმა ჩათრევა იცის,
 ნლები ნაგლეკავს-მინასთან სწორდები,
 და თუ შენ თვითონ არ ივაჟკაცე,
 უცხო მინაზე ერთ დღეს მოკვდები,
 ემიგრანტობა ქრონიკულ სენს გავს,
 ასე ადვილად ველარ მორჩები,
 კარგად დაფიქრდით მანამ დრო არის,
 უცხო მინაზე სანამ მოხვდებით.

ვეცადოთ სხვახსაც გაუბოთ...

დილამშვიდობისა სამყაროვ,
 დილამშვიდობისა გრძნეულნო,
 დილამშვიდობისა მარადჟამს,
 ცოდვილნო ღმერთისგან რჩეულნო,
 დილამშვიდობისა ცოტაა?
 გული ვილაცას გაუთბოთ,
 სანამ ჩვენს თავზედ ვიფიქრებთ,
 ცოტა დრო სხვასაც დაუთმოთ.

არ არის სავალდებულო,
 მოყვასს სუფრები გაუწყოთ,
 უცხო მინაზე მყოფებმა,
 ერთმანეთს იქნებ გაუგოთ,

ფიანდაზებს თუ ვერ უგებთ,
მახე მაინც არ დაუგოთ,
მშიერ კაცს რომ დავინახავთ,
ცოტა მასაც რომ გაუყოთ.

თუ დააპურებ მშიერ კაცს,
პირში ხელი არ ჩაუყო,
ხელს თუ ვერ უწვდი შენს მოყვასს,
ფეხი მაინც არ დაუდო,
როდესაც ვინმე მოგენდო,
ზურგში დანა არ ჩაურჭო,
სიხარბით კისერს მოიტეხ,
ჯიბრით წინ არვის გაუსწრო.

სიტყვით სასწაულს ახდენენ,
იმედი მოყვასს არ ჩაუქრო,
შევძლოთ იმედის მიცემა,
ცრემლები მტირალს გაუშროთ,
ღმერთი ხომ ყველას კარს გვიღებს,
გულის კარი ჩვენც გაუღოთ,
ერთმანეთს კეთილი სიტყვა და
დილამშვიდობისა ვაუწყოთ.

ზოგი ცხოვრობდა ლამაზ ცხოვრებით და ზოგიც...

ამ ცხოვრებიდან, ვინ რას ითხოვდა?
ყველას თავისი წილი უნდოდა,
ზოგი ქარიშხალს უმკლავდებოდა,
ზოგიც დაღლილი ნიავს უფრთხოდა,
ზოგი ცხოვრობდა კმაყოფილებით,
ზოგი საშველად უფალს უხმობდა,

ზოგს პირველობა ბედნიერს ხდიდა,
 ზოგიც ვილაცას მის გზას უთმობდა,
 ზოგნი თავის ბედს ალამაზებდა,
 ზოგნიც წყევლიდა მის ბედს ურჩობდა.

ვაი რომ ესეც რეალობაა,
 ზოგი ინვა და ზოგიც დგებოდა,
 ზოგს გასაქცევიც არ დარჩენოდა,
 ზოგიც ზამთარში თოვლით თბებოდა,
 ეს ყველაფერი საოცრებაა,
 შენი იყო და მაინც ქრებოდა,
 ზოგჯერ უფსკრულის პირას მისული,
 შენს გვერდით მაშინ ღმერთი ჩნდებოდა.

ზოგი ღვინოში ეძებდა შვებას,
 ზოგი საამო ცხოვრებით თვრებოდა,
 ზოგს ახარებდა ყოველი წამი,
 ზოგს გაუთენდა--თუმცა ბნელოდა,
 ეს ყველაფერი ასე იყო და,
 მუდამ-- მარადჟამს ასე ხდებოდა,
 ზოგი ცხოვრობდა ლამაზ ცხოვრებით,
 ზოგიც კი დღეში ასჯერ-კვდებოდა..

ქართველო ქართველში-- ქართველს ნუ მოკლავთ

ეს რა ჭირი გვჭირს ქართველო ერო,
 ჩემი ქვეყანა გახლიჩეს ორად,
 იქნებ მოფხიზლდეთ ეს არ დაუშვათ,
 რომ საქართველო დავტოვოთ ობლად,
 სასტიკ მმართველებს ვერას დავაკლებთ,
 თუ არ შევეკარით კამარა რგოლად,

უნდა მოვძირკოთ მავნე ჯირკვები,
თორემ ფესვები გაიდგეს ოხრად.

და თუ ეს დროზე ვეღარ შევძელით,
ქართველში--ქართველს უთუოდ მოვკლავთ,
ყველამ ერთმანეთს თუ შევაჩერდით,
პასუხს ვინ გასცემს გატანჯულ მოყვასს,
გულანთებულებს ვერვინ ერევა,
ვერ გადააქცევს ყურმოჭრილ მონად,
ქართველთ სისხლი რომ შემოანვებათ,
სამშობლოსათვის თავს აღარ ზოგავს.

მეტისმეტია ხალხის დაცინვა და,
ამას ცუდი შედეგი მოაქვს,
ორივე მხარე ერთმანეთს უტევთ,
ამ დროს კი მაინც ქართველი მოთქვავს,
ცოტაც შეჩერდით იქნებ დაფიქრდეთ,
ამ საქციელით კარგი რა მოგაქვთ?
გულანთებულ და დაღლილ ქართველებს,
ვერ შეაჩერებთ--ასე ვერ მოკლავთ,
ყველა მთავრობა მაშინ გაგვირბის,
თავს რომ უშველოს და მის ჟამს მოჭამს...

შენს თავს უნაგლე, ეჩივიც შენ ხარ

არ „დაიგრუზო“ როცა მარტო ხარ,
მარტოობაში ბევრ რამეს სწავლობ,
მარტოდ დარჩენა შენ თუ ისურვე,
ზოგჯერ ასე სჯობს ოღონდ ნუ დარდობ,
არ ჩაიქნისო ხელი არასდროს,
იმ ქუჩას გაჰყევ რომელიც განყოფს,

სიმღერებიდან ის მოისმინე, გულს
რომ გითბობს და რომელიც გატკობს,
გულთან სიცივე არ მიაკარო,
ის ჩაიხუტე რომელიც გათბობს.

ისეთ ადგილას ნუ ჩამოჯდები,
თუ იქ მყოფები შენ აღარ განწყობს,
ჩასაფრებულ ხალხს გზა აურიე,
ფხიზლად იყავი ვინმემ არ გავნოს,
ისეთებს ნულარ გაეკიდები,
რომლებიც ოდეს-არაფრად არ გცნობს,
ის შეიყვარე ვისაც უყვარხარ,
არ მიგატოვებს და აღარ დაგთმობს.

ყველა საკითხი შენ მოაგვარე,
ნუ მიეჩვევი სულ ვილაც თანმდგომს,
თუ გილალატეს შენს თავს ნუ ებრძვი,
ვერ გაერკვევი ვინ-როდის გამხობს,
თუ კი ჩაეშვი სევდის მორევში,
ეს ყველაფერი სატანას ართობ,
თუ არ გიმუხთლა ცხოვრების ჩარხმა,
ბედნიერებას ნეტავი რა სჯობს.
ისიც არ ვარგა მარტოდ რომ დარჩე,
ემმაკი ამ დროს შენს წინ დგას ანცობს,
არ ჩამოუშვა ფრთები გაშალე,
შენ ვიცი ამ დროს გაფრენა განწყობს,
თუნდაც ბოლო ხმით იკივლე ძლიერ,
ვერ გააგონებ თუ არ სურს გამგონს,
შენ შენი საქმე აკეთე მუდამ,
აზრი არა აქვს თუ ვინ რას ამბობს...

ცრემლებს თუ ვერ მოწმენდ-- დაუყვავა..

ადამიანში ღმერთმა სული ჩადო,
და მისი აკვანიც დაირწა,
ღმერთმა ღირსეული იყავიო,
ადამიანმა სახელი ასე გაითქვა?
ადამიანს როს გული ატკინეს,
ღმერთი გაბრაზდა და წავიდა,
ადამიანს რომ სული ამოაძვრეს,
მისი ანგელოზი გაგიჟდა.

ადამიანს ზურგში დანა ჩასცეს,
ღალატზე უფალი განრისხდა,
გაჭირვებულს რომ ზურგი შეაქციეს,
წმინდა გიორგი ამაზე ატირდა,
ადამიანო ეს არ გააკეთოო,
ადამიანისგან გვითხარი რა გინდა,
მავანს თუ ცხოვრებამ უმუხბოლა,
იქნებ ეცადო რომ დაიცვა,
ადამიანმა სხვისი დარდი არ იდადრდა,
ტანზედ გველის ტყავი ჩაიცვა.
სხვას თუ კი ტკივა ცოტა შენც გეტკინოს,
ღმერთმა გაიხსენე რა გითხრა,
ადამიანო მოჩვენებითი არაფერი ვარგა,
სიყალბით სამყარო დაინვა,
ამდენი უსამართლო საქციელით,
ნახეთ? ცოდვა როგორ გადიდდა,
ისეთს რას ჩადიხარ ადამიანო,
ემშაკმა ტაში ძლიერ დაგიკრა.

ყველანი წუთისოფლის შვილები ვართ,
ისე მძიმე დრო კი დაგვიდგა,

განწირულზე გრძნეული არ გააცინო,
 თორემ ღმერთი გვერდზე გაგიდგა,
 სანამ დროულია შემოვბრუნდეთ,
 თორემ გვიანდება--დაბინდება,
 ღმერთის სიყვარული არ დაკარგო,
 გაიხსენე--სული ღმერთმა ჩაგიდგა...

ცხოვრება სასტიკია და შენც გახდი სასტიკი...

გადავიღალე და მერე როგორ გადავიღალე,
 ძალა შეეკარი და სადღაც წლობით გადავიკარგე,
 იმედი დამრჩა - მხოლოდ დარდებით გადავიბარგე,
 მთელი ცხოვრება--ღმერთო რა აღარ გადავიტანე,
 იმ გზას გავეყვი, ეშმაკო შენ რომ გადამიხატე.

არ შეჩერდეთ-- ვცდილობ დარდები გადავიყარე,
 ვინაც კი სითბო ვერ გაიმეტა, გადავიყვარე,
 გულს დაუყვავე --იარა ჩემით ვერ წავიშალე,
 სინათლის სხივი --არ ჩავაბნელე გადავინახე.
 არ შეუშინდი-- ცხოვრების ვალი გადავიხადე,
 ღმერთს შევევედრე გზად უფსკრულიდან გადამიყვანე,
 სულში როს მანვიმს, დამისველდება--გადამიფარე,
 შენის წყალობით, რამდენი სეტყვა გადავიზამთრე,
 ღმერთო რა ხდება? მაღლობა თავად გადამიხადე.

ღმერთი კუთვნილს არასოდეს არ დათმობს

თავისუფალ საქართველოს ვიგონებთ,
 როგორ მინდა ყველაფერი დავფარო,
 აქ ხმამაღლა--ერთმანეთს რომ ულოცავთ,
 იქ ქართველნი საქართველოს ღალატობს,

და დღეს ჩემი საქართველოს სახელით მზაკვრულ გეგმებს,
თვით ქართველნი გვთავაზობს,
საქართველოს ღმერთმა მისცა კურთხევა,
ჩვენ კი არა-- იმას ღმერთი დარაჯობს.

საქართველოს ქართველს ვერვინ წაგვართმევს,
ღმერთი კუთვნილს არასოდეს არ დათმობს,
საქართველო არასდროს წაიშლება,
საქართველო--ქრისტე-ღმერთით ამაყობს,
ყოველ ლამაზ გამოძახილს ხმამაღლა,
ყანწით ხელში--მხოლოდ ქართველი თამადაობს,
მსოფლიო კი საქართველოს გარშემო,
ახალ--ახალ ოინებით თამაშობს.

თავისუფალ საქართველოს ვეძახით,
თუმც მუდამეჟამ მას ვიღაცა კამანდრობს,
საქართველოს ხმალი გადატეხოდეს--
არ არსებობს, ასეთი რამ არ ახსოვს,
იქნებ დავთმოთ ეს ბოღმა და ლალატი,
საქართველოს სუნთქვა--მაინც ვაცალოთ,
სისხლის ნაცვლად ღვინით სავსე ჭიქები,
საქართველოს სიყვარულში დავცალოთ...

ნატავ ვინ მოვა ქვეყნის საშველად...

საქართველოო ყველა გაჰკივის,
მხოლოდ ორნია დადუმებული,
აფხაზეთი და სამაჩაბლო დუმან,
მისთვის არიან გაორებული,
აფხაზეთს ზღვის ხმა მაინც აფხიზლებს,
ენგურიც ბრდღვინავს გააფთრებული,

ამაყი მთები ცრემლებს ვერ იშრობს,
გულში ბასრ--მავთულ გადახლართული.

ორნივ ითხოვენ უჩუმრად შველას,
რატომ დაგვტოვეთ დაობლებული,
ძველი იარა ვერ მოუშუშეს,
მიტომ არიან დაღონებული,
ეს ჩამოჭრილი სხეული კვენესის,
რუსეთის ჯარს ყავს დაჩოქებული,
დღეს კი სხვა მტერიც რაში გვჭირდება,
ჩვენსავს ვყავართ დამონებული.

მაშინ როდესაც ქართველთა სისხლი,
ჩვენს მინას ჰქონდა გადმოვლებული,
ყველა ტიროდა საქართველოში,
რუსეთი იყო გამარჯვებული,
როცა ქვეყანას ფესვი ერყევა,
მთავრობა რად გვყავს დადუმებული,
საბედისწერო თამაშს თამაშობთ,
აფსუს--მთავრობად ხართ წოდებული.

პატრიოტ ქართველთ--გულს უსერავენ,
სამშობლო მათ ყავთ ჩაბარებული,
უცებ მავანმა რომ არ წაიღოს,
მხოლოდ სკამებს ხართ ჩახუტებული,
და ვინ უშველის გზა აბნეულ ხალხს,
ეს მხოლოდ ღმერთს აქვს გააზრებული,
ღმერთს საქართველოს გადასარჩენად,
წმინდანები ყავს დაბარებული,
და მეც სხვაგვარად არ შემოძლია,
მე ქართველად ვარ დაბადებული...

ნაქცეულს მაინც ნუ გადაუვლით...

ფესვებმოგლეჯილ ხეს გაჰყურებენ,
და მაინც მისგან ნაყოფს ელიან,
როს ქარიშხალი ტოტებს ამტვრევდა,
არვის უკითხავს ხომ არ ტკენია,
და თუ მავანმა ამ ხეს უშველა,
ეს მაშინ იტყვიო-- ეს ხე ჩემია,
თუ შეიფოთლა წვიმამ მოუსწრო,
საჩრდილობელად მის ქვეშ დგებიან,
როს ნაიქცევა-- ნუ შეანუხებთ,
ნაქცეულ ხეზე ჩამოჯდებიან.

სანამ უჭირდა არვინ არ ჩანდა,
ნაქცეულისგან რაღას ელიან,
მანამ დაფიქრდით ვიდრე ზურგს აქცევთ,
მშველელნი ბოლოს ორმაგდებიან,
რომ არ დაჩრდილოს უსუსურები,
არ ასვენებენ მისგან დევნიან,
და ბოლოს ეს ხე ვილას ჭირდება, ადგილს-იკავებ ასე ეტყვიან,
და ამ ხის მსგავსად ჩვენც გვიმეტებენ,
თუმც არვინ რჩება--ყველა კვდება..

თეთრ ვარდს რა ჰქვია? ბედნიერება
ყველას თავისი ისტორია აქვს,
ყველა ნაბიჯი--პასუხს მოითხოვს,
ზოგჯერ სხვა რელსზე გადაგიყვანენ,
არ გეკითხება--რომელი გიჯობს,
ყვავილსაც თავის სათქმელი რამ აქვს,
დიდ სიყვარულზე ვარდი მოგიტხრობთ,
გვირილა ნაზი თავმდაბლობაზე,
თავის სინაზით მასთან მოგიხმობს.

თუ მომავალი არ აქვს სიყვარულს,
 ყვითელი ტიტა გეტყვის--მოდო გონს,
 ეკალბარდების ყვავილის სურნელს,
 ფრთხილად შეეხე-- ნილაბშიც გიცნობს,
 ეს ის გრძნობაა რომ მოატყუეს და,
 ამის შემდეგ არავის ინდობს,
 ყვავილებს შორის იასამანი, თავბრუს
 დაგახვევს და მასთან გიხმობს.

ჩაის ვარდი კი უტყუარია, თუნდაც
 ბრმა იყო--მის სურნელს იგრძნობს,
 ყველა ყვავილი მგრძნობიარეა, ადამიანი არაფერს გითმობს,
 ყვავილი შენთვის ყვავის და ხარობს,
 გამვლელიც მისგან ტკბილ სურნელს იგრძნობს,
 ყველას თავისი ისტორია აქვს,
 ბოლოს კი ღმერთი პასუხებს ითხოვს...

მიზეზი? ნუთუ ვერ აგვიხსენია...

თითქმის ბოლოსკენ მიდის ცხოვრება,
 მეცნიერებამ პიკს მიაღწია,
 რაც არ იყო და რაც არ გვეგონა,
 გასაკვირვებლად არ მიგვაჩნია,
 წინათ პატეფონს ვეფერებოდით,
 ახლა ინტერნეტს მთლად მიგვაბნია,
 ძველად ოჯახებს ვერ ვცილდებოდით,
 ახლა კოსმოსსაც კი მიაღწია.

მეცნიერებაც დადუმდა თითქოს,
 სასწაულებიც გამოილია,
 დროა შევჩერდეთ მგონი ვგიჟდებით,
 თვით აზარტიც კი გადაირია,

და ამის შემდეგ რა უნდა იყოს,
თვით მეცნიერებს ვერ გაუგია,
იქ სეტყვა-წყალი და მიწისძვრები,
ქარიშხალს ხეები ძირს დაუყრია.

მზეს გაცეცხლებულს ვინ შეაჩერებს,
მდინარეებიც კი დაუშრია,
მეცნიერება ცაში აფრინდა,
ეშმაკებისთვის გზა დაუთმია,
მართლაც ბოლოში მიდის ცხოვრება,
დასასრულისთვის გზა გაუხსნია,
და ეს ყოველი რითი დაიწყო,
მიზეზი ვერვის ვერ აუხსნია...

ყალბს სხვებიც მისნაირი რატომ ჰგონია

მართალ კაცს ჰკითხეს, რა განუხებსო,
რა და სიყალბე ათასი ფერში,
თუ სიმართლესთან ვეღარ ეტევი,
ეგ ტყუილები დამალე სხვენში,
დღეს ტყუილს იტყვი,--ხვალ კი უარესს,
ზეგ თვით ჩაგაგდებს საშინელ დღეში,
სიმართლეს დიდი თვალეები აქვსო,
სევდით შეხედავს რაც ბუდობს შენში,
მართალს ტკივილი არ უყურდება,
ყალბი კი შვებას ნახულობს მსხვერპლში.

სიმართლის ძებნა თუ დააპიროთ,
ის ერთადერთი არსებობს ღმერთში,
სიმართლეს მუდამ კარგი ბოლო აქვს,
სიყალბე ყველას აკვდება ხელში,

სიმართლე ტყუილს არას უჯერის,
 სიმართლე არის მუდამჟამ ეჭვში,
 შენ მართალ კაცთან რა გესაქმება,
 თუ კი ტყუილი არსებობს შენში,
 შენ კი სიყალბეს შორს დაუდექი,
 თავს ნუ ჩაიგდებ უბედურ დღეში...

ყოველი ლექსი თქვენით იწყება...

ჩემი კალამი ღმერთმა აკურთხა,
 ის რას დამინერს არ მეკითხება,
 ყველა სიტყვა და ყველა აზრადი,
 თქვენით იწყება-- თქვენით მთავრდება,
 მე ჩემით უძღურს რა შემოძლია,
 როს მტკენენ თვალზე ცრემლი მადგება,
 და მეც ამ ტკივილს ტანჯვით შევფუთავ,
 მაგრამ ვერ ვმაღავ--ალარ გვარდება.

ირგვლივ როდესაც ქარიშხალია,
 ჩემი კალამიც ამ დროს ბასრდება,
 არადა ღმერთო ვერ ვაფერადებ,
 სიხარულის დღე როდის დადგება,
 მე აქ ცხოვრება ჩუმად მკარნახობს,
 ამ დროს გონებაც უფრო ნათდება,
 ყოველ ლექსს თავის ისტორია აქვს,
 აქ ცხოვრება წერს როდის რა ხდება,
 იქნებდა ერთ დღეს გამოიდაროს,
 და სასწაულით აქაც დათბება...

ზოგისთვის ეს ხომ არაფერია...

ზოგნი იბრძვიან არსებობისთვის,
ზოგნიც მილიონს ჩუმად იპარავს,
ზოგნიც სიცოცხლეს ებრძვის უწამლოდ,
ზოგიც ნიღბებით სახეს იფარავს,
ზოგნი სახატავ ფანქრებს ვერ იძენს,
ზოგნი ათასგვარ ტატუს იხატავს,
ზოგნი საკუთარ კერას ნატრულობს,
ზოგნი კი ოქროს კიბეს მიადგავს.

ზოგნი კანონებს წერს სათავისოდ,
ზოგნიც კანონით თავსაც ინამლავს,
ზოგნი რესტორნის საჭმლით ნებივრობს,
ზოგნი პურის ფულს ძილვსლა ინახავს,
ზოგნი კი ღმერთო ჰაერში ფრინავს,
და ასე ოჯახს და თავს იტანჯავს,
ზოგნი ფულიან ქალებს დაეძებს,
ზოგნი სიყვარულს ჩუმად ინახავს,
ზოგნი სამშობლოს ბედზე განიცდის,
ზოგნი სკამისთვის--საქმეს იჩარხავს.

ზოგნი დღე და ღამ ფიქრობს შვილებზე,
ზოგნი საკუთარ სახლში იპარავს,
ზოგნი დადის და ისეთებს ცოდავს,
სხვამ არ გალანძლოს--მის თავს ილანძღავს,
ზოგნი რას აღარ კადრულობს ღიად,
ზოგნიც სირცხვილით სახეს იკანრავს,
ეს ეს ცხოვრება ბასრი ჩარხია,
თუმცა რა გველის-- მუდამ გვიმალავს,
ყველა ათასგვარ ცოდვებს ჩავდივართ,
და ღმერთი ცოდვილთ მაინც გვიფარავს

და ქალთან ერთად გუნებაც ტირილდა...

ცამ მოიწყინა--ბნელი ჩამონვა,
 უეჭველია წვიმა წამოვა,
 ლამაზი ქალი რალაცას ნანობდა,
 და თავის ტკივილს წვიმას ანდობდა,
 წვიმაც თავისას აღარ იშლიდა,
 ვხედავ ამ ტკივილს წვეთებით ამკობდა,
 ვერ ჩამორეცხა წვიმამ იარა და,
 ქალმა ქუჩაში ცრემლებით იარა.

უცებ ამოვარდა ქარი საშინელი,
 ეს არაფერია--შრიალით ამბობდა,
 ქალი კი სამრეკლო ზარებს გამოყვა და,
 ყველა სანთლებს პირიქით აქრობდა,
 ღმერთმა არ გასწირა ცოდვილი ქალი,
 წინ გადაუდგა--აღარ დატოვა,
 და სასწაულმაც სანთლები დაანთო,
 საყდარში ვილაცა საამოდ გალობდა.

იმედდაკარგული ქალი დაჩოქილი,
 ხატების წინაშე არას ამბობდა,
 ტაძრიდან გამოსული თითქოს შეწირული,
 ასე უთქმელად სიკვდილს ლამობდა,
 ღმერთი კი არსად აღარ ტოვებდა და,
 მის იარებს ნელა აქრობდა,
 მის ნაიარევს და ყველა ნაბიჯს,
 თან დაჰყვებოდა--ღმერთის წყალობა...

იმედის იმედს ნუ გამოკეტავ...

ძალა გეცლება? იმედიც გაქრა?
ეს ნუ წაგაქცევს ახლით დაინყე,
ღმერთს ხელი მიეც-- ხელს არ გაგიშვებს,
მაგრად ჩაჭიდე რომ არ წაიქცე,
ღრმად ჩაისუნთქე გზა გააგრძელე,
ღმერთი გვერდით გყავს რა ვერ გაიგე?
ხელჩასაჭიდი მხოლოდ ღმერთია,
ძალას მოგმატებს სული გაითბე.

ყველა გზის ბოლოს სინათლე მოსჩანს,
გაიღიმე და ცრემლი გაიშრე,
ადამიანო ერთხელ მოხვედი და
ერთხელ წახვალ თავში ჩაიდე,
ადამიანებს ეშმაკი უზით,
როგორ ნებდები ვერც კი გაიგე,
გამოიგონე ბედნიერება და,
რომ ისუნთქო შენით აინყვე.

შენ ხორციელი ღმერთმა გაგხადა,
ფეხზედ დადექი რომ არ დაიმსხვრე,
ღმერთს ხელი აღარ გაუშვა შენით,
ბედს უკან გაყევ და გზა დაუთმე,
რაგინდ გიჭირდეს ეს შენი გზაა,
ზოგჯერ ეცადე შენს ბედს გაუგე,
იმედის იმედს ნუ გამოკეტავ,
ღმერთი მოუშვი კარი გაუღე...

ღმერთი ინამით...

საქართველოში ასე ამბობენ,
 მთავრობა თითქოს ხალხზე ზრუნავდეს,
 ფიცი მწამს-ბოლო მაკვირვებს მართლა,
 სამშობლო გძულდეს-ვიღაც გიყვარდეს,
 და მაინც ვტოვებთ ცრემლების ფასად,
 არ დაგივინწყებთ ასე გიბარებთ,
 სხვა ქვეყნაშიც არად გვაგებენ,
 სატანა გლოვის ნოტებს გიკრავდეს,
 უცხო ქვეყნებშიც კარებს გვიკეთავს,
 ძველი ტკივილი-ახალს გვიმატებს.

საქართველოში კითხვებს ვერ დასვამ,
 ვინ გაგკიცხავს და ვინ თავს იმართლებს,
 ისევ ბრუნდები უცხო მიწაზე,
 ღმერთო ქართველი როდის იხარებს,
 საქართველოში ხელისუფლება,
 მტრად გადაგვექცა--რას არ იკადრებს,
 ეს ამაზრზენი რეალობაა,
 მონობას შინ და გარეთ იტანდეს.

ეხ, სამწუხაროდ არვინ არ ჩანდა,
 ვიღაცა მაინც ჩვენს ხალხს იცავდეს,
 ხის მორყეული ფესვები ტირის,
 ასეთ ყოფაში ველარ იხარებს,
 ღმერთო საშველი ვერ დავინახე,
 ვინ მოგვიშუშებს ამდენ იარებს,
 ქართველი კაცი არ შეშინდება,
 ოდესღაც მაინც გამოიდარებს...

ბავშვის უფლებებმა გადაამიტა...

მასწავლებელი იყო ღვთაება,
მე მათ წინაშე მუდამ ქედს ვიხრი,
მასწავლებლობა სულიდან მოდის,
ათასი ბავშვი რომ ყავთ აღზრდილი,
მასწავლებელი ღმერთივით არის,
მასწავლებლობა არ არის ადვილი,
მასწავლებელი როგორ გგონიათ?
ის დედასავით არის დაღლილი.

მუდამ ბავშვებთან ტრიალებს იგი,
სკოლაც--ოჯახიც არის ნამდვილი,
ახლა რა ხდება? გაუბრალოვდა,
პატივისცემა არის ნაშლილი,
მასწავლებელი ღმერთს შევადარე,
ესეც ღმერთიდან არის გათვლილი,
სამწუხაროა ეს იყო წინათ,
თუმც ახლა სხვაა--შორია მანძილი.

ახლა სკოლიდან ვითხოვთ პასუხებს,
მასწავლებლები ამ დროს სად არის,
თუმც სამწუხაროდ არავის ახსოვს,
რომ უფლებები იმათ წავართვით,
თუ კი მოსწავლეს შენიშვნა მისცეს,
აქ პედაგოგებს სათქმელს არ აცლით,
ბავშვის უფლებებს ვერ აბიჯებენ,
სკოლის კედლებში ვინ რას არ ჩადის.

თუ ტრაგედია დატრიალდება,
პასუხს სკოლას ვთხოვთ--მყისვე გავმკაცრდით,
ამ უსამართლო კანონებს მიღმა,
ჩვენი შვილებით ჩვენვე გავმწარდით,

იქნებ მიეცეს უფლება სკოლას,
მათზე კონტროლი რატომ წაართვით?
თქვენ კი მშობლებო ასე მოგმართავთ,
მუდამ სკოლასთან ნუ გაქვთ განგაში.

სკოლის ასაკი სკოლამ გაათბო,
სკოლაში მეორე დედას ჩაბარდი,
მასწავლებელიც აღმზრდელ დედას გავს,
ყური დაუგდე სწორ გზას გასწავლით,
მშობლებო ნულარ ამართლებთ ბავშვებს,
პედაგოგებო ცოტა გამკაცრდით,
მასწავლებელი იყო ლეგენდა,
მას ოცნებებში ხშირად ვბაძავდით,
წინათ პედაგოგს სხვა ფასი ჰქონდა,
მოსწავლეებიც ბავშვებს ვაგავდით..

აჰა მივიღეთ დემოკრატია...

ამქვეყნიურში ყოფნა--არ ყოფნა,
ეს საკითხავი უკვე ვერ არის,
ამქვეყნიურში ახლა რაც ხდება,
ვიღაც--დრო მოვა და ფარდას ახდის,
ბნელ საიდუმლოდ შექმნილ გვირაბში,
მხოლოდ უკუდო ეშმაკნი დადის,
ადამიანებს მასხრად იგდებენ,
თუ მოუნდებათ სულსაც კი აცლის.

შიშის შემდგომი სიბტომი გაჩნდა,
ასეთ ყოფაში სიცოცხლე რად ღირს,
და ჩვენ არ ვიცით ახლა ვინ გვმართავს,
იმათ გარეშე მზეც ველარ ჩადის,

ადამიანებს ღმერთი იცავდა,
ახლაც დაიცავს მაგრამ--სადამდის,
და ამ ყველაფერს სამწუხაროა,
უსიამოვნო სუნები ასდის.

საქართველოდან ქართველთ არმია,
თვალცრემლიანი ქვეყნიდან გარბის,
და ასე ზრუნავს ხალხზე მთავრობა,
ის არ იციან ვადა რომ გასდით,
ეს სამწუხაროდ გვიან იქნება,
როცა ყურმოჭრილ მონებად გაგვხდის,
ყველაფერს თავის საზღვრები აკრავს,
და ამ ყველაფერს ვადებიც გასდის.

ქართველს გულს ტკენენ-- მტერს გულს იკრავენ,
ასეთი ყოფა ქართველს სულს ახდის,
თქვენ საქართველოს ხელისუფლება,
ქართველთ შიგ გულში ნუ ესვრით მახვილს,
ადამიანის ყოფა--ცხოვრებას,
გაურკვევლობის ტკივილი აწვიმს,
აჰა მივიღეთ დემოკრატია,
თავისუფლება კი ჩვენგან შორს დადის...

ცხოვრება იცი? პოპერს მიაგავს...

პირდაპირ ივლი? აღარ გაცლიან,
ღმერთმა დაგიცვა--არ გადაგჩეხა,
სიმართლეს იტყვი? აღარ არგიათ,
ცხოვრებამ მიხვდი--რომ გადაგთელა,
ღმერთის დანერვილ ბედზეც ორჭოფობ,
ფიქრობ ვიღაცამ რომ გადაწერა,

და ის კარები ველარც შენიშნეს,
ემშაკმა ჩუმად რომ გადაკეტა.

ამდენ წამებას ვერ გაუძელი,
ვერ გაგიგია--როგორ აგრია,
ბოროტ ძალებმა კარი ჩაკეტა,
ყველა იმედი---აქვე აგდია,
და ხოდა რალას ელი--რას წვალობ,
მავანმა შენს ბედს ხელი დარია,
ნუთუ გაფრენას ამაოდ ლამობ,
შენ შეგიკერეს რკინის გალია,
ეკლესიაში ზარი შემოჰკერეს,
სანთლებს რომ ანთებ--შენი ვალია.

შენი ცხოვრება პოკერს მიაგავს,
ისეთ კარტს გაძლევს--- რომ არ გარგია,
ყველა ტკივილი და ცრემლთა დენა,
ტანთ გადაგაცვეს როგორც მანტია,
რალაც სიცივემ დაისადგურა,
მიზეზი ცივი ორპირი ქარია,
ხვალინდელი დღეს ღმერთი იკითხავს,
ეს შენი ბედი ვის აბარია?
იმედს ნუ მოკლავ არ შეუშინდე,
ავდარის შემდეგ--მუდამ დარია...

საქართველოს ფესვები გაუმარბათ ქართველებო...

რამდენად პატარაა ჩემი საქართველო,
იმდენად დიდ ტკივილებს ებრძვის,
ცაში აღმართული მთებიც არ ნებდება,
ამაყად დგანან--გვშველის,

მორაკრაკე ნაკადულიც ითმენს,
ჯერ მდინარეს--შემდეგ ზღვას რომ ერთვის,
აღარ გვანუხებენ თითქოს,
ყველა სათქმელს ოკეანეს ეტყვის.

ქრისტეს მინა--სასწაულით გვიცავს,
დაცემული ისევ ფეხზედ ვდგებით,
საქართველო პატარაა თუმცა,
ყველას დიდი სიყვარულით გველის,
ერებს შორის სტუმარ--მასპინძლობას,
ამას მხოლოდ საქართველო გეტყვის,
საქართველო პატარაა თუმცა,
მაგრამ ყველას გასაჭირი ესმის.

დღე გაგვითენე ისეთი ბედნიერი,
ქართველი ქართველს რომ არ ერჩის,
პატარაა ჩემი საქართველო,
ამაყად დგას ის არასოდეს კვნესის,
ღმერთო საქართველოს
ფესვები შეურყიეს, ქართველი--
ქართველს ტალახს ესვრის,
მაშინ როდესაც სამშობლოს ღალატობ,
სინდისი სულ აღარ გქეჯნის?

ზოგჯერ მარტოს გინავს ის რასაც ვერ ნყვიტ

ამბობ მარტოდ დარჩი? ღმერთი ნავიდაო,
არა არ წასულა ასე ამჯობინე,
დგება ცხოვრებაში წამი საშინელი,
არის არჩევანი-- დრო ვერ ამყოფინე,
ღმერთის გარეშე არაფერი ხდება,
მოითმინეო-- თუმც არ ალოდინე,

ის რაც სულს ტკიოდა-- მხოლოდ სულმა იგრძნო,
შეუძლებელია სხვას ვერ აგრძნობინე.

იცი ყველაფერი ზოგჯერ არაფერს გავს,
თუნდაც სარეცხივით თოკზე გამოკიდე,
შენს გადასანყვეტს მწარედ გაურბიხარ,
თუნდაც ყველა მარცხი თავად
გამორიცხე, იცი გამოსავალს ზოგჯერ ვერ პოულობ,
ვიღაც გეუბნება--უნდა გამოხვიდე,
სევდის მოტივზე წვიმს ყველა სტრიქონები,
არადა მზეს თხოვ ენა ამოიდე,
ღმერთო შენს გარეშე არაფერი ხდება,
და მაინც მართალი გზა შენ მაპოვნიე...

შენს გედს შენ უნდა მართავდე...

ზეცას უერთდები კამკამას,
უცხო პლანეტებზე დავალ,
ვარსკვლავებს ვერ შევახე ხელი,
გავიფიქრე--უეჭველი დამწვავს,
მთვარემ ცივი სიო დამკრა,
შევებრალე და ჩემგან შორს გადგა,
ოცნებებს მიუყვები კვალდაკვალ,
ზოგჯერ ცრემლებითაც ვნამავ.

ამ ყველაფერს მხატვარი ყავს მისი,
მე კი ჩემს წილ ზეცას--ვხატავ,
და აქ მართლაც ვამბობ სათქმელს,
თუმცა გულში მთავარს ვმალავ,
და ამ მოთმინების მიღმა,
ვხედავ ჩემს თავს როგორ ვჩაგრავ,

ეს რა პლანეტაზე მოვხვდი,
მკლავენ და მაინც ფეხზე ვდგავარ.

ეს სხვათა საბრძანებელია,
აქ მე არავის არ ვგავარ,
თუმცა ჯალათი და მსხვერპლი,
ყველანი ერთ მინაზე დავალთ,
ზღვაში მოცურავეს ღმერთო,
ველოდები ცუნამი როდის დამკრავს,
ზღვაში ნუ დამტოვებ ღმერთო,
ნაპირს ოდესმე თუ გავალ...

მარტო სომ არა ვარ ღმერთო..

ღმერთო ადამიანს შენ ხდი ამქვეყნიურს,
ადამიანი ხარო ყურში უჩურჩულე,
ყველა ღირსება და ღმერთის სიყვარული,
გაჩენის დღიდან უხვად უსაჩუქრე,
სიყვარულით მორთე მისი სულის ფეთქვა,
და წმინდა ლოცვებით ტკბილად უგალობე,
ცხოვრების კიბეც მიეცე-- მიდი აუყევიო,
ისე აუყევი--უფალს უხაროდე.

და შენც ნელ--ნელა ამ კიბეს აუყევი,
ეს ყველაფერი მარტომ შეასრულე,
თუმცა საფეხური ბევრჯერ გაიბზარა,
შენვე გაამაგრე--სხვას არ შეატოვე,
ამ წუთისოფლად მარტომ შემოფრინდი,
მარტომ იბრძოლე და გახდი მემამბოხე.
ადამიანისთვის მინიჭებულ წესებს,
კი არ ავადებდე--უნდა უნამლოდე,

შენი შეცდომები შენვე იტვირთე და,
ხელი არასოდეს სხვას არ შეახოცე.

მარტოობის შიში ღმერთო რას მიქვია,
შიში მოიშორე გვერდზე მიაგორე,
მარტოდ ხომ მოხვედი-- იქაც მარტოდ ნახვალ,
დანარჩენი დრო კი სიკეთეს მოანდომე,
ეს არ დაივინყო ადამიანი ხარ და
მწყურვალს უსათუოდ წყალი მიანოდე,
პრობლემებს მიეჩვიე მარტომ რომ დაძლიო,
მარტოდ დარჩენილმა დარდით რომ არ მოკვდე.

ასჯერ სიკვდილისთვის თუ კი გაიწირე,
მაინც არ დაეცე-- შენით უნდა მორჩე,
შენი ცხოვრება ხშირად ასამართლე,
გახდი მსაჯულიც და შენვე იყავ მოწმეც,
ღმერთი შენთანაა მუდამ თან დაგყვება,
როცა გეტკინება--ძალა უნდა მოგცეს,
ღმერთმა გზა გაგისხნა-- მიდი იარეო,
ბოლოს ადამიანო ჩემთან უნდა მოხვდე..

სარკეს ნუ ერჩი--ის არას მაღაჴს...

სარკეს თვალები ვერ გავუსწორე,
იქ უცხო ქალი შემომყურებდა,
ხმა შემომესმა ამ აჩრდილიდან,
თავს რა უყავი მგონი ურევდა,
შეშლილი სახე, წელიან თვალებით,
თავის თავს ნეტა რაღას ურჩევდა,
ჩემს მზერას თვალი ვერ გაუსწორა,
თვალებს ხუჭავდა ველარ უძლებდა.

ეს შიში იყო თუ სინანული,
და მაინც შიში უფრო სუფევდა,
რალაც ნიშანი მომცა და ჩაქრა,
მგონი დამტოვა აღარ ბრუნდება,
არადა თურმე ხელს მაშველებდა,
ის ჩემს ორეულს კარებს უღებდა,
მე მომეჩვენა რომ დღეს გაიგო,
რომ ყურს თუმც მაინც არვინ უგდებდა.

სარკეს თუ ბზარი გაუჩნდა ერთ დღეს,
შენს გულსაც ნახავ-- ბზარი უჩნდება,
ეს ბედისწერაც რანაირია,
ნახავ ერთ დღესაც ღმერთი უწყრება,
და თვით ცხოვრება დიდი სარკეა,
თუმც ის არ იცდის და არც ბრუნდება,
სარკე უსიტყვოდ გიხსნის განვლილ გზას,
ადამიანიც მის წინ მუნჯდება,
სარკეს არ უყვარს ცრემლი და სევდა,
თორემ ერთ დღესაც სარკეც ხუნდება...

ღმერთო რა ქალა გაქვს...

ასე ქედმაღლურად ღმერთი დამატარებს,
როგორ გაუძელი მიკვირს,
დაცემა არ გაბედოო ღმერთი მეუბნება,
შენთვის ანგელოზი იბრძვის,
და მეც წამოვდექი ასჯერ დაცემულმა,
რამდენჯერ სახე მქონდა გიჟის,
არ არ ვიმჩნევდი თვალში ცრემლის კიაფს,
თუმცა გული ჩუმად იწვის,
უსამართლობა თვალში გეჩხირება,
ტყუილს მართალი ვერ იტყვის.

იცით რა ძნელია ბედნიერის როლი,
როცა ვერ თამაშობ გიჭირს,
ძალზედ ძნელია ამ ჯვრის ტარება,
ღმერთო შემეშველე მიმძიმს,
მგონი ეშმაკმაც ხელი ჩაიქნია,
ვხედავ თავისი გზით მიდის,
იმდენად გაუჭირდა ჩემს ბედისწერას,
ცხოვრება ბოდიშს მიხდის...

ღმერთის მუღამ მნამდა...

ღმერთის არსებობა როცა დამიძალეს,
მე ვერ დავიჯერე--არ ვიცი რატომ,
თითქმის ურწმუნო ოჯახში გავიზარდე,
პატარა გოგო კი მის ხილვას ნატრობს,
მე შენ შეგიგრძენი--ღმერთო დაგინახე,
უფლება მომეცი განახო,
ღმერთო შეგიყვარე ღმერთო დამიფარე,
ღმერთო არ დაგვტოვო მარტო.

ვკარგავ გზა ვერ დავინახე,
შენი ძალა ვიგრძენ ახლო,
სანთლებს როცა ვანთებ შევლას შენგან ვითხოვ,
თავზედ შენი ლოცვა მათოვს,
და თუ ცოდვილთ მსგავსად--ცოდვა მოგვიტევე,
აღარ მიგვატოვო მარტო,
უცებ შიში გაჩნდა თითქოს უფსკრულს ვდგევართ,
ცრემლებით სატანას ვართობთ.

ღმერთო შეგიყვარე--ვიცი არ გაგვწირავ,
და მაინც რატომ ვდარდობ,

ახლა შველა გვინდა გვიჩვენე შენი ძალა,
სატანა გვირთავს წამ--ზომს,
ღვთისმშობლის საქართველოს ცრემლები დასდენია,
ამ ცრემლებს ღმერთი არ დათმობს,
ღმერთო გაგვიკვალე ქართველთ გზა და კვალი,
ველარ გავრკვეულვართ რა სჯობს.

არადა რამდენი ტკივილი მოგაყენეთ..

იმ გზით არ ატაროთ ჩემი საქართველო,
რომლის ბოლოშიც სიბნელე სუფევს,
ყალბმა დაპირებამ სული ამოგვხადა,
დროა სიმართლე ხმამაღლა ქუხდეს,
იმ საკენკს ნუ დაგვიყრით რომლითაც გვაპურებდნენ,
თუმც ისიც ვიცით ხალხს ვინლა უსმენს,
ღმერთის წინააღმდეგ ნუ ნახვალთ ბატონებო,
ღმერთსაც ეს ქცევა თავსატეხს უჩენს.

იმ მატყუარათი ბავშვებს რომ ვაჩუმებთ,
პირში ნუ ჩაგვჩრით მაინც არ ვიტირებთ,
ამ დიდ სპექტაკლში ჩვენ ვერ ვითამაშებთ,
იმ როლს ვერ მოვირგებთ სულს რომ გვიძიმებს,
თქვენს დადგმულ სცენარებს წლებია უყურებთ,
ჭკვიანი არა და-- სულელიც იფიქრებს,
ამ ქართულ სერიალს ცუდი ბოლო აქვს,
ბოლოს ვილაცა ხმამაღლა იყვირებს,
უკვე სცენარი საზღვრებს გადავიდა,
ოსკარის მაგივრად ღვთის რისხვას მიიღებს.

იმ გზით არ ატაროთ--გითხარით საქართველო,
არადა არ ისმინეთ დღეს რატომ გვინყინეთ?

ეს მართლა ხუმრობა-არ არის ძმობილო,
 აქ საქართველოს გული ქვითინებს,
 მალე დავბრუნდებით ჩემო საქართველო,
 სხვას ნუ გაატან ჩვენს ლამაზ გვირილებს,
 და ეს დღეც დადგება ქართველი სიტყვას იტყვის,
 მეც მშვიდად გავყვები ჩემს ნაცნობ ბილიკებს...

ვერ გავათვათ სიყვარულით ზეცა...

ზეცამ წითლად დაიქუხა ისევ,
 მგონი რალაც ჩვენი ბრაზი ახრჩობს,
 წვიმამ ცადა--ვერ მოგვიღობო გული,
 ამიტომაც მის სიბრაზეს ართმობს,
 სიამაყე მაისს მუდამ ახლავს,
 ინვიმოსო წვიმას ახლა რა სჯობს,
 თავს იტყუებს ვარდობის თვე ისევ,
 მეტიჩრობით გონია რომ გვართობს.

მზე თითქოსდა დაატყვევეს ზეცად,
 ცოდვილებსო--ჰკითხეს რატომ ათბობ,
 ნეტა მართლა გვიღალატა მზემაც,
 ჩვენზე ნეტავ უარს ხომ არ ამბობს,
 საოცარი მოვლენაა ქარი,
 წვიმისაგან დედამინასს აშრობს,
 ნუთუ მთვარეც მზის სხივების ტყვეა?
 ღმერთო ნეტავ როდის ვის რა აწყობს?

ვერა და ვერ გავერკვიეთ ვინ ვართ,
 პირველობას მგონი არვინ არ თმობს,
 სხვის ფიქრებში შენ რა გესაქმება,
 შენი ფიქრი ისედაც ხომ გათოვს,

უცაბედად თუ კი ვინმემ გავნო, ღმერთს
არ სძინავს--ის შენს სულში სახლობს,
თავად თუ ხარ მოლალატი სული,
ნეტავი სხვას ვერ გავიგე რას თხოვ.

ბუნებაში ყველა მოვლენებმა,
პირი შეკრა-- დედამინას დაგმობს?
სინამდვილეს თვალს ნუ დაუხუჭავთ,
გადაგვარდით? ღმერთი ჩვენზედ ამბობს,
ნუთუ სათქმელს სხივი ვერ შევმატი?
ვარდობის თვე რაღაც ცუდად ანცობს,
ყველაფერი აირია ღმერთო,
გაზაფხული ასეთი ვის ახსოვს.

ყველას ერთად რა შეგვიძლია...

მე შემეძლია ჩემი ლექსებით თქვენში ჩავსახლდე,
ბევრის გაყინულ გულის კარებზე დავაკაკუნო,
მე შემეძლია და უფრო სწორად ოცნებად მექცა,
დედამინაზე სიყვარული რომ დავაბრუნო,
მე შემეძლია უსასრულოდ ვწერო გრძნობებით,
ჩემი სიტყვებით სიძულვილი დავანაკუნო,
მე შემეძლია ყველა კარზე მათხოვრად დავდგე და
სიყვარულით საქართველო დავასაჩუქრო.

მე შემეძლია სამშობლოსათვის მსხვერპლიც გავიღო,
თუნდაც ლექსებში გადავხარშო-გადავადულო,
არ შემეძლია გაჩუმება იმ ჩუმ ღალატზე
და ამ სიჩუმით ჩემი ერი გადავარჯულო,
ღმერთო შემინდე მაგრამ მართლა არ შემეძლია,
ჩემი კალამი სხვის გასახარად რომ გავაჩუმო,

მე მარტოს არა--სუყველას ერთად რა შეგვიძლია?
 თუნდაც ეშმაკებს ჩანაფიქრი გადავარწმუნოთ,
 და თუ სიჩუმე ყველამ ერთად ამოვირჩიეთ,
 რა შეგვიძლია? მარტო ოჯახი რომ დავაპუროთ?

საქართველოს ვერ შეისყიდით...

ჩვენი ქართველობა ორად გაგვიხლიჩეს,
 სული წაიბილწეს გული ამოგვგლიჯეს,
 მგონი სამუდამო ბინა დაიმკვიდრეს,
 წილი ქართველები სიიდან ამოგვიღეს,
 ეკლიან გზებით სული დაგვიკანრეს,
 მთავრობა ჩვენა ვართო სულიც ამოგვადვრეს.
 წლები გადის და მინისტრებს გვიცვლიან,
 ეკალზე ვარდი გინახავთ ამოვიდეს?
 თითქოს ჭადრაკია--ისე თამაშობენ,
 პაიკებიც არ ვართ ნილაბი ჩამოიხსნეს,
 თუ ვინმემ გაბედა და ხმა აიმაღლა,
 დიდი დრო არა ექნებათ--მიზანში ამოიღეს,
 ფრთხილად ანტიქრისტე--საცაა გაიღვიძებს,
 ეს რა მოახერხეთ თქვენც ვერ წარმოიდგენთ.

ჩემი საქართველო როდის გაიღვიძებს,
 სათქმელს ველარ ვამბობთ--ენაც ამოგვგლიჯეს,
 ქართველი ხალხი თავს არ გაიგიჟებს,
 დაე ყველაფერი ცრემლად გადმოინდეს,
 რომ არ გადავიწვეთ ღმერთო შველა გვინდა,
 ისევ გვინყალობე ნეტავ გადმონვიმდეს,
 ქართველობა ხომ ყველამ დაიფიცეთ,
 ღმერთზე მალლა ვინ დგას--აბა გამოვიდეს...

ეს დღეც შენია და სწავლას მოითხოვს

გუშინდელი დღე გაკვეთილია
და ამ გაკვეთილს სწავლა ჭირდება,
და თუ გაკვეთილს ვერ იმახსოვრებ,
ისევე ახალი შეცდომა გიჩნდება,
უკან მოხედვა არას გარგებსო,
ხვალინდელი დღეც ფიქრით იწყება,
გუშინდელ ტკივილს თუ არ მიხედვე,
ხვალ ეს იარა--კიბოდ იქცევა.

ძველ შეცდომებზე გამოცდა გელის,
აქ ზეპირობა ძვირად გიჯდება,
გუშინდელი დღეს წარსულს ვეძახით,
მომავალი კი წარსულზე იდგმება,
თუ მორყეული დატოვე ის დღე,
წინ წასასვლელი გზები ინგრევა,
ცხოვრება დიდი გაკვეთილია,
დროა ისწავლო---მაღე ბინდდება....

არ გაბიავდრდეს სულში მთავარია...

და როცა შემოდგომამ ცრემლი ვერ გამიშრო,
ზამთრის სუსხისაგან ლამის შევიშალე,
იქნებ არ გამყინო ყინვის მეუფეო,
ნულარ გამკაცრდები--ცოტა შემიბრაღე,
გაზაფხულს იმედის თვალით შევცქერე,
აპრილის ფეთქვაც ვილაცით შევიყვარე,
ზაფხულის მზის სხივებს სადღაც გაურბოდი,
თუმც ყველა ცრემლები ზაფხულში შევიმშრაღე.

ცხოვრების ბურუსში გზა ვერ გავაკვლიე,
 გასაკვირია ზამთარო შენ გინატრე,
 ესეც ამისრულდა თუმცა იქ რა დამხვდა,
 ყინვის მაგიდასთან მე თავად ვერ ვივარგე,
 ყველა სეზონის სევდა და ქარტეხილი,
 სუყველა მგონი მევე შევიფარე,
 და მაინც ოთხივე ჩემი სავანეა,
 ჩემს გულში ოთხივე თბილად შევიწახე..

ადამიანი ასეთი გაჩნდა???

ღმერთმა სიცოცხლეს სული შთაბერა,
 ოდესღაც რაღაც არსება გაჩნდა,
 თითქოს ზეციდან ხმამ გაიჟღერა,
 ადამიანსო--საოცრად გავდა,
 თავდაპირველად იყო შიშველი,
 დრომ მოითხოვა-- ისწავლა ჩაცმა,
 და ეს ცივი და ხისტი არსება,
 ეტაპობრივად ნელ--ნელა დათბა.

ის ზრდილიც გახდა--შრომისმოყვარეც,
 ბედნიერებაც თითქოს არ აკლდა,
 მან სიყვარულის ძალა შეიგრძნო,
 დედამინაზე სიცოცხლე გაჩნდა,
 დღეს მართებული გახდა სამყარო,
 ადამიანი რობოტი გახდა,
 დღეს სხვა თვისებებს ეძებენ მასში,
 ის რაც გააჩნდა წაართვეს--გაქრა.

ის აიძულეს მწარედ აცდუნეს,
 ველარ გაუძლო ორპირი გახდა,

ადამიანი ღმერთი არ არის,
და ამიტომაც შეცდომაც გაჩნდა,
და ამ ცდუნებამ სამყაროს ავნო,
მშველელი ღმერთო არავინ ჩანდა,
ღმერთს ყველა სწამდა და რა მიიღო,
მის სამყაროში ცუდი დრო დადგა,
გაუკულმართდა ადამიანი და,
სამწუხაროდ ღმერთი არ სწამდა.
თუმც მოჩვენებით ყელს იღერებენ,
გზა და გზა ჩუმი ცოდვები ქამდათ,
აქ ანტიქრისტიემ ხმალი იშიშვლა,
ჯადოსნური ხმით--ბრძანება გასცა,
თუმც განვარისხეთ ზეცაში ღმერთი,
მაინც განაგრძო --შვილების დაცვა,
და დედამინაც რატომ გაცივდა?
მას სიყვარული და სითბო აკლდა,
ეს ვერ გავიგე რა შეიცვალა?
ადამიანი ბოროტი გაჩნდა?
ღმერთის გაჩენილ თბილ სამყაროში,
სითბო გაცივდა და ღმერთიც განყრა...

ქალი ნივთი ხომ არ არის...

ქალი არ არის ფიტულა ტანსაცმელი რომ მოარგო,
მასთან მოგინდეს გათბობა თუნდაც ხანდახან ზამთარში,
ქალი, ფულით არ უნდა, მოხიბლო, თორემ უფულოდ გაცვდება,
ქალს გული უნდა გაუთბო, თორემ გადავა მარაზმში.

ქალს თუ დაიპყრობ შენია, გამოიყენე ეს შანსი,
მას ნდობას ნუ დაუკარგავ, კაცური იყავ მის თვალში,
ქალი ნიგნვით იკითხე, ნუ მიატოვებ შუა-გზაში,
მთლიანად გადაიკითხე, ქალს გამოიცნობ კამათში.

დედოფალს მეფე ჭირდება, როგორც მომაკვდავს ნამალი,
 არ ითამაშო იმ სველებით, როგორც ეს ხდება ჭადრაკში,
 ქალს გული აღარ წაართვა, უფულო ქალი ცივია,
 მას ნულარ გამოიყენებ, თავშესაფარად სანგარში.
 ქალი საქმელიც არ არის, ხვალ სხვა კერძი რომ მოგინდეს,
 ისე არ გამოგივიდეს, მადა-მოდისო, ჭამაში,
 არა და, ქალი- ქარია, სითბოს- სიცივით შეგიცვლის,
 ვერ მოაბრუნებ იცოდე, თუნდაც ჩაყევი საფლავში...

ისეთი თქვი რომ აღარ ინანო...

სიტყვა გაცოცხლებს, სიტყვა გკურნავსო და
 ეს სიტყვები მუდამ გახსოვდეთ,
 სიტყვა კაცს ტანჯავს დარდით აღავსებს,
 მთავარი ისაა? კაცი არ მოკვდეს,
 ყოველი სიტყვა რალაცას ანგრევს და
 ეცადეთ სიტყვას შარი არ მოყვეს,
 სანამ იტყოდეთ მანამ დაფიქრდით,
 შენს საქციელზე სხვა არ დარდობდეს.

სათქმელს თავისი გასაღები აქვს,
 ეს გასაღები მუდამ თან გქონდეს,
 ადამიანი სიტყვას რომ განდობს,
 არ უნდა გასცე--საფლავს ჩაგქონდეს,
 ეცადე შენი გამონათქვამზე,
 რომ სინანულის განცდა არ გქონდეს,
 იმდენად კარგი სიტყვები თესე,
 ზეციდან ღმერთის ლოცვა გათოვდეს.

სხვისი კარნახი რაში გჭირდებათ,
 თქვენს თავს უთხარით-- თქვენვე დამოძღვრეთ,

ლამაზ სიტყვების დადგით ტაძარი,
რომ სანთელივით თბილად ჩამოდნეთ,
დაუფიქრებლად სიტყვებს ნუ ისვრით,
შენს ნათქვამს ცუდი რამე არ მოყვეს,
დღეს თუ ვერ შეველი-- ხვალ შეასწორე,
თორემ ზეგისთვის იქნებ გამოგრჩეს.

ყოველი სიტყვა ნაპერწკალს ისვრის,
და ამ ნაპერწკლით გული გამონვეს,
ღვინის ნაცვლად თუ ბოღმას შეირგებ,
ეს რა წესია ბოღმით გამოვთვრეთ,
რაც იცი განა ყველა ითქმება?
ისეთი არ თქვა ცუდი რამ მოხდეს,
ეცადე ისე განვლო ცხოვრება,
მაჟანნი შენზედ ცუდს არ ამბობდეს...

ღმერთო როდისმე ამიხსნი???

ზამთარში, როგორც ყოველთვის,
მზისაგან თოვლი დნებოდა,
ყველა ახალი სიცოცხლე,
ვილაცის ნაცვლად ჩნდებოდა,
მართლაც რა აღარ ხდებოდა,
ვილაცის გრძნობა ქრებოდა,
ვილაცას ვილაც უყვარდა,
ვილაცას ის არ უყვარდა,
ვილაცა იმას ნანობდა,
ვილაც ასე რომ უყვარდა.

არადა ჩემთვის იყავი
ბედნიერების სათავე,

ეხ წყეულ სიყვარულით კი
 ვერ მოგიტოკე სადავე,
 ვერ მოგიტოკე აფრები,
 ახლა შენამდე შორია,
 მეგონა გული გქონდა და,
 თურმე ყინული გქონია,
 ეს ლექსიც მაშინ დავწერე,
 როცა შენ ჩემგან წახვედი,
 ჩემს გულის ნაპირს მოსწყდი და,
 სულ სხვა ნაპირზე გახვედი...

ყველაზე ცუდი ის იყო,
 შენ რომ ხელები დაუშვი,
 ერთ დროს რაც ღმერთმა გაჩუქა,
 ხელიდან რატომ გაუშვი,
 ღმერთო მიგიხვდი შენ-ჩემით,
 გამონაკლისი დაუშვი,
 გამოცდას როცა მიწყობდი,
 შენს შვილს გული ხომ დაუნვი.

და ამის შემდეგ რა-იყო?
 ნანატრი წლები დაუფქვი,
 ტაძარში მიდი გიხმობსო,
 იქ სალოცავად გაუშვი,
 მონანიების დროაო,
 შეცდომა მეც კი დაუშვი,
 ღმერთო მიზეზი რა არის?
 ცოდვილს ოდესმე აუხსნი?...

ნამსხვევად ქცეულს პასუხს ვინ აძლევს

ჩემს ლამაზ ფერებს ფერი წაერთვა,
ასე ინებეს რომ აღარ ჩანდეს,
როცა დავეცი ბზარი მომეცა,
აქაც იფიქრეს იქნებ ვერ ადგეს,
თუმც ნამოვდექი გზა გავაგრძელე,
მძიმე ქვა მომხვდა ვცდილობდი ამცდეს,
ყველა სხეული ნელ-ნელა ტყდება,
ვერ ვუმკლავდები და ძალას მართმევს.

პირველად გულმა დაიწყო მსხვრევა,
სული---უგულოდ როგორღა გაძლებს?
მე დღეს ვიქეცი წვრილ ნამსხვრევებად ნამსხვრევებად,
იქნებ ვიღაცამ პასუხი გამცეს,
ჩემს წინ მიგორავს ეს ნამსხვრევები,
ფეხს ველარ ვადგა , ვიცი გულს ატკენს,
არადა ყველა ნამსხვრევი კვნესის,
უკვე ყველაფერს სატანა ადგენს.

მე ნამსხვრევებად გადავიქეცი,
ამას ჩემს გარდა ვერავინ ამჩნევს,
დამსხვრეულ სხეულს რა უნდა უყო ,
ამაზე უკვე კალამიც არ წერს,
რასაც ვერ დანერ უფალს მიანდე,
ცხოვრება ამას ლამაზად დანერს,
ამ ყველა ნამსხვრევს სახელი ქვია ,
დე სამართალი უფალთან აღდგეს...

ამჟვეყნად ხომ მოვედით? დრო სწრაფად გადის..

თუნდაც აისბერგი ყველა ერთად გადნეს,
 წყალი მოვარდება გშთანთქავს,
 ადამიანო--შენ ნუ გადამივლი,
 იცი ამის უფლება, რომ არ გაქვს,
 ღმერთი ამქვეყნიურს თავის მფარველს ჩუქნის,
 ანგელოზს კი-- ნაპირს გაყავს,
 ეშმაკი გამოიციან, ხელი თუ ჩაგკიდა,
 ყველა მის ქკუაზე დაყავს.

ყველა მოვლენები გარდაუვალია,
 შენ კი სადარდელი სხვა გაქვს,
 სანამ ფეხზე დგეხარ ნულარ ინუნუნებ,
 მაშინ ხეიბარმა რა ქნას,
 ნინასწარ თვალებს ნულარ დაიბრმავებ,
 შენაც ღამურა ხომ არ ხარ,
 მინის მტვერი ვართ და ვერსად გავექცევით,
 დრო მოვა და მიწა გვშთანთქავს,

ყველა მოვლენებმა თავი გაიგიჟა,
 მზეც თუ გაგვიბრაზდა--დაგვწვავს,
 ჩვენ კი ველოდებით იქნებ ქარი ჩადგეს,
 არადა--დასასრული არ ჩანს,
 ამქვეყნად რომ მოვედით-- მართლა რას ვაკეთებთ?
 ვილაცამ კითხვა დასვას,
 თუ ისე უბრალოდ თავს ვიტყუებთ და
 დროც უინტერესოდ გაგვყავს? ...

მაისის თვე სომ ამოგზდა...

როცა მაისი დგებოდა, ვარდები გვეპრანჭებოდა,
თავისი სურნელს აფრქვევდა, შიგ სულში გვეღვინებოდა,
მას მისი მცველი იცავდა, ხელები გვეკანრებოდა,
იმდენად ამაყი იყო, მის წინ ვერავინ დგებოდა.

თუ მასზე ლამაზს ხედავდა,
ველარ ცოცხლობდა კვდებოდა,
მართლა რა აღარ ხდებოდა,
ბევრჯერაც ბუნება წყრებოდა,
ღრუბელი ჩუმად ოხრავდა,
მაისი როცა დგებოდა,
ყვავილში კვირტი ფეთქავდა,
თუმც ავდრის შიში ჩნდებოდა.

მაისი იდგა დედოფლად,
და ვარდიც არას დარდობდა,
ეს სიამაყე რატომღაც,
ვიღაცას სულ არ აწყობდა,
ამ თვეს ვერ იდედოფლებო,
ვარდი ბოღმას ვერ ახრჩობდა,
და თუ გაბედეს ვარდობა,
ცხოვრებას თავზედ ამხობდა,
ეს სიჯიუტე დღემდე აქვს,
მაისი ამას არ თმობდა.

მაშ იდედოფლოს მაისმა,
ზეცაც გაიხსნა ჩამოთბა,
თუმც ვარდებს ეკლები ახლავს,
ფრთხილად შევეხოთ-- რა მოხდა,
დღეს ამ საოცარ სურნელით,
ეს ჩემი ლექსიც გამოთვრა,

მაისიც ჩვენთვის იბრძოლებს,
 ნახეთ ამაყად გამოჩნდა,
 სურნელი გადმოაფრქვია და,
 ვარდის ძირში ჩამოჯდა...

ზეცის პინაღარო არ მიგვატოვოთ...

დილიდან წვიმდა --არ ჩერდებოდა,
 გზად მომავალი ჩვენზედ ფიქრობდა,
 მეც მივაჩერდი ზეცაში ღრუბლებს,
 გასაუბრება მათთან მინდოდა,
 ვერ ჩამორეცხა ზეცამ ცოდვები,
 არადა ზეცა როგორ ცდილობდა,
 გაბრაზებულმა ხმა დაიბოხა,
 ხან გვრინავდა და ხანაც წიოდა.

თითქოს დანებდა წუთით შეჩერდა,
 თურმე ეს ისე გული სტკიოდა,
 ამდენ ცოდვილ ხალხს თავს ტრიალებდა
 და ასე მხოლოდ დრო გადიოდა,
 ახლა ბუნებაც განრისხებული,
 არც მან იცოდა რას ჩადიოდა,
 საკვირველია ადამიანი,
 თვითონ ცოდავდა---ლმერთთან ჩიოდა,
 გასაცოდავდა ვხედავთ სამყარო,
 და ღმერთსაც მგონი ცრემლი სცვიოდა.

და მე არ ვიცი-- მეჩვენებოდა,
 რომ დედამინას ძალზედ სციოდა,
 დედამინელო შენც ხომ დასველდი,
 ზეციდან ღმერთი პასუხს ითხოვდა,

ამ დროს კი ვილაც კუდიან ეშმაკს,
კიდევ ახალი ცოდვა შიოდა,
და რა მოგება ქონდა სატანას?
ჩვენს შეცდომებზე ხელებს ითბობდა.

ჩამოგვილამდა--მთვარეს ვერ ვხედავ,
ღრუბლები ფართოდ სუფრას იწყობდა,
მთვარე გაბრაზდა ამ ყველაფერზე,
და თავშესაფარს სადღაც ითხოვდა,
მზემ დილის სხივი სად გადამალა,
მგონი დაკარგა-- მისთვის იწვოდა,
ღრუბლებს ნერვებმა რატომ უმტყუნა,
ამაზე ვინმე რამეს იტყოდა?
და მაინც ზეცის ყველა მოვლენა,
დედამინისთვის მუდამ იბრძოდა..

საქართველოს სატანა მართავს...

ნარკომანს ფრთხილად ეკითხებიან,
შენ ვის ახარებ? ან რას განიცდი,
პასუხს გაძღევენ ჰაერში ნასროლს,
ის ჰაერშია შენ ვერ დაიცდი,
ვერ გამოიცინობ რას განიცდიან,
ამაზე ფიქრით თავს ნუ დაილლით,
კაი-ბიჭობაც უკან დაგრჩებათ,
არარაობად თავს თუ გაიხდით.

თქვენი უმსგავსო ახირებებით,
ალბათ რამდენჯერ მწარედ დაინვით,
ნარკომანი თუ ავადმყოფია,
მამ მკურნალობას რად არ გაივლით,

ეს მეტადონის პროგრამა რაა?
 ამით სამარეს მალე გაითხრით,
 ეს ნარკომანს რომ მოკეთედ ჩათვლით,
 გვიან მიხვდებით მკვლელად გაიხდით.

და თუ ეს აზრი თქვენგან შორეა,
 გვიან იქნება --დღეს რომ დაითვლით.
 კაცური კაცი ღვინით ქართველობს,
 თქვენ სასიკვდილო სუფრას გაიშლით,
 ამ დროს კი ვითომ კანონმდებლები,
 სავარძლებში ზის-- ცოდვით დაიწვით,
 ღმერთო შეგვიჩინდე--ქმენ სასწაული,
 მე შენი მჯერავს-- ესეც გაივლის.

ის ღამე იყო საგაღისწერო...

გალაკტიონი მე და ღამეში,
 წერდა შვებაზე ღამეს რომ ჰქონდა,
 მის წყვილიად ღამეს ეფერებოდა,
 მეგობრად ყავდა და აღარ თმობდა.
 ის უწოდებდა ჯადოსნურ ღამეს,
 რომელიც მისთვის სიმშვიდეს შობდა,
 მან მე და ღამე სულში აანთო ,
 წყვილიად ღამეში ლექსები თოვდა.
 გალას სათქმელი ჩუმად ტკიოდა,
 ის დახმარებას ღმერთსაც არ თხოვდა,
 და ეს ტკივილიც არ ნელდებოდა,
 მუდამ მის სულში იარებს ძოვდა,
 დიდი მგოსანი სიყვარულს ჭედდა,
 ის ღალატსა და სიძულვილს გმობდა,
 როცა მის ტკივილს აღარ იმჩნევდნენ,
 ის ჩუმად იყო-- არავის მტრობდა.

აფსუს ერთ ღამეს სული დაინვა,
თურმე ეშმაკსაც სათქმელი ქონდა,
და მაინც ეშმამ აჯობა ღამეს,
გალაქტიონში ბოლოს რაც მოხდა,
სარკმელს შემყურემ სხვა გზას გახედა,
ალბათ სიმშვიდეს იმ გზაზე გრძნობდა,
ჩვენი მგოსანი ისე ნავიდა,
ბურუსში დარჩა თუ რისთვის მოკვდა..

დილას ცრემლები არ ანახოთ, მაც თავს ღიმილით ვიმშვიდავდი...

დილამშვიდობისა გაიღიმეთ,
შორს მოისროლეთ ტკივილები,
მაინც ვერვინ კურნავს შენს იარებს,
შენ ხომ ცრემლიანიც იღიმები ,
დილა ბედნიერი გაითენეთ,
მუდამ ნუ იფიქრებ ვიძირები,
იცი მაგ შენს ღიმილს რა ძალა აქვს?
ალბათ არასოდეს იტირებდი.
ახლა ასე მინდა მოგეფეროთ,
რომ მიყვარხართ ხმამაღლა ვიყვირებდი,
დილის მადლი ყველას შეგენიოთ,
ზოგჯერ იღიმიან ტირიფებიც,
დილა ყოველი დღის ნუსხა არის,
დილიდან არ დაიწყოთ ჩივილები,
სუფთა ნაბიჯებით გაიარე,
ღმერთის ნაჩუქარი ბილიკები.

ზეციდან მადლი მოჩუხჩუხებს,
ნელ ნელა შენაც ხომ ინმინდები,

ყოველი გათენება შენი მზეა,
 ღრუბლებს უთხარი ნუ იბღვირები,
 დილამშვიდობისა საქართველო,
 დილას უშენოდ ვერ ვიფიქრებდი,
 დილა სხვა მინაზე მითენდება,
 თუმც მე მაინც შენს მზეს ვიფიცებდი,
 საღამო მონატრებით მილამდება,
 დილას შენი ხილვით ვიღვიძებდი...

დილის დიმილს სხვა ქალა აქვს..

დილის ლექსით სითბოს ვხატავ,
 ყოველ დილით გეფერებით,
 დილის ნამი სულს გვიცოცხლებს,
 აღარ ვინყებთ მას გოდებით,
 აღარ გვინდა ბნელში ყოფნა,
 თუნდ გვტკიოდეს ნამოვდგებით,
 ბედნიერის როლს მოვირგებ,
 ყველას კართან ჩამოვჯდები,
 თქვენც ღიმილი მოგვაგებე,
 ნუ შევხვდებით სხვას გოდებით.

ზოგჯერ ვიღაც გაიკვირვებს,
 უდარდელშიც შეეშლები,
 სიყვარულით შეეგებეთ,
 სიბნელეში ნუ ჩერდებით,
 დილის მადლი არ მოგვაკლო,
 ღმერთო ამას გვედრები,
 გაურკვეველ ამ ყოფაში,
 საქართველოვ გეფერები.

საქართველოს სურნელს ვერ ვგრძნობ,
უცხო მიწას ვემეტები,
დაღლილ გულით დაგატარებ,
ჩემს მიწა-წყალს ვერ ველევი,
სიყვარულს ნუ განიკითხავთ,
სიძულვილში ნუ ეჩრებით,
დილის ღიმილს სხვა ძალა აქვს,
ემშაკს უცებ შეემლები.

ყოველ დილას ლოცვით ვიწყებთ,
და ერთმანეთს ვეფერებით,
სიყვარულით გაითენეთ,
დრო მიფრინავს--ეხ ვბერდებით,
ზოგჯერ სიტყვას ისე ვისვრით,
რომ ვატკინეთ ვერც კი ვხვდებით,
მოგვიტევე ცოდვა ჩვენნი,
ღმერთო ამას გევედრებით.

ბედისწერას რას გაუბეზ

ბედისწერა რომ შემეცნო,
კარებს არ გაუღებდი,
ვარსკვლავები დამიცავდნენ,
ღამით ხელს დაუქნევდი,
მთვარეს სურვილს ჩაუთქვავდი,
ნოხად ცას დაუფენდი,
შავ ღრუბლებზედ წამონოლას,
თუმცა არც ვაპირებდი.

მაგრამ ღრუბლებს ბოლმა ახრჩობს,
 ვიცი თქემს--დაუშვებდი,
 ბედისწერის წვიმის ნაკადს,
 მე როგორ გაუსწრებდი?
 გულწრფელობა რომ მენახა,
 წყენასაც გაუგებდი,
 ბედისწერას სამადლობელს,
 ხმამალლა დაუნერდი.

მის გარეშე ნაბიჯს ვერ ვდგავ,
 ვერც მარტოს გაუშვებდი,
 ჩვენს შორის რომ კავშირია,
 იმ ჯაჭვს გაუნწყვიტავდი?
 ღმერთის ნაჩუქ ბედისწერას,
 მე რაღას დაუდგენდი,
 მთა ვიყავი მეგონა და,
 ნიავს ვერ გაუძლებდი,
 ბედისწერის ნაფიქრალს კი,
 მე რაღას გაუგებდი?...

ამ სისასტიკეს ვინ მოეჩვენა?

ისინი ამ გზაზე დადიოდნენ და,
 თქვენც ნუ გაივლით ამ გზაზე ღმერთით,
 ისინი საკუთარ თავს ილუპავდნენ,
 ჩუმად მოკვდებით-- ნუთუ ვერ ხვდებით,
 ისინი დედებს სულს უნამლავდნენ,
 თქვენაც იმეტებთ--დედებს რას ერჩით?
 ისინი მინიერ ცხოვრების ნაცვლად,
 სადღაც ფრინავენ ურწმუნო-რწმენით,

მარიხუნა სუსტი გამოდგა,
ჰეროინს უშვებდნენ ვენაში ნემსით,
აზრს და გონებას ეშმაკებს ანდობთ,
ამ დროს კი მხოლოდ ეშმაკის გესმით.

ვისაც ეს მოგწონთ თვითმკვლელობაა,
იქ ჯოჯოხეთი უთუოდ გელით,
არარაობას ემსგავსებით და,
ჰაერში ფრინავთ სიკვდილზე მღერით,
იქნებ ითხოვოთ ღმერთისგან შველა,
რომ არ იცხოვროთ შეპყრობილ სენით,
ჯანსაღ ცხოვრებას უარს თუ ეტყვით,
ზუსტად ეშმაკის გეგმაში ჯდებით,
ნუთუ ასეთი სუსტები გახდით?
ყველა ნარკომანს, ეშმაკი გებრძვით,
ყოველი სიტყვა სულს მიწვავს ღმერთო,
მე თუ არ ვიტყვი-- დრო გვიან გეტყვი.

* * *

შენს წინ რამდენი ცოდვა მხილდება,
ვერაფერს ამბობ--ჩუმად იტირებ,
მე და შენს შორის არის სხვაობა,
უკიდევანო წონის სიდიდე.
მეც შენს გულში ვარ თუმცა უმწეო,
ასე პატარას რაღას მიპირებ?!

ზედ გადაუვლი ტალღების შხუილს,
მასთან ჩაწვები--ერთად ვიტირებთ!...
მე და შენ როგორ ვგავართ ერთმანეთს,
ვითომც არ გვტკივა-- ისე ვიღვიძებთ.

და მაინც მოითხოვან

თუნდაც უამრავი ტკივილი მოითმინე,
 მუდამ გახსენებენ რაც ვერ აიტანე,
 ნაბიჯ-ნაბიჯ გსდევენ, სულს აგაცლიან,
 თანაც გიბრძანებენ--თავი დამიხარე.
 არადა სული მაინც სპეტაკი ხომ გრჩება,
 დროზე უნდა გეთქვა თუმც ვერ გაიაზრე.
 მოთმინებების მთები აღიმართა,
 მთიდან კარგად მოსჩანს რაც ვერ დაინახე.

თავშეკავებამაც მწარედ ჩაგაფიქრა,
 შენს თავს აწვალედი--დრო რად გაიყვანე,
 ველარ გპატიობენ ტკივილს თუ გამოთქვავ,
 ადრე ხომ ითმენდი, ახლაც აიტანე...
 თუმც მაინც არ დაეცი, სასწაულებაა--
 თავს მოერიე და ხელში აიყვანე,
 ღმერთის დახმარებით ისევ წინ მიდიხარ,
 გასაოცარია შენი გაიტანე?

ასჯერ დაჭრილ გულში, ისევ თუ ჩაგარტყეს,
 გეუბნებიან შენით დაიყვავე,
 ზოგჯერ უთქმელობა--არა ეგების რა,
 გათავისუფლდი--გული დაიცალე.
 მოთმინებითაო ხშირად მოგესმება,
 იმას არ ხვდებიან--როგორ დაიღალე,
 წუთისოფელი ძალზედ ძვირფასია,
 დროს ნუ დაკარგავ-- გული გაიხარე...

ეს ღელვა როდის უნდა დამთავრდეს...

ზღვაში შეცურდა გემი გაჰკივის,
თვალს ვაყოლებდი რალაც გავთვალე,
იქნებდა ამ გემს აღარც ენადა,
მგონი არც უნდა წასვლა ამ გზაზე.
ღუზა აუშვა აფრები გახსნა, ძლიერ
კივილმა გული გააპეს,
გულდანყვეტილი ვუცქერდი მის ჩრდილს,
ჩემი ფიქრებით მგონი დავათბე.

გემს გავაყოლე რაც კი მტკიოდა,
ჩემს საფიქრალსაც ზღვაში გაარკვევს,
მეც გავყვებოდი ასე მომინდა,
უსასრულობის საგზურს მევე.
და ზღვაც აღელდა ნერვებს იგრეხდა,
ველარ უძლებდა ასეთ განაჩენს,
ზღვასაც უნდოდა მარტო დარჩენა,
მას მისი ღელვა აღარ აკმარეს.

ამდენ ცოდვით და ამდენ ცრემლებით,
გული აუვსეს შტორმით დაღალეს,
გემი გაცურდა არ ჩანს აჩრდილიც,
მხოლოდ ფიქრები ველარ აკრძალეს.
რასაც ვნატრობდი გემს გავატანე,
ეს ზღვის ტალღებმადავარქ ჩუმად მასწავლეს,
შენს ნაპირს ფეხს რომ გადააბიჯებ,
ეს ღელვა როდის უნდა დამთავრდეს? ..

უბულობა კლავს...

გადაირბინა ირემმა მთები, გულის
კანკალით, რქებს ვერსად მალავს,
ყურში ჩაესმა მგლების ყმუილი,
მთებზე შეყრილან ჯარივით დგანან.
ირემი შედგა, გზა ვერ განაგრძო,
უნდა მოზრუნდეს მეტი გზა არ აქვს,
ამ სიჩუმეში და შიშის ზარში,
სადღაც იფეთქა, დამბაჩის ხმამაც.

ირემი მოწყდა ინერციით და,
განწირული ხმით მთის ძირას ჩანვა,
სისხლი სდიოდა მკერდიდან თქემით,
ინურებოდა სისხლისგან დანდა.
განწირულ ირემს ალესილ დანით,
ყელი გამოჭრა უგულო კაცმა,
აქ ირმის ბედი არვის ანუხებს,
მან ვერ უშველა საკუთარ თავსა.
დაუნდობელი არის ცხოვრება,
შემწყნარებლობა ნიაღვარს გაყვა..

თქვენ გელოდებით საქართველო.

როგორ მოგეფეროთ ვფიქრობ,
სიტყვებს არ დავეძებ აქ მაქვს,
ყველა ემიგრანტის ბედი, ჩემს
გულს არ ცილდება მწამლავს,
როცა ემიგრანტი ტირის.
ზღვასაც კალაპოტი არ აქვს,

შვილებს მისტირიან სადღაც,
შორეულში მათი ლანდებს ხატავს.

ღამით სევდიანი ძილით, თვალებს
ცრემლებით რომ ნამავს,
ამას ცხოვრება თუ ქვია,
ნერვებს იგრიხავენ სადღაც.
ღმერთო ემიგრანტის ბედი,
რომ დაწერე--ახლა სად ხარ?
ქალებს ასამართლებთ რატომ?
თუმცა მათ ნანვალებს ხომ ჭამთ?

ქალი ნაზიანო ამბობთ, სინაზეს
კი შორეულში ვკარგავთ,
დედას შვილის სითბო ეწვის,
დრო კი მონატრებით გაყავთ.
ემიგრანტის ბედი არის მკაცრი,
მარტოა და გვერდით არვინ არ ყავს,
როგორ დაეძებენ სითბოს,
ემიგრანტებს ერთმანეთი გაყავთ.

აფსუს მაინც ალამაზებთ დღეებს,
ღმერთს მადლობა ამის ძალა რომ გაქვთ,
ემიგრანტს ნუ აატირებთ კმარა,
ისეც ტირის ნუ გაატანთ ნაგავს.
მისი ფიქრი და ოცნება არის,
თავის ოჯახს ნეტავ როდის ნახავს,
ღმერთო ჩემო გაგვინათე გზები,
ეს რაღაა საშველი რომ არ ჩანს...

ემიგრანტებს მოეფერეთ ყველამ,
 ისეც ტკივათ მეტად ნულარ ვატკენტ,
 ემიგრანტის ძეგლი უნდა დავდგათ,
 სიმბოლურად ალბათ გმირს დავანერთ.
 ქედს მოვიხრით საქართველო თქვენთან,
 ბედნიერი წუთები რომ დადგეს,
 ჩემი ლექსით გეფერებით ნაზად,
 ყველა სიტყვებს გულზედ ნამლად გადებთ.
 ემიგრანტებს დაულოცოთ გზები,
 დაკარგული წლები ცხოვრებას, რომ გართმევთ,
 ღმერთო შენი ძალა გვინდა ახლა,
 ქართველების საშველი, რომ გაჩნდეს.

ვწერ უსასრულოდ არ დავიღლები,
 ამ ლამაზ სიტყვებს თქვენთვის მოვქარგავ,
 მაშ გამარჯვება და სიხარული, მე,
 ემიგრანტებს ტკივილს მოვპარავ.
 შორეულიდან საქართველოსკენ,
 ნამომავალ გზებს მალე მონახავთ,
 არ დაიჩოქოთ ემიგრანტებო,
 მეც ემიგრანტი--ლექსით მოგმართავთ...

დედოფალს როცა ეთამაშები იყავი მეფე

მას საქართველოს დედოფლობა დაშვენდებაო,
 ასე ამბობდნენ ქორნილის დღეს ერთ ლამაზ ქალზე,
 მას ეს სიტყვები ერთხმად შესძახეს,
 მაგრამ რა იცის თურმე ერთ დღესაც--
 ჯვარს დაინერდა უვარგის კაცზე,
 ვერა და ვერა--ვერ იდედოფლა პატარა გოგომ,

მოთმინებების მთებს შეეჭიდა--გააკრეს ჯვარზე,
ზეციურ გოგომ დღესაც არ იცის რად გაიმეტეს
და რად ატკინეს ასე მწარედ დედამინაზე,
არადა ღმერთო რას არ ფიქრობდა ლამაზ ფიქრებში,
მგონი გაფრენას აპირებდა პლანეტა მარსზე.

ვერ შეიღირსა მეფემ ახალი გამოიგონა,
ბზარი გაუჩნდა მათ ცხოვრებას და, ვერ ხვდება- რაზე,
კაცობა ველარ დაიმსახურა თავიც გასწირა,
ლამაზ დედოფალს უარი უთხრა გაცვალა სხვაზე,
თუ, დედოფალი არ იდედოფლებს მუდმივად შენთან,
მაშინ დედოფალს, პაიკი შეცვლის დედოფლის ხარჯზე,
ეს დედოფალმა ვერ დაამშვენა შენი ცხოვრება,
პაიკებს როცა გამოიყენებ რას იტყვი, მატზე,
დრო მისთვის მიდის თუმც კვალი რჩება ღრმა ჭრილობებით,
ყველა ციფვილნი პასუხს აგებენ საკუთარ თავზე...

ქართველას შიში სულში ჩაუქვრათ...

სამყაროს სატანამ შემოუტია,
ვერც შევამჩნიეთ--სულში ჩაგვიძვრა,
ადამიანებს რალაც აწუხებთ, საით
მივდივართ ნეტავ რა გვინდა?
ანტიქრისტეზე ბევრი გვსმენია, აჰა
ავიხდა რა დრო დაგვიდგა,
ეს ჩვენ დავთესეთ რასაც დღეს ვიმკით,
აღარ გაუშვით დრო რომ გავიდა.

გველის არაკი თვალწინ დაგვიდეს,
მოძლიერდნენ და შეჭმა მოუნდათ,
ანტიქრისტეზე სანამ ვიფიქრეთ,

ადამიანი ხელიდან წავიდა,
გაოცებული შევეყურებ მავანს.
ადამიანი ოცნებად გაგვიხდა,
გაერთიანდით ქართველო ერო,
თორემ სამშობლო არ გვაქვს გაფრინდა.

იმდენად ტკივა ჩემს საქართველოს,
ყველა წმინდანი ერთად ატირდა,
და ამ ცრემლებზედ პასუხისგება
არცერთ ჩინოვნიკს მიკვირს არ გინდათ.
ღმერთო ძლიერო, შენ დაგვიფარე!
საქართველოში შიში დამკვიდრდა,
ყინულოვანი გახდა სამყარო,
ყალბ სიყვარულით--სითბო დაიწვა!

თითქოს ქართველი დანებდა მავანთ,
ნუთუ ქართველებს ნირი წაგვიხდა,
არადა შიშით უფრო ვჩუმიდებით,
ამ უთქმელობით ქართველი დაიხრჩვა.
სიმართლეს ველარ დაასამარებთ,
თუმც სამართალი თვალწინ დაიწვა,
ასიათასი ქართველთ ნაკადი,
ოჯახებს ტოვებს-- ვინ სად გაიქცა.

ისეთი პირი უჩანს მთავრობას,
შეგვისყიდეს და მფლობელი გაგვიხდა,
ნივთი ვგონივართ მაგ უწმინდურებს,
მტვერსაც არ გვწმენდენ--რა ღრო დაგვიდგა?!
იმდენი ყალბი როლი მოირგეს,
ჩემი ქვეყანა მწარედ ატირდა,
ხვალ რა იქნება მართლა არ ვიცი,
ღმერთო, ეშმაკთა ხროვამ გაგვიყიდა!...

მარიხუნამ ფრთები შეისხა...

ჩვენმა მთავრობამ კანაფის ფოთლებს,
გზა ფართო მისცა-- ძეგლი დაუდგა,
ეს არ აკმარა ღმერთო გვაკმარე,
კი არ აკრძალა-- კიბეც მიუდგა.
სამწუხაროა ქართველი კაცი რომ
ამ განზრახვას ველარ მიუხვდა,
ნარკომანს მწვანე აუნთო ღმერთო!
სამყაროს მონყდნენ ყველა მიდუნდა,
მარიხუნას საძოვარ ველზე,
როგორც ნახირი ისე მიუშვა!

იციტ? ვინა ხართ? მოდემის მჭამელი
და უფრო მეტიც-- დიდი გიურზა,
კანონმდებლებმა ქართულ მინაზე,
ცეცხლი დაანთო ნავთი მიუსხა.
და ამის შემდეგ ხელისუფალნი
უშიშრად გაშლილ სუფრას მიუსხდა!...
ვისაც ეგ აწყობთ ყველა აქ სხედან,
თამადათ ვინ ყავთ? ვინმე იუდა!
რამდენმა დედამ არ იცის სახლში,
შვილი ცოცხალი თუ კი მიუვა...

ოდესღაც იყო-- თუმც არც ყოფილა...

მე იმ სიყვარულს კარი გაუღე,
რომელსაც მარტოს ძალზედ ციოდა,
ჩემთან მოსულმა გულში ჩამიკრა,
ამ დროს კი სადღაც ქარი კიოდა.

ჩვენ არ გვესმოდა ქარის ქვითინი,
ვიღაცას თურმე გული ტკიოდა,
აქ სიყვარულმა მისი სიტყვა თქვა,
კვალი დატოვა ცრემლი სდიოდა.

შიშით ოდესღაც ცეცხლი რომ გვენთო,
ვერ გავალვივეთ--რადგან განვიმდა,
ხელს რომ გიშვებდი ორთავე ვგრძნობდით,
შიშით ხმამალლა რომ ვთქვათ არ გვინდა.
ამ უთქმელობამ მაინც მისი ქნა,
ეს სიყვარული, მწარედ დაფლითა,
ცუდ სიზმარში ხარ--შიშით იღვიძებ,
ასეთი ყოფა ნეტავ რად გინდა.

სიყვარულს როცა ხელი გაუშვი,
დროც გამონახა, რალაც ჩაფიქრდა,
უიმედობას ველარ გაუძლო,
აქ სიყვარული მწარედ ატირდა,
შიშით სიყვარულს მხოლოდ გზას ურევ.
ბოლოს მიხვდები როგორ გაცივდა,
სიყვარულს ლოდინით ვერ მოაბრუნებ,
უფრო განყალდა კი არ დაღვინდა.

ოცნება-- ოცნებით გაგვიწაპირეს...

ხავსი მოედო დღეს ჩვენს მთავრობას,
შეძლეს--ცხოვრება გაიადვილეს,
ხავსმოდებულ ხეს ფესვი ერყევა,
თუ დაეყრდნობით--გადაგიყოლებთ.

ქართველი ხალხი ახალს ელოდა,
ხალხს ეს ლოდინი გაუხანგრძლივეს,
შემოტევების სუნი რომ ეცათ,
ხელეები მაშინ დაიკაპინეს.

ყოველი დილა კვნესით იწყება,
ქართველთ ნუხილი გაუმარტივეს,
ყველა მოთხოვნა ჰაერში დარჩა,
მოთხოვნა--ოცნებით გაუბათილეს.
ხელის მინისტრებს ვერ ელევთან,
უშვებენ??? სკამები გადაუადგილეს,
ქართველი კაცი ლუკმა-პურს ეძებს,
ქვეყნიდან წასვლა გაუმარტივეს.

დღეს თუ ათას კაცს სუნთქვა უჭირდა,
ხვალ ორიათასს გაუსაძლისეს,
და რა ლოზუნგით მოხვედით ერთ დროს,
ოცნებამ--ოცნებით გაგვიჩალიჩეს.
ეს უსამართლო მთავრობა გვახრჩობს,
ხალხს სამართალი დაგვიპატიმრეს,
ღმერთო ბოლომდე გაგვანადგურეს,
სულსაც შეეხენ--დაგვიმახინჯეს...

306 ვის დავალეპებს ასრულებს?

უკვე ამიფეთქდა სათქმელი,
კალამმა ისევ წერა დაიწყო,
იციტ? საშინელი დრო დადგა,
ქართველებში მტრობის ცეცხლი დაინთო.

საქართველოს წინამძღვარო შეჩერდი,
 საზღვრებს გადახვედი--რა იყო?
 ნუთუ რა სისხლი გაქვს ასეთი,
 ქართველმა--ქართველი რომ ვერ დაინდო.

იქნებდა უშველოთ საქართველოს,
 გულში წყენა აღარ ჩაიდოთ,
 თქვენ ხელუსუფალნო ნუ ჰყვირით,
 ხალხზედ ზენოლა არ დაინყოთ!
 მშიერ -- კაცმა ხმამაღლა რომ იყვიროს,
 კარგად ვიცი--არავინ არ დაინდობს,
 ხალხის სიტყვა სადაც ნულის ტოლია,
 იმ ქვეყანას ყველა მტერი გაიყოფს!...

ჩინოვნიკებმა ისე დადგეს სპექტაკლი,
 ხალხის მილიონები წაილო,
 ჩემი საქართველო გაოგნდა,
 ველარ გაიგო რა იყო.
 ღმერთი პასუხს ელის ცოდვილნო,
 ეკლესიის კარი მისით გაილო,
 და ამისი მთავარ მიზეზს სად ვეძებთ?
 ქართველებმა ტახტი ველარ გაიყო...

ცხოვრების კანონს ნუ გადაუხვევ...

ცხოვრების ცუნამს ნუ ჩაუთვლიმებ,
 ხმალი ქარქაშში აღარ ჩააგო,
 ცხოვრება გებრძვის--თავის ამალით,
 ეშმაკს შენიშნავ?--არ გაიკარო!

მედროვეები ჩამოიშორე--თავი
იმათთვის არ დაიჩაგრო,
შენი ტკივილი შენვე განკურნე,
ეცადე კალთა გადააფარო.

თუ საიდუმლოს ვინმეს გაუმხელ?
გირჩევდით აღარ--გადააჭარბო,
თავშეკავება დიდი განძია,
თავი შარში რომ აღარ ჩააგდო.
სანამ არსებობ--თავს გაუფრთხილდი,
ცხოვრება შენს თავს--არ წაამწარო,
ღმერთმა ვინც შეგქმნა--იმათვე დარჩი,
გემჩნევა--თავი არ გააყალბო.

თუ სურვილი გაქვს ტაძარში შედი,
თუნდაც სანთლები აღარ დაანთო,
ეს კლიტე შენს ბედს მოარგე კარგად,
სხვისი კარები აღარ გააღო.
ეშმაკთა დასი ჩამოიშორე,
მათ შენი თავი არ დაამატო,
ვილაცის ჯიბრით აღარ იცხოვრო,
მათ ვითომ რაღაც რომ დაანახო.

საქციელს ვინმე თუ დაგინუნებს,
რადგან ეს შენ ხარ--არ გაამართლო,
ისე იცხოვრე რომ ღმერთმა გიცნოს,
ცოდვას ცოდვები არ დაამატო.
შენი კუთვნილზე უარი არა თქვა,
ეშმაკი გიცდის--არ გაახარო,
თუ კი გატკინეს--ღმერთს მიაბარე,
შენ თავს ცხოვრება არ წაამწარო...

დავიძინეთ და გვიან გაგვიღვიძა...

მოდით ქართველებო სიმართლე ვაღიაროთ,
 რუსეთს რატომ უღებთ კარს,
 ვის ვინ ურჩევნია ამას ნუ ვიკითხავთ,
 აფხაზეთმა მისი სიტყვა თქვას.
 იქნებ სამაჩაბლოს ცოტა დავეკითხოთ,
 შვილმკვდარი დედების ხმას,
 ბედნიერება მარტო შენითაა?
 რატომ არ იცოდებთ სხვას!...

ქართველი ბიჭები რუსებმა დაგვიხოცეს,
 ნუთუ ეს არაფერს გავს,
 შენ ეი ხელისუფალნო-- რასაც ახლა სჩადით,
 იცით? რომ ძალზედ ყარს.
 ასე უნამუსოდ სამშობლო გაგვიყიდეთ,
 არაფერს ეკითხებით ხალხს,
 ისტორია მოლაღატედ გრაცხავთ,
 თუმცა არ გრცხვენიათ-- ეს უკვე დღის წესრიგში დგას.

ასე უნამუსოდ ფულს რაში უხდიდით,
 პოლიციას და ქართველ ჯარს,
 თავმოყვარე ერი დღეს რას დაამსგავსეთ,
 გადასცდა ყოველ ზღვარს.
 ჩემი საქართველოს ნეტავ ხვალ რა ელის?
 რაღაც იმედი არ ჩანს,
 არ გვინდა ამერიკა--და აღარც ევროპა,
 რუსეთს თუ კი ეტყვიტ უარს.

ჩემო საქართველო როგორ მოგეშველო,
 შენზედ ფიქრები მჭამს,

ღმერთო სასნაული იქნებ მოახდინო,
ტაძარში ეშმა რეკავს ზარს.
არა არ დაუშვა მტერთა აქ თარეში,
ჩვენს მტერს ნუ გაულებ კარს,
იმ სისხლს რუსის ხელით წვეთებად
დაცლილს, რომ არ აპატიებ მწამს.

ღმერთო მუდამ მწამდი და ახლა მთლად
მოგენდე, იმედს აღარ ვკარგავ --მაქვს,
მოლალატიე მთავრობას და წყეულ
დამქაშებს, ვიცი გაუყენებ გზას.
ნუთუ ასე ჩუმად ქართველი დააჩოქეს,
რომ ველარ იღებენ ხმას,
მე მაინც ღმერთო--მხოლოდ შენ გენდობი,
მხოლოდ შენში ვხედავ ხსნას.

ღმერთო რა ხდება დედამინაზა..

სამყარო ცირკად გადააქციეს,
ჯამბაზებს გვანან დროა რომ ითქვეს,
მხოლოდ სამოსებს იცვლიან ცირკში,
ჩემი კალამი დუმილს ვერ ითმენს.
კლოუნთა დასი რეჟისორს უსმენს,
თვით რეჟისორიც როლებსაც ირგებს,
ცირკის ქარავანს ემატებიან,
გზადაგზა ახალ ჯამბაზებს იძენს.

შარაზე თუ კი აღმოჩნდი ერთ დღეს,
ხელს არ შეგაშველს შორიდან გიცქერს,

თვით წერენ როლებს თვით თამაშობენ,
 მის ხმაზე უკრავენ მოჭიმულ სიმებს.
 ადამიანად თუ შეგქმნა ღმერთმა,
 კლოუნად ღმერთო რად უნდა იქცეს,
 საოცრება კი იცით რა არის?
 ასეთნი ერთუროს შეჯიბრში იწვევს.

დღეს რომ ერთ ჯამში ჭამენ სიტკბოთი,
 ხვალისთვის ნეტავ ზურგს რატომ გიქცევს?
 სამყაროს თავბრუხვევა დაენყო,
 ვერ იკურნება რაებს არ ისმენს,
 თვით ეშმაკებიც გაოცებულან,
 ჩვენს ნაცვლად პირფვარს ეშმაკი იწერს!
 ეს ვერ გავიგე ასეთ ჯამბაზებს,
 ეს დედამინა როგორღა იტევს!

ჩემი კალამი ზოგჯერ ბასრია...

წერას ვაგრძელებ მეგობრის გულზედ,
 და ეს გული კი არის ფურცელი,
 მან შეისრუტა ჩემი სათქმელი,
 მან მათქმევინა ბევრი უთქმელი.
 საოცრებაა ზოგჯერ ვხალისობ,
 ფურცლებს ხანდახან ჩუმად უმღერი,
 ის არ ჩუმდება მესაუბრება,
 მე კი უსმენ და მშვიდად უცქერი.

ჩემი კალამი ძალზედ ბასრია,
 მასთან შეჯიბრსაც არვის ვურჩევდი,

მე სახალისოდ არასდროს არ ვნერ,
ტვინი მკარნახობს ხელით ვუნწერდი.
ფურცელს იყო რომ ცრემლს ვუტოვებდი,
მას ვასველებდი-- სხვებს კი ვუსმენდი,
ჩემი კალამი მუდამ წრფელია,
თუმც ზოგს არ მისწონს--მე კი ვუთმენდი.
ჩვენ ღმერთი არ ვართ შეუცდომელი,
ცოტა შეცდომას ყველა ვუშვებდით...

იქ ქართველების საქართველოში ...

ჩემს საქართველოს თუ უპატრონებთ,
იქ მოუშუშეთ სად უფრო სტკივა,
ღია ჭრილობას თუ ვერ უამებთ,
ყინულს ნუ ადებთ ისედაც სცივა,
ყველა ქარიშხალს წინ დაუდექით,
სანამდე მტერი შენს სახლთან მივა,
დროა მოფხიზლდეთ -- დღეს საქართველოს,
ყველა ქართველის, ტკივილი სტკივა.

ხმალამოდებულ ქართველთ ყიჟინა,
ჩვენს საქართველოს ძალას აძლევდა,
ქართველ ვაჟკაცებს სისხლი უდუღდათ,
როცა ბერლინის კედელს ანგრევდა!
ახლა მთავრობა ვირზე შემჯდარა,
ოპოზიცია ტექსტებს ადგენდა,
ოპოზიციაც თავის ჭკუაზე,
მათ სასარგებლო სათქმელს არჩევდა!
ამ დროს ქართველი სამწუხაროა,
არჩევნებში ხმას ამათ აძლევდა.

ეს ქართველების საქართველოში,
ხელისუფლება უცხოს ართობდა,
მაშინ როდესაც ქართველი კაცი,
ერთ გოჯა მინას სხისთვის არ თმობდა!
ჩვენს ხელისუფალთ რაღას გაუგებ,
სხვისთვის იბრძოდა ვის რა აწყობდა,
იქნებდა ხალხზედ ცოტა ეფიქრათ,
ყველა მინისტრი ბავშვივით ანცობდა.

ხელმწიფის მიერ დასმულ მინისტრებს,
მხოლოდ ბოღმა და შუღლი ახრჩობდა,
უცხო ქვეყნებში გადახვენილნი,
მთავრობას --ვხედავთ სულ არ ახსოვდა.
ღმერთო თქვენც ხედავთ რომ სამართალი,
ყველა საზღვარს და თმენას გაშორდა,
ქრისტეს ნილხვედრი საქართველოში,
ჩვენი მთავრობა ძალზედ გაღორდა...

ღმერთო ბოლო კარს უნე მიმიხურავ

თუ კი მესროლეთ, ნულარ ამაცდენთ,
ადამიანი იქნებ დამუხჯდეს,
უკვე არაფერს არ ვითხოვ თქვენგან,
ბოლოში მაინც ღმერთი მაკურთხებს.
იმ სიკეთისთვის რაც კი გავიღე,
რა მივიღე და,, პირში მაფურთხეს,
ისეთი აზრი მიჩნდება ზოგჯერ,
თითქოს სიცოცხლე ეს თქვენ მაჩუქეთ.

და რა ძალა მაქვს უნდა გავიქცე,
თავი მთლიანად გავინადგურე,
კიდევ ერთ კარებს მაგრად მივხურავ,
სადაც სიცივი დაისადგურებს.
და მეც არა ვარ გამონაკლისი,
ღმერთი რაღაცას მისაყვედურებს,
ერთ დღესაც მოვა შავი-სიკვდილი,
ბოლო კარებზე დამიკაკუნებს.

ეს შეუცვლელი კანონი არის,
უკვდავებას არვინ არ გისაჩუქრებს,
მთავარი არის რა გზით იარე,
ყველა თავისას დაიმსახურებს.
სულში ზამთარმა თუ ჩაიბუდა,
უფალი ერთ დღეს გაგიზაფხულებს,
ღმერთის გაჩენილს-- ღმერთი დაგიცავს,
ის ყოველ ჯერზე ლოცვით გაკურთხებს...

სინამდვილის წინაშე თვალი არ დასუჭო

არ მომატყუო--თუ კი მოგენდე,
შენც თუ უთქმელად შენად მიკადრე,
მე მწამს სიცოცხლე--თუ მას მეგზურად,
მუდამ თან ახლავს წრფელი სიმართლე.
არ ითამაშო--ჩემთან არ გინდა,
ყველას ემჩნევა უშნო სიყალბე,
უფლებას მაძლევ მოგეალერსო?
უფლება არ მაქვს--ყალბი მიყვარდე.

მწარე სიმართლეს თვალს უსწორებდი,
 ტკბილი ტყუილი ვერ ავიტანე,
 იცი? ტყუილო ვერ ჩაგიხუტე,
 ამ სისასტიკით ბევრი ვიტანჯე.
 არ გაიკვირვო რომ არ მიგიღებ,
 არც გაიოცო-- რომ ვერ გიტანდე,
 ჩემთვის ტყუილი ღმა ტკივილია,
 ტყუილის მთქმელს რომ სულში ვისვავდე.

სანამ ღალატი თვალს გამისწორებს,
 ჩემგან შორს წადი-- გირჩევ იჩქარე,
 ტყუილის გვერდით მეც ყალბი ვხდები,
 ასეთი ღმერთო ველარ ვიკადრე.
 თუმც სინამდვილეს თვალის ვარიდე,
 არ უნდა მექნა-- მწარედ ვინანე,
 მავანთ ტყუილი--თუ ასაზრდოებს
 ჩემთან არა და--სხვა გზით იარე.
 მონანიება თუ კი მოგიხდეს,
 ძვირფასო, თავი ღმერთთან იმართლე!...

დედამინა რომ გვპილად სუნთქავდეს...

მინდა დედამინა ჰგავდეს იმ ზღაპარს,
 სადაც სუყველა ბედნიერია,
 მინდა ბუნება ლაპარაკობდეს,
 მგონი ამასაც მიეჩვევიან.
 დედამინაზე რაც კი სულდგმულობს,
 სიყვარულითვე ძლიერდებიან,
 თუ კი ცხოველსაც მიუაღერსებთ,
 რაც ჩვენ გვატკენენ- მოგვეჩვევიან.

ადამიანად გაჩნდნენ ამქვეყნად,
მაგრამ რატომღაც ცხოველდებიან,
თუ დედამიწას ცოდვისგან განვწმინდავთ,
იქ არასოდეს არ მოკვდებიან.

თუმცა ბოროტი ჯოჯოხეთს მიდის,
სამოთხეს ვიციტ ვინც მოხვდებიან,
ბოლოს კეთილი იმარჯვებს მაინც და
ზღაპრის გმირებს ემსგავსებიან.
ამ პლანეტაზე ვერას გაუგებ,
ერთმანეთი არ ედარდებიან,
ეს გულდანყვევით შემოგიქარგეთ,
ასე ნელ ნელა გვეკარგებიან.

დრო კი მიფრინავს ქარიშხალივით,
ერთ--ურთი ყველას ენატრებიან,
უკეთესობა არას მიქვია,
ემიგრანტთ ტალღას ემატებიან.
დასალიერში ძალას იკრებენ,
ღმერთს მათი შვილნი ებარებიან,
იტალიიდან სიყვარულს გჩუქნით,
ემიგრანტები გესალმებიან...

სიძულვილს არ მისცე უფლება...

ვერვინ გაიგო როგორ შეგიყვარე,
ცხოვრება ჩუმი ტკივილს გაჩვენეს,
ის კი ყველამ ნახა როგორ გივიწყებდი,
უხილავი სპექტაკლიც კი დადგეს.

არა ვერ გაძლებსო მავანმა გაიფიქრა,
 წამ--ზომი ეშმაკებმა ჩართეს,
 ეს მსხვერპლთშენირვა ვერვინ შეამჩნია,
 გრძნობებმა არაფერი არ თქვეს.

ჩემი სიყვარული სისხლისგან იცლებოდა და,
 ბოლოს ჯვარზედ გაცვეს,
 სიყვარულს ეფერეო და მერე რა მოიგე,
 სულში ყველაფერი დაწვეს.
 და მე აღარ მინდა ჩემი სიყვარული,
 ცეცხლით აღმოდებულს გავდეს,
 წვიმის იმედად დარჩენილი ვარდი,
 უშენობით არ უნდა დაჭკენს.

ამდენი მოთმინებამ გული დაასუსტა,
 საიდუმლო ბოლოს გათქვეს,
 მე გზას გაუყევი ასე საიდუმლოდ,
 თვით კი გზა--საყარზე დარჩეს.
 სულსაც მობეზრდები--როცა ვერ მკურნალობ,
 შენს უფლებებსაც არღვევს,
 ასეთი სიყვარული მტკივნეული არის,
 თუმც სხვას არასოდეს ატკენს.

და თუ სიყვარული გაბზარულ ხიდზე დადის,
 ეს ხიდი დროზე უნდა ჩატყდეს,
 სიყვარული შენში უნდა მაისობდეს,
 ის ბედნიერებას უნდა ჰგავდეს.
 ყველა როდი არის სიყვარულის ღირსი,
 მას ღმერთის უნდა სწამდეს,
 სიყვარულით სავსე გულში ღმერთო,
 ჭრილობა არ უნდა დარჩეს...

შენს თავს პატივი დასდევ-- ეფერა..

ღმერთის წინაშე იყავი წრფელი,
არ გამოგივა, ყალბი მოქცევა,
ღმერთს შენს ფიქრებსაც ვერ დაუმალავ,
გვიან იქნება, რაც კი მოხდება.
შენ ვინაც გაჩნდი იგივე დარჩი,
არ მოგიხდება ნიღბის მორგება,
არ ჩაუტარო შენს თავს გამოცდა,
ცხოვრება ასე აღარ მოწმდება.

დრო სწრაფად მიდის, ელვის სისწრაფით,
სინანულისგან ცრემლი მოგწყდება,
იქნებდა შენს თავს პატივი დასდო,
თორემ სიკეთე ხშირად ობდება.
ის ყველაფერი რაც კი ანათებს,
ჩაიბჭუტება როცა გშორდება,
ღმერთი ერთია, ვინც არ დაგტოვებს,
გასაჭირის დროს, ყველა ორთქლდება...

ჩემი სამშობლო შველას მოითხოვს...

ჩემი სამშობლო ობოლ ბავშვს აგავს,
ხალხი ვერ ხვდება ვინ რას აშავებს,
როცა დედ-მამა ოჯახს დაანგრევს,
ორთავ ამტკიცებს, ვისაც რა არგებს,
ამ დროს შვილებიც ველარ მიმხვდარან,
მშობლები მაინც , ოჯახს რად ანგრევს?
პოლიტიკოსებს ვინ შეედრება,
ჩვენს დიდ ოჯახში სასწაულს ახდენს.

ჩვენი მთავრობა ხალხს ჩუმად ახრჩობს,
 ყალბი ჭორებით გვიყვება ამბებს,
 ეს სამარცხვინო საზღვართან ვდგევართ,
 მოუშუშებელ იარას ვაჩენთ.
 ქვეყანა განდეს, მიისაკუთრეთ?
 უჩუმრად წახვალთ ღმერთი რომ გწამდეთ,
 მთავარი არის ღირსების ქონა,
 შუბლის ძარღვი კი, არ უნდა განყდეს!...

ხელისუფლება შტორმს დაემსგავსა,
 გული გვერევა იმდენად გვარყვეს,
 ცაში მფრინავი ანგელოზებს გავთ,
 თუმცა მინაზე ხალხს ველარ გვამჩნევს.
 არჩევნების წინ ძირს ეშვებიან,
 ხალხს აბოლებენ, წყალს ღვინოდ ვაქცევთ,
 ეს ყველაფერი იმედს გვიკარგავს,
 ხალხში ათასგვარ ეჭვებსაც ბადებს.

ვაი რომ ხალხიც გადაიღალა,
 სულერთი გახდა ხმას თუ ვის აძლევს,
 არა და მართლაც იქნებ გამოჩნდეს,
 ღარიბს რომ მისცეს და მდიდარს ართმევს.
 ღმერთო უშველე ჩემს საქართველოს,
 გადავიკარგეთ - ლამისაა დავწყდეთ,
 თუმცა სათქმელი ძალზედ მწარეა,
 უიმედობით კალამიც არ წერს...

დილა გაგვითენა ღმერთო ბედნიერი...

ყოველი დილა ღმერთის ნება არის,
დილა არ დაიწყოს გოდებით,
ღამე მთვარეული სადღაც დაგვატარებს,
დილით წამოვდგებით და ვცოცხლდებით.
ზოგისთვის დილა დამქანცველია,
იწყებს მხოლოდლა ოცნებით,
ზოგს კიდევ სულს უვსებს ბედნიერება,
ლამაზ ლარნაკზე მორთმევით.

ყოველი დილა ნათელი სიცოცხლეა,
ღამის წყვილია რომ ვშორდებით,
დილით ცუდ განწყობას სხვაზე ნუ დაანთხევ,
ნულარ მიაჩვილებ გოდებით.
ძალა მოიკრიბეთ თავს შემოსძახე,
ფეხზედ უნდა დადგე მოთმენით,
დილამშვიდობისა ერთმანეთს მოვეფეროთ,
ასე უწამლოდაც მოვრჩებით.

მადლობა ღმერთო ყოველი დილისათვის,
უფალო სავსე ვართ ცოდვებით,
არ არის გვიან და იქნებ განვიწმინდოთ,
ერთ დღეს ყველანი მოვკვდებით.
დილამშვიდობისა ჩემო საქართველო,
ქართველი ემიგრანტი ვარ ნოდებით,
ცხრა მთას გადაღმა ვარ -- თუმც ჩემს
საქართველოს, სულით არასოდეს ვშორდებით...

გაზაფხული რა თქმა უნდა მოვა...

გაზაფხული რათქმა უნდა მოვა,
 თუმცა არ ვიცით ეს იქნება ვისთვის...
 ვიდრე ჩვენთან გაზაფხული მოვა,
 ზამთარი კი აქ ბოლომდე იბრძვის.
 ზამთარში რომ გაიყინა გული,
 გაზაფხული ნეტავ რალას იტყვის?
 იგი მწვანედ გადაიცვავს სამოსს,
 ჩიტუნების ჭიკჭიკის ხმა ისმის.

ატმის კვირტი აფეთქდება ირგვლივ,
 ატმის სურნელს--ტყვიასავით ისვრის,
 გაზაფხული ზღაპარია დროის,
 დრო კი ვხედავთ უმონყალოდ მიდის,
 რომელი დრო უფრო კურნავს ტკივილს?
 ამის ახსნა როცა გტკივა--გიმიძის,
 ეს ზამთარში გაყინული გული,
 თუ ვერ შველი --გაზაფხულზე იწვის,
 და თუ ისიც სუსხიანი შეგხვდა,
 ეს ასეთი გაზაფხული--გიღირს? .

ჭრელა-ჭრულა ფერებს როგორ კერავს,
 ხასიათიც ჭრელი რომ აქვს მიკვირს,
 ზამთარს მისი მკაცრი ბუნება აქვს,
 თუმცა ზურგიდან მახვილს აღარ ისვრის,
 და ჩვენც ვცხოვრობთ ზამთრის თანამგზავრთან,
 დრო წავიდა და ხვალ ისიც მიდის,
 გაზაფხული გაგვითენე ღმერთო,
 არ დაგვტოვო ველარ უძღვებთ სიცივს,
 გაზაფხულის დიდო მბრძანებელო,
 ველოდებით გაზაფხულის ღიმილს.

ღმერთს კარგი უყვარსო ეს შენზედ უთქვამთ..

მე შემიძლია უსასრულოდ შენზედ რომ ვწერო,
არ დავიღლები ლამაზ სიტყვებს ისე წარმოვთქვავ,
შენ საქართველოს დიდო ლეგენდავ მართლა ნახვედი?
ნუთუ ამქვეყნად არ დაბრუნდები--- არასდროს მოხვალ?
მე თავს მივეცი იმის უფლება შენზედ გავლექსო,
მე ისე დავწერ--მაქ არ დარჩები ჩვენთან ჩამოხვალ,
მე შემიძლია სხვების მსგავსად ცრემლები ვყარო,
ამ ჩემს ლექსებში დიდ სცენაზე ისევ გამოხვალ.

შენ ხომ მეფე ხარ დიდო არწივო გაშალე ფრთები,
ვიცი ბევრ ქართველს მალლა ზეციდან მაინც დამოძღვრავ,
და ეს კალამიც დღეს უჩემოდ წერს ვერ შევაჩერე,
ყველა სიტყვები სველი იყო და მშრალი გამოყავს,
კაცური კაცი არასდროს კვდება -ის უკვდავია,
მეც უკვდავყავი და მთავარ სიტყვას ღმერთი გამოთქვავს,
და შენ უბრალოდ ჩაგეთვლიმა ამ სამყაროში,
გამოიფხიზლებ--ზეცაში იფრენ არწივს რა მოკლავს,

მჯერა ეგ სული სამოთხის ბაღში ფრთებს ლაღად გაშლის,
და შენს საფლავს კი საქართველოს ზეცა დალოცავს,
და შეხვედრამდე საქართველოს დიდო ტკივილო,
სწორად გვიმღერე --ბორანი მიდისო ხანაც დაგორავს,
სიკვდილს რა უნდა სიცოცხლეს რომ ეთამაშება,
სამწუხაროა მოთმინებიდან მაინც გამოყავს,
მე კი ვიტყოდი ჩვენო ლეგენდავ მაგ შენს სიკვდილზედ,
უსამართლობა სისასტიკეა-- ბოლო არ უჩანს,
ახლა კი მჯერა თუ რად ამბობდნენ ბრძენნი ოდესღაც,
მალლა ზეცაში ღმერთს კარგი მიყავს იმდენად უყვარს...

სარჩევი

თუ ვერ მოუვლი აღარ მოწყვიტო... ..	5
დილის ღიმილი საოცრებაა... ..	7
ნეტავ ვინა ხარ?	8
იქნებ რა ხდება გადამითარგმნო.....	9
ნუთუ ვერ ვხვდებით ამ რეალობას?	10
უფლის გზას გავყვეთ ურჩიეთ მავანს.....	11
გული ერთია და გაფრთხილება უნდა.....	11
სამშობლოსა და ოჯახის დაცვა ვალდებულებაა	12
ღმერთმა ვინც შეგქმნა--იმაღვე დარჩი.	13
ერთგულება თუ ნამდვილად გინდა.	14
ქართველი აგიხსნით კაცობას, ეს ვინც ნამდვილი არიო....	15
ღმერთო შენი იმედით ვართ.....	16
არამგონია ვინმემ დაიცვას	18
იმედი ჯოკერს მეთამაშება... ..	19
ღმერთმა შველა მოგვივლინა	20
უფალო შეგვინწყაღე.....	21
გაივლის დრო და ისტორია დანერს... ..	22
ქარის ტკივილი არავინ ვიცით.....	23
შენს თავს კუთვნილი აღარ დააკლო.....	24
სურვილების ასრულების ჟამი დადგა.. ..	25
და ბოლოს მარტო დარჩები მაინც... ..	26

შენს სახლში ძილი ასე გაძვირდა?	27
თუ კი შეეჭიდე აღმართს, ამაყად აიარე ეს მთა	28
როცა გადამივლი თავზედ, ბოლოს პასუხს ითხოვ... ..	30
თუ გადანყვიტე უნდა დანერო... ..	30
ეს საქართველო ნეტა ვის განდოთ?	31
და მაინც იცი? ღმერთი არ გაგწირავდა.. ..	33
მხოლოდ ღმერთის წინ თუ დაგვაჩოქებთ... ..	34
ადამიანი წრფელი უნდა იყოს... ..	35
შარა--გზა ფრთხილად სახიფათოა... ..	36
თამარ მეფე ისევ იბრძვის... ..	37
სანამ გვიან აღარ არის... ..	38
ზოგნიც თავის თავს ბრძოლას უცხადებს... ..	39
ადამიანო ეშმაკთან ნუ მორიგდი... ..	40
სიყვარული ასე შემაძულე... ..	41
მუდმივ სიჩუმეს ტკივილი მოაქვს... ..	42
ღმერთო საქართველოში მინდა გაათენო	43
არ გააღმერთო ადამიანი	43
ღმერთო მგონია სულსაც დავათრევ	44
ეს --სიძულვილმა დაასამარა... ..	45
მართალი დარჩი თუნდაც დაგმარხონ... ..	46
ცხოვრება ცეცხლი არის, ფრთხილად დაინვები... ..	47
მაშინ შევწყვეტ ლექსის წერას, როს მელანი გამიშრება.....	48
თუ სიყვარულია--აქეთ მეფეროს... ..	50

უდაბნო დიდი სატყუარაა.....	51
თოვლი მე მიყვარს გაუკვალავი.....	53
შენ შენი გემის კაპიტანი ხარ... ..	54
სამყაროს ღმერთო შეველა სჭირდება.....	55
შემოდგომაზე რა აღარ ხდება	56
ამ ცხოვრებიდან ვინ რას ითხოვდა.....	57
ფოლადიც დნება	58
ნეტავ სანამ დავიცდით	59
სიყვარულს ფეხი არ დააბიჯოთ.....	61
დილამშვიდობისა საქართველო.....	62
ცრუ იმედები -- იმედს გიკარგავს.....	63
ეს ყველაფერი ღმერთის მაღლია.....	64
ნისლში გახვეულა ჩემი საქართველო.....	65
იქნებდა მართლაც ყინული მოლბა... ..	66
დღეს გალაკტიონის დიდი პოეტის იუბილეა.. ..	67
ყველა ქონება ნუთიერია	68
ხშირად შენს თავსაც მიეც რჩევები.	69
სიმართლუს ძებნას რამდენი მართალი კაცი გადაყვა ...	70
ეს ყველაფერი ამ ფასად ღირდა?.....	71
ზეციურს მართლაც ვერას გავუგებთ	72
ღმერთის გაჩენილს ღმერთი წაიყვანს	73
დილას დარდი და ფიქრი გაუქრა.....	74
შენ შენ იყავი	74

ბედისწერაა ღმერთი რასაც წერს...	75
ცხოვრებამ არ დაგცინოს.....	76
რა იქნებოდა ნეტავი მაშინ.....	77
ალექსანდრე ყაზბეგის ძლიერება..	79
ქართველთ ღირსებას დიდი ფასი აქვს	80
ცოტა მოფხიზლდი ვინმემ არ გავნოს.....	81
საქართველოში დოვლათს რა დალევს	82
ეშმაკი ველარ გამოიცანი?.....	83
* * * გალაკტიონის მერი გულს მიღრღნის	84
ქართველო ნუ გაყიდი საქართველოს.....	85
ჩვენი სიამაყე.....	87
სამშობლოს ნატვრას ცოდნა რად უნდა.....	88
რამდენ წინასწარმეტყველებს გისმენთ	88
ქართველი ბედნიერი როდის იქნება	90
იქნებ და ღრუბელს გული ეტკინა..	91
ირგვლივ ყოველი ჭრელზე ჭრელია.....	92
ღირსებას ქართველი აღარ დაკარგავს... ..	94
ადამიანი არ უნდა გაცივდეს.....	95
ფული გვჭირდება რომ ვიარსებოთ... ..	96
პოეტებს მუდამ შარი დაჰყვება... ..	97
რაც შენ და თუნდაც სხვას აზარალებს... ..	98
ეს ცხოვრება გამოცდაა, არ ყოფილა ადვილი	99
ყველამ ერთად საქართველო გავადვიდით.....	100

მინდა ბედნიერი ვიყო.....	101
და მაინც რაღაც დარჩა უთქმელი.....	102
კაი კაცობა რა არის????.....	103
ღმერთო ჩირაღდნები მალე აინთოს.....	104
მთავრობავ შენს ხალხს უნდა უსმინო.....	105
მოასწარი--სხვამ არ გითხრას მათი.....	107
ჩემ საქართველოს ვინმემ მიხედეთ... ..	108
მგლად გადაქცეულს ვერ შეუსწორებ... ..	110
ახლა ვიგრძენი... ..	111
ზეციურს მართლაც ვერას გავუგებთ.....	112
სინამდვილეს თვალს ნუ დაუხუჭავთ.....	112
ძალიან ძვირი დამიჯდა სიყვარული... ..	113
ნუთუ სიყვარული არ არის მოდაში?	114
უფლის სავანეს ღმერთი დაიცავს.....	115
გლახის სუფთა სულს-- სიკეთე ახლავს.....	116
ზოგჯერ ეშმაკი ჩვენშიც ვეძებოთ.....	117
უფსკრულს ნუ ჩაყვები, უფსკრული იცი? გმარხავს....	118
სკოლის მერხები სულ სხვაა წმინდა.....	119
დემოკრატიას საზღვრებიც ახლავს... ..	120
ნურვისთან აბამ იმედის ძაფებს... ..	121
შენს თავს ნუ განირავ.....	122
დრო გაივლის და წვიმა ოდესღაც ყველაფერს წაშლის....	122
ქალი შორეულ გზას რომ გაუყვა.....	123

სულის ყივილი.....	124
დღეს არჩევნების ნეტა ვის სჯერავს?	126
ვგრძნობდი ღმერთის შვილი დავიბადე.....	127
იქნებ შევიცვალო ღმერთო	128
სათქმელი დროზე უნდა ამოთქვა... ..	129
ღამე დღის მკურნალი გახდა.....	130
შემოდგომამ ზაფხულს თვალი აუხილა.....	130
მინც ყველა ცოდვილნი ვართ და ღმერთის ვართ შვილნი....	131
ცხოვრებას ძალით ნუ გაირთულებ... ..	132
იქნებ სიცოცხლე გადავარჩინოთ.....	134
ყველაფერს თავის დასასრული აქვს... ..	135
მე ის დრო მიყვარს--იმ დროში ჩავრჩი... ..	136
სითბო სულისთვის არის წამალი.....	138
დედა--სამშობლო მიტომ დაგარქვეს.....	139
ერთგულება ციდან როდი სცვივა	140
ცხოვრების სახეს თვალეები აქვსო... ..	141
და თუ ამ ბრძოლას არ გაექეცი... ..	142
ცხოვრებას მისი ფერები ახლავს... ..	143
ღრუბლებიც თურმე დიდ საქმეს აკეთებს	144
ყველაფერს თავის დასასრული აქვს... ..	145
საქართველოს ნუ დავტოვებთ მარტოს... ..	146
როცა შენს წინ უფსკრულს ხედავ... ..	147
ყველაფერს დაუნესე საზღვრები.....	148

ცხოვრება ხომ ძალზედ ღრმაა... ..	149
დილა თვალს რად უჭრის ღამეს	150
ესეც ღმერთის ნება იყო... ..	152
ნუთუ მართლა ვართ შესყიდულები?	153
ღმერთო გვაპატიე--ემმასთან წილნაყართა.....	154
საქართველო მის შვილებს ნატრობს.....	155
ცხოვრება მართლაც მრავალფერია... ..	157
მე ვწერ თუმცა მთავარია ისიც... ..	158
სიცოცხლე მაინც იქნება... ..	159
დილამშვიდობისა ღმერთო დაგვიფარე	160
შოვის ტკივილი ის ტკივილია... ..	161
ფეხით ნუ გასრეს იმ ღამაზე ყვავილს... ..	163
ემიგრანტს ცოტა სული დაუთბეთ.....	163
საქართველოში იბადებიან.....	165
დაგავინყდა ვინ იყავი --სად ხარ	166
ზოგი ტკივილიც და სიხარულიც... ..	167
ღმერთი მუდამ გვეხმარება, თუმც არაფერს არ ითხოვს....	168
რთულია ცხოვრების კიბე... ..	170
სამყაროს ღმერთი იცავს.....	171
ხალხი რას იტყვის??? მუდამ გაისმის.. ..	172
შენ საქართველოს ძლიერო მთებო.....	173
კანონმდებლებმა ნარკომანს უთხრა... ..	175
საქართველო ხომ ქართველის არის	176

სოხუმის დავინწყება არ არის ადვილი... ..	177
გამოიცანი? თავს ნუ განირავ.....	178
ადამიანი რას აღარ შეძლებს.....	179
დილას პოზიტივით შეხვდი... ..	180
უბრალოება დიდი განძია... ..	181
რწმენა და ბრძოლა შენი ვალია... ..	182
განვლილ გზას შენი სახე აშუქებს.....	183
სათქმელი დარჩა? თუმც ძალაც არ აქვს.	184
დედა რომ დამერქვა თავი გავიგიჟე.. ..	185
მარიხუანა ძეგლად დაგიდგათ?	186
ადამიანი თუ ხარ გებრძვიან... ..	187
ადამიანი ღმერთი არ არის, ის ცოდვილია პასუხს მიიღებს ...	189
წინასწარ ყოველი გადაამონმე... ..	190
ცრემლი დამალე--დაგიმატებენ!.....	190
ღმერთო რამდენი რამ დავინახე.....	191
სამტრედიავ ლექსით გქარგავ... ..	192
დილა მშვიდობისა ჩემო საქართველო.....	193
როგორ შეიცვალა ირგვლივ ყოველი.....	194
არადა ეს სიყვარული სიძულვილს აგავდა.....	196
ბედნიერ დილას აქ ველარ იგრძნობ... ..	197
საქართველო ორპირ ქარში, ნახეთ როგორ გაცივდა... ..	198
სულელებს ნუ ვსტირით სანთლები დაუნთოთ.....	199
მონა ნუ გახდები დარდის.....	201

ცხოვრება აზრზე მოსვლას გაცლიდა?	203
ღმერთის გარეშე რა ხდება?	204
ჩემმა ვარსკვლავმა თვალი ჩამიკრა.....	206
სათქმელს თუ არ ვიტყვით, უთქმელში დავიხრჩვებით	207
გააჩრეთ დედამინა, დავიღალე ჩავდივარ.....	208
რა იქნებოდა ნეტავი ღმერთო შენ რომ... ..	210
მგელს მგლობას ძალით ვერვინ წაართმევს.. ..	211
რატომ არა ხართ სამართლიანი... ..	212
მხოლოდ სიმართლე არის გენია.....	213
ეს ყველაფერი ჭაობს მიაგავს.....	214
ვეცადოთ სხვებსაც გაუგოთ.....	215
ზოგი ცხოვრობდა ლამაზ ცხოვრებით და ზოგიც	216
ქართველო ქართველში--ქართველს ნუ მოკლავთ	217
შენს თავს უნამლე, ექიმიც შენ ხარ	218
ცრემლებს თუ ვერ მონმენდ-- დაუყვავე.. ..	220
ცხოვრება სასტიკია და შენც გახდი სასტიკი... ..	221
ღმერთი კუთვნილს არასოდეს არ დათმობს.....	221
ნეტავ ვინ მოვა ქვეყნის საშველად.....	222
ნაქცეულს მაინც ნუ გადაუვლით.....	224
მიზეზი? ნუთუ ვერ აგვიხსნია... ..	225
ყალბს სხვებიც მისნაირი რატომ ჰგონია	226
ყოველი ლექსი თქვენით იწყება... ..	227
ზოგისთვის ეს ხომ არაფერია... ..	228

და ქალთან ერთად ბუნებაც ტიროდა.....	229
იმედის იმედს ნუ გამოკეტავ.....	230
ღმერთი ინამეთ.....	231
ბავშვის უფლებებმა გადაამეტა.....	232
აჰა მივიღეთ დემოკრატია.....	233
ცხოვრება იცი? პოკერს მიაგავს.....	234
საქართველოს ფესვები გაუმაგრეთ ქართველებო.....	235
ზოგჯერ მარტოს გინევს ის რასაც ვერ წყვეტ.....	236
შენს ბედს შენ უნდა მართავდე.....	237
მარტო ხომ არა ვარ ღმერთო.....	238
სარკეს ნუ ერჩი--ის არას მალავს.....	239
ღმერთო რა ძალა გაქვს.....	240
ღმერთის მუდამ მწამდა.....	241
არადა რამდენი ტკივილი მოგაყენეთ.....	242
ვერ გავათბეთ სიყვარულით ზეცა.....	243
ყველას ერთად რა შეგვიძლია.....	244
საქართველოს ვერ შეისყიდით.....	245
ეს დღეც შენია და სწავლას მოითხოვს.....	246
არ გაგიავდრდეს სულში მთავარია.....	246
ადამიანი ასეთი გაჩნდა???	247
ქალი ნივთი ხომ არ არის.....	248
ისეთი თქვი რომ აღარ ინანო.....	249
ღმერთო როდესმე ამიხსნი???	250

ნამსხვევად ქცეულს პასუხს ვინ აძლევს.....	252
ამქვეყნად ხომ მოვედით? დრო სწრაფად გადის.. ..	253
მაისის თვე ხომ ამბობდა... ..	254
ზეცის ბინადარნო არ მიგვატოვოთ... ..	255
საქართველოს სატანა მართავს... ..	256
ის ღამე იყო საბედისწერო.....	257
დილას ცრემლები არ ანახოთ... ..	258
დილის ღიმილს სხვა ძალა აქვს.. ..	259
ბედისწერას რას გაუგებ.....	260
ამ სისასტიკეს ვინ მოერევა?	261
* * * შენს წინ რამდენი ცოდვა მხილდება.....	262
და მაინც მოითხოვენ.....	263
ეს ღელვა როდის უნდა დამთავრდეს... ..	264
უგულობა კლავს.....	265
თქვენ გელოდებათ საქართველო.	265
დედოფალს როცა ეთამაშები იყავი მეფე.....	267
ქართველებს შიში სულში ჩაუძვრათ... ..	268
მარიხუანამ ფრთები შეისხა.....	270
ოდესღაც იყო-- თუმც არც ყოფილა.....	270
ოცნებამ-- ოცნებით გაგვინაპირეს.....	271
ვინ ვის დავალებებს ასრულებს?	272
ცხოვრების კანონს ნუ გადაუხვევ... ..	273
დავიძინეთ და გვიან გაგვეღვიძა.....	275

ღმერთო რა ხდება დედამინაზე.....	276
ჩემი კალამი ზოგჯერ ბასრია.....	277
იქ ქართველების საქართველოში	278
ღმერთო ბოლო კარს შენ მიმიხურავ	279
სინამდვილის წინაშე თვალი არ დახუჭო.....	280
დედამინა რომ მშვიდად სუნთქავდეს.....	281
სიძულვილს არ მისცე უფლება.....	282
შენს თავს პატივი დასდე-- ეფერე.....	284
ჩემი სამშობლო შველას მოითხოვს.....	284
დილა გაგვითენე ღმერთო ბედნიერი... ..	286
გაზაფხული რა თქმა უნდა მოვა.....	287
ღმერთს კარგი უყვარსო ეს შენზედ უთქვამთ.....	288